

برخورد با توقیف شده گان منازعات
در توقیف خانه های افغانستان

یکسال بعد

هیئت معاونت ملل متحد برای افغانستان
دفتر کمشنری عالی ملل متحد برای حقوق بشر

جنوری ۲۰۱۳

کابل - افغانستان

برخورد با توقیف شده گان منازعات در توقیف خانه های افغانستان

یکسال بعد

هیئت معاونت ملل متحد برای افغانستان
دفتر کمشنری عالی ملل متحد برای حقوق بشر

جنوری ۲۰۱۳

کابل - افغانستان

فهرست

- i..... کلمات اختصار شده
- ii..... ماموریت هیئت معاونت ملل متحد در افغانستان (یوناما)

ii	دسترسى و ميتودولوژى
1	خلاصه راپور
28	نقشه شماره 1: مراکز توقيف كه يوناما از آنها ديدن نموده است
29	نقشه شماره 2: مراکز توقيف كه در آنها واقعات رخ داده است
30	نقشه شماره 3: بيان هاى توقيف شده گان راجع به چگونگى طرز رفتار در مراکز پولىس محلى افغان ، اردوى مى افغان ، پولىس مى افغان و رياست امنيت مى
31	برخورد توقيف شده گان توسط رياست امنيت مى
46	نقشه شماره 4: واقعات مختلف درده مراکز رياست امنيت مى ولايات
49	نقشه شماره 5: شكنجه سيستماتيك وواقعات موثق ومعتبرومطمئن شكنجه درمراکز توقيف رياست امنيت مى
50	برخورد توقيف شده گان توسط پولىس مى افغان وپولىس مى سرحدى افغان
60	نقشه شماره 6: واقعات مختلف درتوقيف خانه پولىس مى افغان درهفت ولايات
65	نقشه شماره 7: شكنجه سيستماتيك وواقعات شكنجه موثق معتبرومطمئن درمراکز توقيف پولىس مى افغان
66	برخورد توقيف شده گان توسط اردوى مى افغان
67	برخورد توقيف شده گان توسط پولىس محلى افغان
69	برخورد با توقيف شده گان ايكه به رياست امنيت مى وپولىس مى افغان توسط نيروهاى نظامى بين المللى انتقال شده بودند
71	اقدامات ايكه توسط حكومت افغانستان براى منع شكنجه وبدرفتارى گرفته شده است
78	طى مراحل قانونى وجواب سيستم عدلى جزائى
83	برنامه آيساف براى تفتيش از مراکز توقيف
88	حمایت بين المللى از رياست امنيت مى و وزارت امور داخله
90	راه پيشرو: طرح براى نظارت آينده از توقيف
92	سفارشات

100.....	ضمیمه اول: برنامه نظارت یوناما بین سال های 2010-2012.....
102.....	ضمیمه دوم: وضعیت تطبیق سفارشات راپوراکتوبر 2011 یوناما.....
110.....	ضمیمه سوم: قوانین قابل تطبیق.....
115.....	ضمیمه چهارم: جواب حکومت افغانستان به این راپور بتاريخ 14 جنوری 2013.....
141.....	ضمیمه پنجم: نامه قوماندان ایساف به یوناما بتاريخ 11 جنوری 2013.....

کلمات اختصار شده

کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان	AIHRC
پولیس محلی افغانستان	ALP
اردوی ملی افغانستان	ANA
پولیس سرحدی افغانستان	ANBP
پولیس ملی افغانستان	ANP
نیروهای امنیتی ملی افغانستان	ANSF
ریاست تحقیقات جنائی افغانستان	CID
قوماندان امنیه	CoP
رئیس محابس و توقیف های	CPD
کنوانسیون حقوق طفل	CRC
سطح رهبری	HQ
قانون اجرات جزائی موقت	ICPC
کمیته صلیب سرخ بین المللی	ICRC
معاونیت نیروهای امنیتی بین المللی	ISAF
وزارت امورداخله	MoI
وزارت عدلیه	MoJ
تفاهمنامه	MoU
امنیت ملی افغانستان	NDS
کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد	OHCHR
(یوناما) هیئت معاونیت سازمان ملل متحد درافغانستان	UNAMA
(یوان دی پی) پروگرام انکشافی ملل متحد درافغانستان	UNDP

کلمات عربی ، دری و پشتو

حوزه	<i>Hawza</i>
شورای	<i>Shura</i>
طالبان (نیروهای مخالف دولت افغانستان)	<i>Taliban</i>
ریاست تقنین وزارت عدلیه	<i>Taqnin</i>

ماموریت هیئت معاونت ملل متحد در افغانستان (یوناما)

از سال 2004، شورای امنیت سازمان ملل متحد به هیئت معاونت ملل متحد در افغانستان (یوناما) وظیفه سپرده تا بر ایجاد یک سیستم عدلی روشن و شفاف به شمول اعمار و اصلاحات سکتور محابس و کار جهت تقویت حاکمیت قانون همکاری داشته باشد.

مصوبه شورای امنیت سازمان ملل متحد 2041 (2012)¹ به یوناما وظیفه سپرد تا احترام به حقوق بشر را در بخش عدلی و سکتور محابس بگونه ذیل تقویت نماید:

37. مکرراً تأکید مینماید که تطبیق کامل، منظم، بموقع و هماهنگ برنامه های اولویت های ملی (NPP) قانون و عدالت برای همه، توسط همه ارگانهای ذیربط و سایر فعالین، با در نظر داشت تسریع ایجاد یک سیستم شفاف و روشن عدلی، و برچیدن معافیت و همکاری بیشتر در حاکمیت قانون در سرتاسر افغانستان، اهمیت بسزایی دارد.

38. تأکید بیشتر به اهمیت پیشرفت در بازسازی و اصلاحات در سکتورهای محابس در افغانستان نموده و جهت بهبود احترام بر حاکمیت قانون و حقوق بشر و اطمینان خاطر از دسترسی تمام ارگان های ذیربط، طور لازم به تمام محابس و توقیف خانه ها در افغانستان نموده و فرامی خواند به احترام کامل به قوانین بین المللی مربوط، بشمول مقررات حقوق بشر دوستانه و حقوق بشر، با در نظر داشت سفارشات که درج گزارش هیئت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان مورخ 10 اکتوبر 2011 شده است.

ماموریت کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد

شورای حقوق بشر ملل متحد در فیصله نامه نمبر 113/2 مورخ 27 نوامبر 2006 کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد را موظف ساخت تا به وضعیت حقوق بشر در افغانستان رسیدگی نموده، و تأکید میدارد تا همکاری خود را بگونه ذیل دوام دهد:

این شورا از کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد میخواهد تا همکاری خود را با هیئت معاونت ملل متحد در افغانستان (یوناما)، در قبال نظارت از وضعیت حقوق بشری در افغانستان، با تقدیم و توسعه خدمات مشوره دهی و همکاری تخنیکی در موضوعات حقوق بشری و حاکمیت قانون دوام دهد، و بطور منظم از وضعیت حقوق بشری در افغانستان گزارش دهد.²

دسترسی و میتودولوجی

از ماه اکتوبر 2010 الی ماه اگست 2011، در پاسخ به نگرانی های متعدد که یوناما در ارتباط به شکنجه و بدرفتاری با توقیف شده گان منازعات مسلحانه از اقشار جامعه در سراسر افغانستان دریافت کرده بود، با مشوره با دولت افغانستان و دیگر همکاران، یوناما یک برنامه جدی نظارتی را روی وضعیت توقیف شدگان منازعات در سراسر افغانستان انجام داد. یوناما بر اساس یافته ها، یک گزارشی را تحت عنوان رفتار با توقیف شده گان منازعات در توقیفخانه های افغانستان آماده نمود که

¹ قطعنامه 2041 شورای امنیت ملل متحد، S/RES/2041 (2012)، در تاریخ 22 مارچ 2012 مورد تصویب قرار گرفت.
² گزارش شورای حقوق بشر به شصت و دومین نشست مجمع عمومی، مکمل شماره 53، 53/113، Decision 2/113، A/62/53، 28 نومبر 2006.

حاوی 25 سفارش به مقامات ذیربط میباشد که در ماه اکتوبر 2011 به نشر رسید.³ به ضمیمه اول این گزارش خلاصه یافته ها و ضمیمه دوم این گزارش معلومات پیرامون وضعیت تطبیق سفارشات گزارش ماه اکتوبر 2011 مراجعه نمایید.

گزارش فعلی

این گزارش یافته های نظارتی یوناما را به ارتباط توقیف شده گان منازعات از ماه اکتوبر 2011 الی ماه اکتوبر 2012 پیشکش می نماید. مقامات حکومتی از پولیس ملی افغان، پولیس سرحدی افغان، ریاست امنیت ملی، وزارت امور داخله و دیگر ریاست ها یوناما را در جریان این برنامه نظارتی همکاری نمودند.

از ماه اکتوبر 2011 الی ماه اکتوبر 2012 ریاست امنیت ملی دسترسی ناظرین یوناما را به تمام توقیف شده گان در توقیفخانه های امنیت ملی در سراسر افغانستان به استثنای توقیفخانه ریاست 124 امنیت ملی (ریاست مبارزه علیه تروریسم) در کابل (که قبلاً بنام اداره 90 یاد میشد) فراهم ساخت.

وزارت امور داخله دسترسی ناظرین یوناما را به تمام توقیفخانه ها و نظارت خانه های پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی افغان فراهم نمود. انتقال ریاست مرکزی محابس از وزارت عدلیه به وزارت داخله بتاريخ 10 جنوری 2012 بعضی ممانعت ها را در رابطه به دسترسی یوناما به برخی از محابس ریاست عمومی محابس و مصاحبه های توقیف شده گان ایجاد نمود.⁴

نمونه گیری از توقیف شده گان

از ماه اکتوبر 2011 الی ماه اکتوبر 2012، یوناما با 635 توقیف شده گان، قبل از محاکمه و نیز محبوسین محکوم شده که توسط پولیس ملی افغان و یا پولیس سرحدی افغان، اردوی ملی افغان، پولیس محلی افغان و ریاست امنیت ملی توقیف شده بودند، مصاحبه نمود. توقیف شده گان در نظارت خانه های پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی افغان و یا قوماندانی های امنیه مراکز ولایات و ریاست های امنیت ملی ولایات، و ریاست مرکزی محابس و مراکز اصلاح و تربیت اطفال مصاحبه شدند. مصاحبه های یوناما در رابطه به رفتار با توقیف شده گان مشمول 89 مرکز در 30 ولایات افغانستان میباشد (توقیف شدگانی که در ولایت وردک و نیمروز نگهداری می شدند بعد از انتقال به ولایت کابل و فراه مصاحبه با ایشان صورت گرفت).⁵ نقشه اول نشان دهنده کلی مراکز میباشد که یوناما بین ماه اکتوبر 2011 و اکتوبر 2012 دیدن نموده است.

³ رفتار با توقیف شده گان منازعه مسلحانه، یوناما، اکتبر 2011

http://unama.unmissions.org/Portals/UNAMA/Documents/October10_%202011_UNAMA_Detention_Full-Report_ENG.pdf

⁴ روساء بعضی محابس ولایات به یوناما گفته اند که آنها از وزارت امور داخله هدایات حاصل نموده اند قبل از اجازه هر ملاقات باید از قومندان امنیه خود اجازه بگیرند. این زمانی بود که یوناما میخواست از محبس سرپوزه ولایت کندهار در ماه دسامبر 2011 و ماه جنوری 2012 مصادف به انتقال محابس به وزارت داخله دیدن نماید. یوناما این مشکل را با آقای جنرال جمشید در کابل مطرح وحل نمود و برای یوناما اجازه دسترسی داده شد. این واضح نشد که وزارت داخله و یا ریاست عمومی محابس صلاحیت اینرا دارند تا به ارگانها/ موسسات ناظرین آزاد دسترسی را به محابس را فراهم کنند. روسا محابس ولایات خاطر نشان نمودند که رئیس خارنوالی، رئیس امنیت ملی، قومندان امنیه مقامات اند که یوناما باید با آنها تماس بگیرد تا برای نظارت اجازه دهند. یوناما نگران است که این عدم شفافیت میتواند تلافی های مان را برای نظارت دوامدار و راپور در مورد توقیف و برخورد با توقیف شده گان ورعایت طی مراحل توسط مقامات که در قوانین افغانستان درج شده به خطراندازد

⁵ مراکز ریاست های امنیت ملی ولایات را که یوناما دیدن نمود: فیض آباد (بدخشان)، قلعه نو (بادغیس)، پلخمری (بغلان)، مزار (بلخ)، شهر بامیان (بامیان)، نیلی (دایکندی)، شهر فراه (فراه)، میمنه (فاریاب)، شهرهرات (هرات)، شبرغان (جوزجان) شهرکابل (کابل)، شهر کندهار (کندهار)، محمود راقی (کاپیسا)، شهر خوست (خوست)، اسعد آباد (کنر)، شهر کندز (کندز)، مهترلام (لغمان)، جلال آباد (ننگرهار)، شرن (پکتیکا)، شهرگردیز (پکتیا)، چاریکار (پروان) شهر سرپل (سرپل)، تالقان (تخار)، قلات (زابل). مراکز پولیس ملی افغان را که یوناما دیدن نموده است: (بدخشان)، قلعه نو (بادغیس)، پلخمری (بغلان)، مزار (بلخ)، شهر بامیان (بامیان)، نیلی (دایکندی)، شهر فراه (فراه)، میمنه (فاریاب)، شهرهرات (هرات)، شبرغان (جوزجان) کابل (ریاست 40 و اداره 1)، شهر کندهار (کندهار)، محمود

یوناما در جریان بازدید و نظارت از تقریباً تمامی توقیفخانه ها با مسئولین توقیفخانه ها و مقامات ذیربط دولتی دیدار نموده و کتاب ثبت و راجستر را ارزیابی نموده است. در بعضی از توقیفخانه های ریاست امنیت ملی از دسترسی ناظرین یوناما به کتاب ثبت و راجستر و همچنان بازدید از تمام بخش های توقیفخانه ها ممانعت صورت گرفت. بعد از اتفاق افتادن این مسئله، موضوع به مقامات ارشد توقیف و بعداً به بخش حقوق بشر ریاست امنیت ملی در کابل راجع شد. بعد از مداخله بخش حقوق بشر، برای یوناما زمینه دسترسی به کتاب راجستر در همه توقیفخانه های ریاست امنیت ملی که بازدید شده فراهم گردید.

از جمله 635 توقیف شده گانی که یوناما با ایشان مصاحبه انجام داد، 552 تن آنها بخاطر مظنونیت و یا محکوم به موضوعات مختلف منازعات بودند. یوناما 78 تن دیگر را که توسط بخش تروریزم پولیس ملی و ریاست امنیت ملی به صفت مظنونین جرائم عام کتگوری شده بودند و تحت توقیف قرار داشتند، دریافت نمود. بسیاری از توقیف شده گان بخاطر اختطاف و آدم ربائی، که از جرائم عام محسوب میشد و ریاست امنیت ملی تحقیق آنرا بدوش داشت، تحت توقیف قرار داشتند: بسیاری از این توقیف شده گان مظنون عناصر مخالف دولت و یا اقارب مظنونین مخالف دولت بودند. یوناما آنها را در این نمونه گیری داخل نموده زیرا امنیت ملی و پولیس ملی افغان با آنها به مثل توقیف شده گان منازعات برخورد میکند و آنها را با دیگر توقیف شده گان سیاسی و یا منازعات نگهداری میکند.

یوناما دریافت نمود که از جمله 552 توقیف شده گان منازعات، 330 تن آنها جهت کمک و حمایت از طالبان و 57 تن آنها به ادعای وابستگی به دیگر گروه های مسلح مخالف حکومت نسبت داده شده بودند. از میان 552 توقیف شده گان 57 تن آنها به ادعای داشتن مواد منفجره و دیگر مواد کشنده، 18 تن آنها به ادعای ارتکاب جرم قتل و تجاوز، 13 تن آنها به ادعای اشتراک و دست داشتن در حملات ناکام انتحاری، 7 تن به ادعای دست داشتن به آدم ربائی، 2 تن مظنون جعل کاری، دو تن به دلیل قربابت با شخص مظنون، 1 تن مظنون قاچاق، 16 تن نسبت ارتکاب جرائم دیگر توقیف شده و 19 توقیفی دیگر نمیدانستند بنابر به کدام جرم تحت توقیف قرار داشتند.

از جمله 635 توقیف شده گان، 514 آنها در توقیفخانه های ریاست امنیت ملی⁶، 286 تن آنها در توقیفخانه های پولیس ملی افغان، 9 تن توسط پولیس سرحدی ملی افغان نگهداری میشدند⁷، 34 تن در مراکز توقیف اردوی ملی افغان⁸، 12 تن توسط پولیس محلی افغان نگهداری نگهداری میشدند و 79 تن که توسط نیروهای نظامی بین المللی و سازمان های استخباراتی کشور های خارجی به تنهایی و یا به همکاری نیروهای امنیتی ملی افغان دستگیر و یا بازداشت شده بودند، به توقیفخانه های امنیت

راقی (کاپیسا)، شهر خوست(خوست)، اسعد آباد (کنر)، شهر کندز (کندز)، مهترلام (لغمان)، جلال آباد (ننگرهار)، شرن (پکتیکا)، شهرگردیز (پکتیا)، جاریکار (پروان) شهر سرپل (سرپل)، تالقان (تخار)، قلات (زابل). مراکز محابس ولایات را که یوناما دیدند نموده است: فیض آباد (بدخشان)، قلعه نو (بادغیس)، پلخمری (بغلان)، مزار (بلخ)، شهر بامیان (بامیان)، نیلی (دایکندی)، شهر فراه (فراه)، میمنه (فاریاب)، چغچران (غور)، شهرهرات (هرات)، شبرغان (جوزجان) پلچرخ (کابل)، سرپوزه (کندهار)، محمود راقی (کاپیسا)، شهر خوست(خوست)، اسعد آباد (کنر)، شهر کندز (کندز)، مهترلام (لغمان)، جلال آباد (ننگرهار)، جاریکار(پروان)، سرپل (سرپل)، تالقان (تخار)، قلات (زابل). مراکز اصلاح و تربیت اطفال که یوناما دیدن نمود: (بدخشان)، قلعه نو (بادغیس)، پلخمری (بغلان) شهر فراه (فراه)، لشکرگاه (هلمند) شهرهرات (هرات)، شهرکابل (کابل)، شهر کندهار (کندهار)، محمود راقی (کاپیسا)، شهر خوست (خوست)، شهر کندز (کندز)، مهترلام (لغمان)، پل علم (لوگر)، جلال آباد (ننگرهار)، شرن (پکتیکا)، تالقان (تخار)، قلات (زابل).

⁶ از جمله 514 توقیف شده گان، 68 توقیف شده در دو توقیف خانه در اوقات مختلف نگهداری میشدند، 18 آنها در سه توقیف خانه های امنیت ملی در اوقات مختلف نگهداری میشدند، سه توقیف شده گان در چهار توقیف خانه ریاست امنیت ملی در اوقات مختلف نگهداری میشدند که مجموع نمونه مثال از ریاست امنیت ملی به 601 میرسد.

⁷ از مجموع 286 توقیف شده گان، 61 توقیف شده گان در دو مراکز توقیف خانه های پولیس ملی افغان در اوقات مختلف نگهداری شده اند، و سه توقیف شده گان در چهار مراکز توقیف پولیس ملی افغان در اوقات مختلف نگهداری شده اند که بالغ به 347 نمونه مثال ها از توقیف خانه های پولیس ملی افغان میشود.

⁸ از جمله 34 توقیف شده گان در نمونه، 3 توقیف شده گان در دو مراکز توقیف خانه های اردوی ملی در اوقات مختلف نگهداری میشدند.

ملی و یا پولیس ملی افغان انتقال داده شده بودند. ارقام دقیق توقیف شده گانی که تحت توقیف ریاست امنیت ملی افغان ، پولیس ملی افغان و یا پولیس ملی سرحدی افغان در اوقات مختلف بودند به 151 میرسید. تعداد مجموعی توقیفیان بیشتر از 635 میرسید زیرا تعداد زیادی از توقیف شده گان در زمان های مختلف تحت توقیف ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان و یا هم پولیس ملی سرحدی افغان ، اردوی ملی افغان ، پولیس محلی افغان و یا هم نیروهای نظامی بین المللی بودند.

از جمله 635 توقیف شده گانی که یوناما با آنها مصاحبه انجام داده است ، 267 تن آنها تنها توسط ریاست امنیت ملی دستگیر شده بودند ، 212 توسط پولیس ملی افغان و یا پولیس ملی سرحدی دستگیر شده بودند ، 79 تن توسط نیروهای نظامی بین المللی (از طریق عملیات های جداگانه یا عملیات های مشترک با نیروهای امنیتی ملی افغان و عملیات های سازمان یافته) اسیر و یا بازداشت شده اند ، 31 تن به تنهایی توسط اردوی ملی افغان اسیر گرفته شده اند ، 26 تن توسط دیگران (پولیس محلی افغان ، ریاست تحقیقات جنایی وزارت امور داخله ، و یا قوماندانان محلی) و پنج تن به تنهایی توسط نیروهای امنیتی ملی افغان دستگیر شدند. از جمله 635 ، پانزده توقیف شده گان بطور دقیق نمیدانستند که در قضیه خود توسط کدام مقامات دستگیر و یا توقیف شده بودند.

از جمله 79 توقیف شده گانی که ابتداء توسط نیروهای نظامی بین المللی و یا سازمان های استخباراتی خارجی به تنهایی و یا مشترک با نیروهای افغان گرفتار و توقیف شده بودند ، 52 تن آنها ابتداء به نظارت خانه ریاست امنیت ملی فرستاده شده اند ، 20 تن آنها به پولیس ملی افغان انتقال داده شد ، چهار تن به اردوی ملی افغان ، یک تن به محبس وزارت امور داخله ، یک تن به دفتر ولسوال و یکی دیگر به مرکز اصلاح و تربیت اطفال فرستاده شده است.

یوناما سه تن از توقیف شده گان اناث منازعات را نیز مصاحبه نمود. به صورت عموم ، مسؤلین تعداد بسیار کم از طبقه اناث را در رابطه به منازعات توقیف نموده بودند. یوناما مجموعاً با تعداد 105 توقیف شده زیر سن 18 سال در وقت موجودیت شان در توقیف خانه ها مصاحبه نمود.⁹

هم چنان در جریان یک سال یوناما با مسؤلین عدلی و قضایی ، خانونالان ، وکلای مدافع ، پرسونل طبی و ارگان های حقوق بشر دوستانه و حقوق بشری مکرراً دیدار و ملاقات نموده و با آنها مصاحبه انجام داده است.

تمرکز در مصاحبه های یوناما با 635 فرد توقیف شده مرتبط به منازعات روی چگونگی رفتار مقامات امنیت ملی ، پولیس ملی و یا پولیس سرحدی ، اردوی ملی و هم چنان پولیس محلی افغان با توقیف شده گان و مطابقت رفتار حکومت در قضایای توقیف شدگان با ضمانت های طی مراحل قانونی به اساس مقررات بین المللی حقوق بشر و قوانین افغانستان بوده است.¹⁰

ضمانت ها ، مقررات و معیار اثبات در مصاحبه

⁹ طفل در کنوانسیون حقوق اطفال چنین تعریف شده است: هر شخصی که زیر سن 18 (از صفر تا 18 سال) باشد طفل است.
¹⁰ واحدهای حاکمیت قانون و حمایت از اطفال یوناما ، به برنامه یوناما در رابطه با نظارت از توقیف و همچنین این گزارش از طریق تحقیق تخصصی و حمایت از تحلیل کمک کرده است.

یوناما توقیف شده گان جرائم منازعات مسلحانه را بطور تصادفی انتخاب نموده و با ایشان بزبان مادری ایشان (پشتو یا دری) بدون موجودیت کارمندان توقیف خانه ها و دیگر مقامات دولتی و یا توقیف شده گان دیگر بطور خصوصی مصاحبه نموده است. تمام توقیف شده گان مصاحبه شده رضایت خود را برای انجام مصاحبه ابراز نمودند.

در همین مدت دوازده ماه، برنامه نظارتی، ناظرین و مصاحبه کنندگان یوناما از همین توقیفخانه ها بطور ناگهانی و در اوقات مختلف چندین بار بازدید نموده اند. اکثریت ملاقات ها بدون اطلاع قبلی صورت گرفته در حالیکه بازدید از توقیفخانه های کابل و کندهار بر اساس یک پروتوکل ترتیب شده و آگاهی قبلی ملاقات صورت گرفته است.

یوناما بهترین روش معیاری پذیرفته شده بین المللی را برای اجرای برنامه نظارت توقیف خانه ها و مصاحبه با توقیف شده گان ترتیب و عملی نمود. تمام مصاحبه کنندگان ترجمانان¹¹ یوناما به طور معیاری آموزش دیدند، و هدایات و رهنمود های مفصل و نوت های لازم را در رابطه به اینکه چگونه مصاحبه ها را انجام دهند. اعتبار معلومات را تفکیک کنند و اسرار و معلومات راجع به توقیف، شکنجه و بد رفتاری را حفظ نمایند. تحت نظارت و بررسی گسترده متخصصین و کارمندان عالی رتبه بخش حقوق بشر یوناما، حاصل کرده بودند تهیه نمود. این اسناد مرکب از رهنمود آموزشی کمیشنری عالی حقوق بشر در رابطه به مصاحبه با توقیف شده گان و بازدید از توقیفخانه ها است.¹²

مصاحبه کننده گان از پرسیدن سوالهای که پاسخ دهنده را به دادن جواب مشخص رهنمایی نماید خود داری کرده و از هر فرد تحت توقیف میخواستند تا داستان خود را بطور آزاد بگویند (مصاحبه ها از 30 دقیقه الی ساعت را در بر می گرفت که با بعضی از توقیف شده گان در فرصت های متعددی مصاحبه و چندید مرتبه بوده است).¹³ مصاحبه کننده گان سوالات را بر مبنای ضرورت طوری طرح می کردند که چگونگی رفتار و معلومات مربوط به مراحل قانونی قضیه وضاحت پیدا کند. در هر مصاحبه، مصاحبه کنندگان یوناما تمام الفاظ مطرح شده را تحریر نموده و نوشته های مصاحبه برای توثیق مورد ارزیابی و تأکید دو باره قرار گرفت است.

در جاییکه یوناما از موثق بودن بعضی موارد مطمئن نبود، آنرا در ردیف قضایای تحقیق شده شکنجه و بد رفتاری قرار نداده است. یوناما در نمونه 635 توقیف شده گان کسانی را نیز داشته که شکایت یا ادعای شکنجه و بد رفتاری نداشتند، و یا از طرف

¹¹ مراجعه کنید به رهنمود تایید شده ملل متحد: <http://www1.umn.edu/humanrts/monitoring/chapter9.html#C1>

¹² رهنمود آموزش کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد در رابطه به نظارت حقوق بشری (2011)

<http://www.ohchr.org/Documents/Publications/training7Introen.pdf>

¹³ تجربه متخصصین و تحقیق برای گرفتن موارد رفتار با توقیف شده گان نشان میدهد که بهترین روش تحقیق موثق بخاطر کشف ادعای دروغ اینست که (نسخه درست) صحبت توقیف شده تحت تحلیل مفصل قرار گیرد. نسخه راست صحبت ادعای حادثه که توسط توقیف شده به کلمات خودش بدون توقف میشود است در مقابل پاسخ به سوالات های جدی داده شده باشد. نسخه راستی متخصص را کمک میکند وقادرمیسازد تا بداند که آیا این برخاسته از یک یادداشت واقعی میباشد. و با یک داستان ساخته شده، زینت داده شده و یا بیش گوئی توقیف شده تفصیلات را حفظ کرده و در پاسخ به سوالات با یاد خواهد آورد. در حالیکه، در یک قصه راستی با احساس خود تشریح خواهد نمود و برخورد دیگران که از حافظه راستی باشد به نمایش خواهد گذاشت. مقایسه تحلیل موارد توقیف شده نشان داده است که یادداشت واقعی زیاد تر انعکاس و دربرگیرنده (مانند رنگ، سایز، شکل و صدا)، و یادآوری زیاد تر از تفصیلات جغرافیوی، تکرار معرفت زیاد و دیگر پروسیجرهای داخلی. تفکر، هیجانانگ، عکس العمل ها و توانائی گفتاری ویا تحرکات حواس وی خواهد بود. در این مطالعات توقیف مصاحبه کننده گان یوناما در پرسش های خود توقیف شده گان را اجازه میدادند تا قصه های خود را با روش و الفاظ خود بگویند. سوالهای اولیه بازو پایان رسیدن اینرا میسر نمود تا بهترین امکان ارزیابی صحت صحبت توقیف شده گان را بدهد. زمانیکه توقیف شده ای در پاسخ به سوالهای باز و پایان معلومات اصلی را ارائه نمود، مصاحبه کننده گان به تعقیب سوالهای بسته و خاتمه را بخاطر معلومات بیشتر ویا توضیح در مورد توقیف شده ارائه داشتند. برای معلومات بیشتر مراجعه نماید به (Gudjonssen (1992) and Schooler and Loftus(1986) در ترینک کمیشنری عالی حقوق بشر.

یوناما موثق و مطمئن پنداشته نشده. از جمله 635 توقیف شده گان که مصاحبه شدند 377 توقیف شده گان ادعا نمودند که مورد شکنجه و یا بدرفتاری قرار گرفتند. در حالیکه 258 توقیف شده گان ادعای شکنجه و یا بدرفتاری نکرده اند.¹⁴ از جمله 377 موارد ادعای خشونت و بد رفتاری با توقیف شده گان ، یوناما 51 موارد خشونت و بد رفتاری با این توقیف شده گان را بطور موثق ، معتبر و مطمئن نتوانست تثبیت نماید. یوناما از مجموع 377 ادعای شکنجه توقیف شده گان 326 آن ادعای شکنجه و بدرفتاری را مطمئن موثق و معتبر دانست.¹⁵

مصاحبه کننده گان برای تثبیت معلومات توقیف شده گان از شیوه ها و روش های مختلف بشمول مصاحبه با اقارب ، مردم محل ، وکلاء مدافع ، اهل خبره محل ، موسسات کمک رسان خیریه ، کارمندان طبی و دیگر همکاران ملی و بین المللی که در قضیه توقیف شده گان و یا توقیف خانه ها ذیدخل و بازرسی شواهد فزیک و بازرگری و مرور مواد مربوط دیگر سعی لازمی را بخرچ دادند. یوناما همچنان تصاویر و دیگر شواهد شکنجه و بدرفتاری با توقیف شده گان را از دیگر نهادهای همکار و منابع دریافت نموده است.¹⁶

در بعضی از قضایا ، مصاحبه کننده گان یوناما زخم ها ، علامتها و خراشیده گی های را مشاهده می کردند که نمایانگر شکنجه و بدرفتاری ها بود ، یا نوار زخم بندی ، و معالجه های طبی مجروحین ، مشاهده گردیده بود.¹⁷ 58 تن این توقیف شده گان مصاحبه شده خواستار کمک های طبی و معالجوی بودند.

معیار اثبات

زمانیکه یوناما با هرتوقیف شده مصاحبه انجام میداد و اتهامات شکنجه را علنی میساخت ، هدفش این نبود که بدیلی برای سیستم جزایی وعدلی باشد. بلکه برنامه نظارتی یوناما قسمی ترتیب شده بود که معلومات دقیق و موثق و کافی پیرامون موجودیت و اتفاق شکنجه و بد رفتاری با توقیف شده گان که نیاز کامل به یک تحقیق جزائی ، بیطرفانه ، قابل باور ، و مستقل و اقدامات درمانی توسط دولت افغانستان را دارد آشکارسازد.

یوناما تمام معلومات (به شمول موارد فردی و شواهد تقویت کننده) موجوده را سنجش نموده نشان بدهد که آیا معلومات حاصل شده مقنع و باورکردنی و معتبر است تا به یوناما اجازه دهد دریافته ها را بیان نموده و نگرانی خود را در مورد توقیف خانه های مشخص ابراز نموده و خواهان تحقیقات جزایی و اقدامات دیگر شود.¹⁸

¹⁴ این نمونه گیری از 635 توقیف شده گان شامل 326 توقیفی شده گانی است که ادعای شکنجه و بد رفتاری نموده اند (125 توقیفی توسط پولیس ملی افغان و یا پولیس سرحدی ، 178 توسط ریاست امنیت ملی ، 10 توسط پولیس محلی و 13 توسط اردوی ملی افغان که مجموع شان به 326 توقیفی میشود). یوناما این نمونه گیری را به حد کافی موثق و باعتبار یافت. یوناما مشاهده نمود که 6 توقیفی از توسط پولیس ملی افغان و ریاست امنیت ملی مورد شکنجه یا بد رفتاری قرار گرفته اند و یک توقیفی دیگر هم توسط اردوی ملی افغان پولیس ملی افغان مورد بد رفتاری قرار گرفته است.

¹⁵ این نمونه گیری از 51 توقیف شده گان شامل ذیل اند: 31 توقیفی از ریاست امنیت ملی: توقیف شده گان نمبر 130 ، 134 ، 135 ، 142 ، 195 ، 216 ، 254 ، 318 ، 371 ، 399 ، 406 ، 409 ، 412 ، 416 ، 430 ، 444 ، 453 ، 531 ، 536 ، 548 ، 551 ، 552 ، 553 ، 585 ، 591 ، 606 ، 612 ، 614 ، 635 ، 641 و 661 : 9 توقیفی از پولیس ملی افغان: توقیف شده گان 44 ، 168 ، 231 ، 339 ، 455 ، 496 ، 510 ، 617 و 623 : 5 توقیفی از پولیس محلی افغان: توقیف شده گان 65 ، 197 ، 233 ، 568 و 598 : 5 توقیفی از اردوی ملی افغان: توقیف شده گان نمبر 238 ، 372 ، 576 ، 599 و 604 : و یک توقیفی (شماره 220) که توسط نیروهای بین المللی نگهداری میشد (مجموع شان 51 میشود).

¹⁶ دولت افغانستان در پاسخ به این گزارش در تاریخ 14 جنوری 2013 (ضمیمه شماره چهارم) بر ساختار و میتودولوژی این گزارش نظریه داده و می گوید که "واحد حقوق بشر یوناما به منظور یافتن حقایق و در آماده سازی این گزارش فقط از مصاحبه با افراد متهم مظنون و بعضی کارمندان استفاده کرده است که برای اثبات ادعایشان کافی نیست". یوناما خاطر نشان میسازد ، همانطور که در بالا آمده است ، طیف وسیعی از منابع را در این یافته ها استفاده کرده است.

¹⁷ توقیف شده گان نمبر 3 ، 24 ، 71 ، 74 ، 219 ، 270 ، 288 ، 306 ، 458 ، 485 ، 508 ، 511 ، 553 ، 578 ، 605 ، 610 و 627 .

معیار معلومات "کافی، مؤثق و قابل اعتماد" اساس این برنامه نظارتی بوده تا اشکال متداوم بد رفتاری را طبق قوانین بین المللی تعریف شده که در سیمت توقیفی به اتفاق افتاده است بیان نماید.¹⁹ این گزارش آنعده مراکز جاییکه "معلومات کافی، مؤثق و قابل اعتماد" پیرامون چندین قضایا بیانگر آنست که شکنجه و بد رفتاری با احتمال زیاد با توقیف شده گان منازعات استفاده میشود. توقیفخانه های که در شکنجه و بد رفتاری سیستماتیک شناسایی گردیده است، بیشتر از نصف توقیف شده گان که با ایشان مصاحبه صورت گرفته است معلومات کافی، مؤثق و قابل اعتماد را بیان نمودند که مطابق به معیارات اثبات فوق میباشد. احتمال زیاد می رود که توقیف شده گان مورد شکنجه و بد رفتاری قرار گرفته باشند و این بیانگران است که روسا توقیفخانه و محققین باید میدانستند، امر نموده اند و یا جهت استفاده از شکنجه راضی بودند.

در مراکز که استفاده از شکنجه در آنها سیستماتیک شناخته شد²⁰، شمار زیادی از توقیف شده گان که در آن مرکز توقیفی معین در توقیف بودند، معلومات معتبر و قابل باوری را ارائه کردند که با معیار اثبات فوق مطابقت می کرد. این موضوع بیانگر آن بود که تعداد زیادی از توقیف شدگان در یک مرکز توقیفی معین به احتمال زیاد تحت شکنجه واقع شده اند، به این معناست که روسا و بازجویان آن مرکز باید از شکنجه آگاه بوده، به آن امر نموده و یا از استفاده از آن راضی بودند. بنا برین می توان چنین نتیجه گرفت که شکنجه یک پالیسی یا رویه نهادی یک مرکز معین بوده و تنها توسط چند فرد در قضایای استثنایی یا به صورت نادر استفاده نشده است.

بخاطر اینکه تمام ادعاهای شکنجه باید تحقیق شوند، یوناما "معلومات مؤثق، معتبر و مطمئن" را معیار های اساسی و قابل اعتماد در تهیه این گزارش نسبت به معیارهای "مظنونیت منصفانه" (آنچیزیکه قاعدتا در بخش سیستم جنائی عدلی تحقیقات را براه می اندازد)²¹ برگزیده است. بنابر شدید بودن شکنجه و آسیب پذیری قربانیان چنین نقض حقوق بشر معیار معتبر مستند سازی (ثبوت گیری) استفاده شده تا احتمالاً یوناما را از ارایه پیشنهادات های بنیادی و فعالیت های دقیق جهت نابود ساختن این مشکل مطمئن نماید.

با در نظر داشت هدایات ریاست امنیت ملی، یوناما قادر نبود که کامره، موبایل، وسایل ویدیویی و ثبت را داشته تا در حین مصاحبه از آن استفاده نماید و بخاطر دسترسی و دلایل امنیتی هدایت داده شده را رعایت نمود.

¹⁸ ستیفن ویلکینسن، معیارهای اثبات در ماموریت های حقیقت یاب و تحقیقاتی حقوق بشر دوستانه و حقوق بشر (2012) اکادمی ژنیو برای حقوق بشر دوستانه و حقوق بشر، ص 32.

¹⁹ به موجب ماده (1) کنوانسیون منع شکنجه، "هر عمل عمدی که بر اثر آن درد یا رنج شدید جسمی یا روحی علیه فردی به منظور کسب اطلاعات یا گرفتن اقرار از او و یا شخص سوم اعمال می شود، شکنجه نام دارد. (همچنین) مجازات فردی به عنوان عملی که او یا شخص سوم انجام داده است و یا احتمال می رود که انجام دهد، با تهدید و اجبار و بر مبنای تبعیض از هر نوع و هنگامی که وارد شدن این درد و رنج و یا به تحریک و ترغیب و یا با رضایت و عدم مخالفت مامور دولتی و یا هر صاحب مقام دیگر انجام گیرد، شکنجه تلقی می شود." این شامل درد و رنج ناشی شده از یا موجود یا ناخواسته از اجراءات قانونی را در بر نمی گیرد. شکنجه از دیگر رفتارهای ظالمانه، غیر انسانی و تحقیر آمیز (بد رفتاری) متمایز می شود، به دلیل شدید بودن دردی که ایجاد میکند، تعهد داشتن در ایجاد درد و این واقعیت که که درد شدید وارد شده است برای هدف خاص، یعنی کسب اعتراف، ایجاد ترس و یا اجبار. هم شکنجه و هم بد رفتاری در حقوق بین الملل منع شده است، به شمول میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی و کنوانسیون منع شکنجه (که هر دو به وسیله دولت افغانستان تصویب شده اند).

²⁰ برای اهداف این گزارش، یوناما از اصطلاح "سیستماتیک" به منظور نشان دادن حضور یک پالیسی یا رویه در یک مرکز معین استفاده می کند. این گزارش این ادعا را ندارد که استفاده از شکنجه و بد رفتاری جزئی از پالیسی سیستماتیک دولت در سطح ملی یا در یک نهاد بوده است. در پاسخ دولت افغانستان در مورد مسوده این گزارش در 14 جنوری 2013 (ضمیمه شماره چهار)، خاطر نشان کرده است که یوناما در این گزارش گفته که "شکنجه، آزار و اذیت افراد بازداشت شده بخشی از پالیسی و طرز العمل نهادهای حقوقی و توقیفی دولت ج.ا. افغانستان می باشد" و اینکه یوناما هدف از استفاده از اصطلاح شکنجه سیستماتیک را به صورت درست روشن نکرده بود. یوناما به این موضوعات در این پاورقی و پاورقی سابقه می پردازد.

²¹ مرجع قبلی ص 49-52.

معلومات در مورد تمام مصاحبه ها و توقیف شده گان و تمام یافته های جلسات با کارمندان افغان و بین المللی و مصاحبه با اشخاص سوم و شاهدین در یک دیتابیس اختصاص داده شده مستند سازی و ثبت شده است.

بخاطر دلائل امنیتی و حفظ اسرار، این گزارش به نمبر قضیه توقیف شده گان راجع میدارد. در این زمینه، بخاطر حفاظت اشخاص توقیف شده، کلمه "توقیف شده" برای هر شخص مظنون، متهم و یا محکوم به جرم اطلاق میشود.

پرسشها پیرامون شیوه کار یوناما و جوابات یوناما

مقامات ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان و همکاران بین المللی سوالهایی را در رابطه به شیوه کاری یوناما مطرح کرده اند که قرار ذیل است. یوناما در جواب در رابطه با شیوه استفاده شده، به تحلیل و تجزیه الگوی ادعاها به طور کلی و در توقیفخانه های مشخص که اعمال آنها باعث شده که بد رفتاری آنها نتیجه گیری شود، پرداخته است و نشان میداد که موارد جعلی ساخته شده بدلائل ذیل طور خلاصه آمده، غیرمعمول میباشد:

سوالها/ نظریات مقامات افغان

- (1) احتمال دروغ و ادعای نادرست توقیف شده گان که منشأ آن از ترینک دیده شده است که مخالفین بخاطر پروپاگندا به ضد دولت ادعای بد رفتاری نمایند. موارد احتمال ادعا های دروغین مبنی بر موجودیت شکنجه با توقیف شده گان که گویا عده ای از شورشیان بنابر آموزش که دیده اند، ادعای دروغین را مبنی بر موجودیت شکنجه بیان داشته تا یک نوع تبلیغات سو از نیروهای مخالف دولت باشد.²²
- (2) طالبان به اعضای خود هدایت رهنمودی و به آنها دستور داده است که در جریان بازداشت بخاطر رهائیشان به مسؤلین پیشنهاد رشوه نمایند، و در جریان بازدید و نظارت خارجی ها از توقیف خانه ادعای موجودیت شکنجه را نمایند.

جواب یوناما

- به سطح ملی نمونه گیری گسترده از ادعای های (635 توقیف شده در 89 توقیفخانه) که بدست آمده آنقدر متفاوت اند که با تعداد زیادی از افرادی که با آنها مصاحبه صورت گرفته طوری که اگر آنها قبل از گرفتاری تربیه شده باشند که در صورت گرفتاری باید چی بگویند، مطابقت نمی نماید. این نمونه ها سه مشخصه دارد: اول اینکه طبیعت سوء رفتار که گزارش داده شده بود از هم متفاوت و مختص به توقیفگاههای مشخصی بود که سوء رفتار در آن صورت گرفته بود. و این دور از احتمال است که آموزش به آن دقت و مختص به یک توقیف گاه صورت گرفته باشد این نادرست است که تعلیمات آنقدر خوب در رابطه به همان محلات تنظیم شده باشد. دوم، عین شکل سوء رفتار در عین توقیف گاه توسط اشخاص مختلف در اوقات مختلف و گاهی هم ماه ها بعد گزارش داده شده بود که وابسته به شبکه های مختلف مانند گروه های اختطاف چیان و گروه های مختلف از شورشیان بودند. آموزش برای این گروه های از هم

²² به ضمیمه شماره دوم گزارش اکتبر 2011 یوناما مراجعه نمایید، نظریه دولت افغانستان، ریاست امنیت ملی و وزارت امور داخله به گزارش یوناما تحت عنوان برخورد با توقیفیان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان مورخ 6 اکتبر 2011.

متفاوت ممکن نیست. سوم، نمونه های از ادعاهای سوء رفتار که ارائه شده است با هیچ اجندای ایدیولوژیک قابل تشخیص مطابقت ندارد.

- در رهنمود رفتار سلوکی جدید طالبان لائحه بتاريخ می 2010 کدام امررهنمودی برای اعضای خود نداده اند که به مقامات توقیف خانه های افغانستان رشوت دهند و یا اینکه ادعای شکنجه پیش ناظرین خارجی ها نمایند.
- یوناما کاپی از اصولنامه ادعایی توقیف و تحقیقات طالبان (غیرمورخ به پشتو و انگلیسی) را دریافت نمود. متخصصین مستقل تحلیل این سند گفتند که نشان میدهد این سند نوشته معتبرطالبان نیست. برعلاوه، اینکه سند از دادن رشوه به مقامات توقیف بخاطر رهایی صحبت نموده اما از دروغ گفتن به ناظرین خارجی نگفته است. این نشان دهنده اینست که اگر کارمندان ریاست امنیت ملی رفتارظالمانه با توقیف شده گان نمایند باید توقیف شده گان به خارجی هایی که از آنها دیدن مینمایند شکایت کنند.
- از مراکز که دیدن و نظارت صورت گرفته است، یوناما به طور قطع امکان موجودیت جعل سازی گروهی را در مصاحبات رد می کند. یعنی شرایطی که یک گروه از توقیف شده گان جمع شوند و راست و دروغ شان را در مورد سوء رفتار با هم شریک سازند، چه بشکل آبی و چه طرح ریزی شده، و با هم ادعاهای را بسازند امکان ندارد. حین انجام مصاحبه ها در توقیفگاهها، معلومات در باره روش مسؤلین و طرزاعمالها در رابطه با توقیفگاهها و مجزا ساختن افراد تحت توقیف، برای یوناما امکان آنرا داد تا خود را مطمئن سازد که افرادی که ادعا های مشابهی را ارائه نموده اند هیچ فرصتی را نداشته اند تا با هم تماس و ارتباط بگیرند.
- یوناما مصاحبه های متعددی را با افراد تحت توقیف در موقعیت ها و مراکز مختلف انجام داده که قبل از آنکه به موقعیت های مختلف انتقال بیابند، در اوقات مختلف از طرف عین اداره امنیت ملی بازداشت شده بودند. بناءً احتمال آن خیلی کم است که افرادی که در عین اداره در اوقات مختلف بازداشت شده اند ادعا های مشابهی را بسازند.
- درمراکز که یوناما با تعداد قابل ملاحظه افراد تحت توقیف مصاحبه نموده ولی هیچ ادعای بد رفتاری توسط آنها صورت نگرفته است، هیچ یکی از توقیف شده گان ادعای شکنجه جسمی را نه نمودند. این یافته میرساند که توقیف شده گان معلومات درستی را بیان داشته که در آن هیچنوع توطئه، شریک ساختن داستان ها و جعل سازی گروهی و یا انفرادی وجود نداشته است.
- اگر قسمتی از توقیف شده گان آموزش دیده باشند که در مورد شکنجه دروغ بگویند، میتودولوژی رهنمودها و آموزش مصاحبه کننده گان برنامه ریزی شده تا ادعاهای ساخته شده را قسمیکه در بالا تذکر رفت، تدقیق و دریافت نمایند. حتی اگر یک تعداد از توقیف شده گان آموزش دیده بودند که ادعای شکنجه را بطور دروغین بگویند؛ شیوه ها، رهنمودها و آموزش های مصاحبه کنندگان یوناما طور ماهرانه ترتیب شده بود تا ادعاهای ساختگی را قسمیکه در بالا تذکر رفته آشکار نماید. یوناما ادعاهای شکنجه و بد رفتاری با 51 توقیف شده گان را مؤثق و دقیق محسوب نکرده است.

سوالها/نظریات مقامات افغان

(3): یوناما شواهد و ادعاهای شکنجه را که توسط توقیف شده گان در جریان مصاحبه مطرح شده با ریاست امنیت ملی شریک نکرده است، از اینرو ریاست امنیت ملی فرصت پیدا نکرده است تا موارد خشونت و بد رفتاری را پیگیری و تثبیت نماید.²³

جواب یوناما

- در این مدت 12 ماه برنامه نظارتی یوناما از توقیف خانه، یوناما به قسم دوامدار و با ارایه معلومات مرتبط پیرامون موارد شکنجه و بد رفتاری خواستار ملاقات با ریاست امنیت ملی وپ ولیس ملی افغان شده است و از آنها خواستار اقدامات مناسب در زمینه شده است. در بعضی از موارد ریاست امنیت ملی به یوناما مشوره داده است که آنها ادعا و یا قضیه راجع شده را در توقیف خانه یا مرکز مربوطه تحقیق نموده اند، اما گزارش داده شده نشان میدهد که موارد شکنجه و بد رفتاری در مرکز متذکره موجود نبوده است.
- قسمیکه در نامه قوماندان ایساف بتاريخ 11 جنوری 2013 تذکررفته (که ضمیمه بخش پنجم این گزارش میباشد)، در مدت 18 ماه، ایساف 80 موارد ادعای شکنجه با توقیف شده گان را توسط مقامات افغان گزارش داده اند و درخواست اقدام عملی و خواستار همکاری با مقامات افغان نمودند و از یوناما خواستار همکاری با مقامات در پیگیری و تحقیق موارد شده است. تا به حال بالای یک قضیه اقدام صورت گرفته است.

سوالها/نظریات مقامات افغان

(4) یوناما شواهد عمل شکنجه بخصوص شوک برقی، تهدید جنسی، لت وکوب به اعضای جنسی و کش نمودن آنرا توسط کارمندان ریاست امنیت ملی ارائه نکرده است.²⁴

جواب یوناما

- بخاطر اینکه ریاست امنیت ملی وپولیس ملی افغان برای یوناما اجازه آوردن کامره و استفاده از آنرا در جریان مصاحبه ها، نداده بودند، از اینرو برای یوناما بسیار مشکل بود که شواهد اصلی تصویری از شوک برقی در بدن توقیف شده گان و یا دیگر اسناد و شواهد ضربه در آلت تناسلی (مانند کشیدن بیضه ها) را داشته باشد، بگیرد. در بعضی قضایا، توقیف شده گان قادر نبودند تداوی جراحی های خود را که از دوران تحقیقات مانده بود معالجه نمایند و کارمندان طبی مایل نبودند که برای یوناما در رابطه به ثبت قضیه جراحی های آنها روی دلائل امنیتی معلومات ارائه بدارند.

²³ ماخذ قبلی.

²⁴ ماخذ قبلی.

خلاصه راپور

"ریاست امنیت ملی چندین جاهای مخصوصی دارد که در آنجا مردم را شکنجه و توقیف میکنند. دفتر من در داخل دفتر مرکزی تعمیر²⁵ ... موقعیت دارد و من میتوانم بگویم تمام شکنجه شده گان از سلول و یا اتاق های شان که در یک تعمیر میباشد بیرون کشیده شده و به تعمیر دیگر در همان محوطه بخاطر پنهان کردن شان ... از هر هیئتی که از مرکز ریاست امنیت ملی دیدار میکند ، انتقال داده میشوند".

²⁶ (کارمند ریاست امنیت ملی ، اپریل 2012)

"من 12 روز قبل در محل تلاشی و یا چک پاینت ولسوالی پنجوائی در اطراف کندهار به اتهام طالب بودن دستگیرگردیدم و مرا مستقیماً به دفتر مرکزی پولیس کندهار انتقال دادند. در روز اول دیوارتمنت مبارزه با تروریسم از من تحقیق نمودند. چهارنفر از کارمندان پولیس ملی افغان مرا توسط کیبل در پشت و پاهایم لت و کوب نمودند ، تحقیق من مدت دو ساعت طول کشید. روز بعد مرا مورد شوک برقی با بازو ها و پاهایم قرار دادند ، بعداً مرا با سلاح تهدید نموده و گفتند اگر اقرار نکنم مرا خواهند کشت. مرا بخاطر گذاشتن نشان انگشت روی سند مجبور ساختند و دیگر از من تحقیق نمودند."

²⁷ (توقیف شده نمبر 509 ، قوماندانی امنیه ولایت کندهار ، اگست 2012)

هیئت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان (یوناما) برای پیشبرد مسولیت های که توسط شورای امنیت سازمان ملل متحد برای کمک به حکومت افغانستان جهت تقویت احترام به حاکمیت قانون و حقوق بشر بشمول اصلاح سکتور محابس دارا می باشد ، از 89 مراکز توقیف خانه ها در 30 ولایات کشوریین اکتوبر 2011 الی اکتوبر 2012 بخاطر نظارت از رفتار با توقیف شده گان منازعات و درمطابقت با مکلفیت های دولت براساس قوانین ملی و بین المللی حقوق بشر از طی مراحل قانونی دیدن نمود .²⁸ در جریان این بازدید ها ، یوناما با 635 توقیف شده گان قبل از محاکمه و محکوم شده گان زندانی بشمول 105 طفل که توسط پولیس ملی افغان ، ریاست امنیت ملی ، اردوی ملی افغانستان و پولیس محلی افغان در جرائم امنیت ملی و جرائم مربوط به منازعات دستگیر شده بودند مصاحبه هایی انجام داد .²⁹

²⁵ بخاطر مصونیت او حفظ محرمانیت ، نام اشخاص (کسانیکه علیه شان ادعا صورت گرفته و توقیف شده گان) در تمام مراجعی که منجر به شناخت منع آن شود حذف شده است.

²⁶ مصاحبه یوناما با کارمند امنیت ملی ، 18 اپریل 2012 ، کابل. نظر به دلایل امنیتی به نام و موقعیت توقیف خانه ریاست امنیت ملی اشاره نشده است.

²⁷ تمام تواریخ اشاره شده در مورد توقیف شده گان مربوط به همان ماهی میشود که شکنجه اند ، نه ماهی که مصاحبه شده اند.

²⁸ قطعنامه شورای امنیت سازمان ملل متحد 2041(2012) پاراگراف 38: تاکید در این موضوع براهمیت پیشرفت بازسازی و اصلاحات در سکتور محابس افغانستان ، بمنظور تقویت احترام به حاکمیت قانون و حقوق بشر ، تاکید براهمیت اطمینان از دسترسی سازمان های مربوط قسمیکه لازم است به تمام محابس و مراکز توقیف در افغانستان و درخواست برای احترام به قوانین بین المللی بشمول قوانین حقوق بشردوستانه و قوانین حقوق بشری ، با ملاحظه سفارشات موجوده در راپور هیئت معاونت مورخ 10 اکتوبر 2011. مراجعه شود به این راپور در بخش وظائف یوناما. مراجعه نماید به نقشه 1 صفحه ... این راپور برای مراجعه تمام توقیف خانه های که یوناما بین اکتوبر 2011- اکتوبر 2012 دیدن نموده است. در حال حاضر یوناما از مرکز توقیفی در پروان که به وسیله دولت ایالات متحده آمریکا اداره می شود یا مرکز توقیفی ملی افغانستان در پروان بازدید نمی کند ، بنابر این مراکز شامل نمونه گیری و نظارت یوناما نمی شود. کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان و کمیته بین المللی صلیب سرخ از این مراکز بازدید می کند. در 9 مارچ 2012 ، دولتهای ایالات متحده آمریکا و افغانستان یک تفاهم نامه ای را امضاء کردند که بر انتقال توقیف شدگان تبعه افغانستان به کنترل دولت افغانستان که در مرکز توقیفی پروان در توقیف بودند ، مجدد تاکید کردند. در زمان تهیه این گزارش انتقال بسیاری از زندانیان کامل شده بود.

²⁹ از جمله 635 توقیف شده گان مصاحبه شده توسط یوناما ، 514 ان در توقیف خانه ریاست امنیت ملی در 32 مراکز توقیف در 30 ولایات نگهداری میشدند. از جمله 635 توقیف شده گان 286 آن در مراکز توقیف پولیس ملی افغان در یکی از 37 مراکز در 24 ولایات مختلف نگهداری میشدند. 9 توقیف شده گان توسط پولیس سرحدی افغان

ریاست امنیت ملی و وزارت امورداخله با یوناما همکاری نمودند واکثراً دسترسی را به همه مراکزتوقیف وتوقیف شده گان فراهم ساختند. یوناما بطورمنظم درخواست ملاقات را با رئیس امنیت ملی ووزارت داخله/پولیس ملی افغان را نمود و در بعضی اوقات با کارمندان ریاست امنیت ملی و وزارت امورداخله/پولیس ملی افغان درکابل و در سراسرافغانستان در در جریان همین 12 ماه برنامه نظارتی برای شریک ساختن معلومات مقتضی، صحبت روی نگرانی ها و اقدامات بعدی ملاقات کردند.

نیروهای کمک نظامی بین المللی (ایساف) و دیگر نیروهای نظامی بین المللی و استخباراتی در توقیف افراد متهم به جرائم منازعات مسلحانه ازطریق دخالت درگرفتاریها وانتقال توقیف شده گان در توقیف خانه های افغانستان نقش مهم و دوامدار داشته اند. در ماه سپتمبر 2011، ایساف یک برنامه شش مرحله ای را بمنظورنظارت از توقیف شده گان و مراکز توقیف خانه ها را براه انداخت، که ابتداء دربرگیرنده 16 مراکزتوقیف خانه های ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان بود. در مدت این نظارت، یوناما مکرراً با مقامات ایساف در رابطه به برنامه ایساف و موضوعات مربوط ملاقات و گفتگو نمود.

با استفاده از میتوذهای قبول شده بین المللی، بهترین معیارها و روش ها، برنامه نظارت یوناما از ماه اکتوبر 2011 الی اکتوبر 2012 اینرا دریافت نمود که با وجود تلاش های حکومت و جامعه جهانی برای خاتمه دادن به شکنجه و بدرفتاری با توقیف شده گان منازعات هنوز هم شکنجه به حیث یک نگرانی جدی در تعدادی از مراکز توقیف خانه ها در سطح افغانستان باقی مانده است.³⁰

یوناما شواهد موثق و باورکردنی و معتبر را دریافت نموده است که نیمی ازمجموعه 635 توقیف شده گان که با ایشان مصاحبه انجام پذیرفت (326 توقیف شده گان³¹) مواجه به شکنجه، یا رفتارهای ظالمانه، غیرانسانی ویا برخورد تحقیرآمیز در تعدادی از مراکز پولیس ملی افغان، ریاست امنیت ملی، اردوی ملی افغان و پولیس محلی افغان در بین ماه اکتوبر 2011 الی ماه

نگهداری میشدند، 34 نفر توسط اردوی ملی جایبکه آنها عملیات دارند در مراکز شان توقیف شده بودند، 12 نفر توسط پولیس محلی افغان دستگیر شده بودند و 79 توقیف شده گان توسط نیروهای نظامی بین المللی ویا قوت های بین المللی کشورها یبکه به تنهایی ویا یکجا با نیروهای امنیتی افغان عملکرده اند و به توقیف خانه های پولیس ملی افغان و ریاست امنیت ملی انتقال شده بودند دستگیر شده اند. مجموع توقیف شده گان قسمیکه یاد اور شدیم بلندتر از 635 توقیف شده میباشد. زیرا بسیاری از توقیف شده گان توسط هردو ریاست امنیت ملی وپولیس ملی ویا پولیس ملی سرحدی ویا اردوی ملی ویا پولیس محلی افغان ویا نیروهای نظامی بین المللی توقیف شده اند. اکثریت توقیف شده گان نسبت عضویت طالبان، کمک کننده گان ویا جنگنده گان طالبان و دیگرگروه های مسلح مخالفان دولت داده شده بود.مراجعه شود به بخش دسترسی و میتودولوژی این راپور. تحت کنوانسیون حقوق طفل تعریف حقوقی طفل: طفل به شخص زیر سن 18 (0-17 سال) گفته میشود. یوناما در رابطه به مجرمیت و برائت توقیف شده گان در رابطه به جرائم که مظنون، متهم و محکوم پنداشته شده اند کدام فرضیت و نتیجه گیری نموده است.

³⁰ نهاد های دیگر نیز در جریان مشاهدات خود از موجودیت شکنجه و بدرفتاری در مراکز توقیف گزارش داده اند. طور مثال، در ماه مارچ 2012 کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان و موسسه جامعه باز (Open Society Foundation) گزارشی را به نشر رساند که در آن به مدارک موثق شکنجه بدرفتاری در 9 مرکز امنیت ملی و چندین مرکز پولیس و همچنان نقض شدن طی مراحل قانونی که حق اساسی توقیف شده گان میباشد، اشاره گردیده است. این گزارش انتقال توقیف شده گان را از نیرو های نظامی و امنیتی بین المللی به مقامات افغان نیز مورد بازدید قرار داده است که در آن عدم موجودیت نظارت بالای انتقال توقیف شده گان توسط نیرو های خاص امریکا که خارج از کنترل ایساف میباشد، به نظر میرسد. به سایت ذیل مراجعه نمایید:

شکنجه، انتقال، و عدم دسترسی به طی مراحل قانونی، برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در افغانستان " کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان/موسسه جامعه باز 17 مارچ 2012-3-2017 English Final Report Detentions 2005-2012 <http://www.aihrc.org.af/media/files/AIHRC%20OSF%20Detentions%20Report%20English%20Final%202017-3-2012.pdf>

³¹ از جمله 377 توقیف شده گان ادعا نمودند که مورد شکنجه ویا بدرفتاری قرار گرفتند. در حالیکه 258 ادعای شکنجه ویا بدرفتاری نکرده اند. یوناما موارد 51 از 377 توقیف شده گان را دریافت نکرد که ادعای شکنجه و بدرفتاری شان موثق معتبر و مطمئن باشد. یوناما از مجموع 377 ادعای شکنجه توقیف شده گان 326 آن ادعای شکنجه و بدرفتاری را مطمئن، موثق و معتبر دانست. بخاطر نگرانی ها در رابطه به چگونگی ادعای صحت و دروغ شکنجه به شکل پروپاگند علیه دولت، یوناما سرخ ادعاهای شکنجه و بدرفتاری را در توقیف خانه های مشخص بخاطر تأیید ادعا ها جمع نموده است تا اعمال بد را در مراکز معین مشخص نموده و ادعا های جعلی را از راپور خارج سازد. علاوه بر مصاحبه ها با توقیف شده گان و طیف وسیع از نهاد های همکار و منابع دیگر، یوناما مدارک مستند و تصویری از شکنجه و بد رفتاری را بدست آورده و آنها را مورد بررسی قرار داد. این مواد به صورت درست با مقامات دولت به شمول مقامات عالی رتبه دولت شریک گردید. به بخش دسترسی و میتودولوژی این راپور مراجعه شود.

اکتوبر 2012 شدند³². یافته های این گزارش یکسان با یافته های یوناما که در ماه اکتوبر 2010-2011 میباشد باید خاطر نشان شد که تقریباً نصف مصاحبه شده گان توقیف شده در مراکز ریاست امنیت ملی نگهداری میشدند و یک سوم حصه توقیف شده گان مصاحبه شده در مراکز پولیس ملی افغان نگهداری میشدند که توسط پولیس ملی افغان و ریاست امنیت ملی شکنجه و بدرفتاری شده بودند³³. (به نقشه شماره 2 مراجعه شود).

هر چند مطالعات جدید یوناما نشان میدهد که واقعات شکنجه در توقیف پولیس ملی افغان و و پولیس ملی سرحدی افغان به تناسب یک سال قبلی بلند رفته است، توقیف شده گان که در توقیف خانه های ریاست امنیت ملی مصاحبه شدند، مواجه به شکنجه و بد رفتاری کمتر نسبت به مدت قبلی شده بودند. یوناما مشاهده نمود که با 105 طفل توقیف شده که با ایشان مصاحبه ق صورت گرفته است، 80 و یا 76 فیصد آن مواجه به شکنجه و بد رفتاری شده بودند، که این 14 فیصد افزایش را درمقایسه با یافته های قبلی یوناما نشان میدهد.³⁴

یوناما تعداد کمی از توقیف شده گان را که در مراکز پولیس محلی افغان و نیروهای اردوی ملی افغان نگهداری میشدند مصاحبه نموده و شواهد موثق معتبر و باورکردنی را دریافت نموده است که از جمله 12 توقیف شده گان که توسط پولیس محلی افغان نگهداری میشدند 10 آنها مواجه به شکنجه و بد رفتاری شده بودند. یک سوم (13) از جمله 34 توقیف شده گان که توسط اردوی ملی در مرکز شان نگهداری میشدند، مواجه به شکنجه و بد رفتاری شده اند.

یوناما همچنان شواهد موثق مطمئن و معتبری را دریافت نمود که از جمله 79 توقیف شده گان مصاحبه شده که توسط نیروهای نظامی بین المللی و یا دیگر سازمانهای دولت ها که به زندان های افغان انتقال یافته بودند 25 (31 فیصد) آن توسط کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان و اردوی ملی افغان مواجه به شکنجه شده بودند. این هفت فیصد افزایش را به تناسب یافته های قبلی دوره یکساله یوناما نشان میدهد زمانیکه از جمله 89 توقیف شده گان 22 (24 فیصد) آن که توسط نیروهای بین المللی انتقال شده بودند مواجه به شکنجه شده اند. این حالت سبب نگرانی دولتها در برابر مکلفیت های قانونی شان برای منع انتقال توقیف شده گان به توقیف خانه های دولت های که امکان خطر شکنجه وجود دارد، میباشد.³⁵

³² این راپور از تعریف شکنجه در ماده اول کنوانسیون منع شکنجه استفاده کرده است: از نظر این کنوانسیون شکنجه چنین تعریف می گردد: هر عمل عمدی که بر اثر آن درد یا رنج شدید جسمی یا روحی علیه فردی به منظور کسب اطلاعات یا گرفتن اقرار از او و یا شخص سوم اعمال میشود، شکنجه نام دارد. (همچنین مجازات فردی به عنوان عملی که او یا شخص سوم انجام داده است و یا احتمال می رود که انجام دهد، با تهدید و اجبار و بر مبنای تبعیض از هر نوع و هنگامیکه وارد شدن این درد و رنج و یا به تحریک و ترغیب و یا با رضایت و عدم مخالفت مامور دولتی و یا هر صاحب مقام دیگر، انجام گیرد شکنجه تلقی میشود. درد و رنجی که بطور ذاتی یا به طور تبعی لازم مجازات قانونی است، شامل (این کنوانسیون) نمیشود. این تعریف این تعریف چهار عنصر دارد: (1) عمل درد یا رنج شدید (2) عمل عمدی (3) به منظور کسب اطلاعات یا گرفتن اقرار از او و یا شخص سوم اعمال میشود، شکنجه نام دارد با تهدید و اجبار و بر مبنای هر نوع تبعیض (4) متخلف مامور دولتی و یا هر شخص دیگری باشد که صاحب مقام رسمی میباشد. عناصر قصد و هدف ... مستلزم کدام بازپرسی در رابطه به محرک شخص عامل نمیشود، بلکه باید تحت آن شرایط فیصله واقعی باشد. کمیته منع شکنجه، هدایات عمومی نمبر 2 (تطبیق ماده 2 توسط دولتهای عضو) (CAT/C/GC/2(24 January 2008) پراگراف 9.

³³ به راپور یوناما در مورد برخورد با توفیقیمان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان مراجعه شود. (یوناما/کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد، 10 اکتوبر 2011). <http://unama.unmission.org/Portals/UNAMA/Documents/October10 UNAMA Detention Full-Report ENG.pdf>.

³⁴ یوناما در مشاهدات خود دریافت که 33 طفل توقیف شده توسط ریاست امنیت ملی، 25 طفل دیگر توسط پولیس ملی افغان، یک طفل توسط اردوی ملی افغان و یک طفل دیگر توسط پولیس محلی افغان مورد شکنجه قرار گرفته اند که تعداد مجموعی شان 80 طفل میشود.

³⁵ ماده 3 کنوانسیون منع شکنجه در رابطه به عدم استرداد جبری دولتها را مکلف به عدم انتقال مینماید "هیچ دولت عضوی فردی را که جانش در خطر است و مورد شکنجه واقع خواهد شد را به دولتی که زمینه واقعی (چنین اعمالی را) دارد مسترد نخواهد کرد." بیشتر اینکه "وقتیکه یک شخص انتقال و فرستاده میشود به یک محل توقیف و یا کنترل اشخاص و یا دستگاه که در شکنجه و یا بد رفتاری دخیل است، یا اینکه اقدامات مناسب محافظتی را تطبیق نکرده است، کشور مسولیت دارد،

قوانین ایساف نیز در سازگاری با قوانین بین المللی تصریح میدارد که اشخاص نباید تحت هیچ شرایطی به جاییکه مورد شکنجه و دیگر اشکال بد رفتاری قرار میگیرند، انتقال داده شوند. بخاطر رفع این نگرانی ها در موارد انتقال آنها به محلاتی که خطر شکنجه به نظر میرسد، از نیروهای نظامی بین المللی تقاضا میشود تا نظارت و بررسی جدی را از توقیف شده گان انتقال شده به توقیف خانه های افغانی براه اندازد و از انتقال به محلاتی که راپورهای موثق شکنجه در مورد آن موجود باشد، خودداری نمایند.

در جائیکه شکنجه واقع شده، معمولاً شکل تحقیرآمیز را داشته، و در آن کارمندان ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان، پولیس محلی افغان، اردوی ملی افغان درد شدید و صدمات را بالای توقیف شده گان حین تحقیقات عمدتاً بخاطر حصول اقرار و یا معلومات وارد میگردند. چنین اعمال شکنجه آمیز از تخلفات جدی حقوق بشری تحت قوانین بین المللی پنداشته میشود، و از نظر قوانین افغانستان جرم محسوب می گردد.³⁶

شکنجه ها و بد رفتاری های متذکره مشابه به عملکردهایی بوده که قبلاً هم توسط یوناما ثبت شده بود. چهارده روش متفاوت شکنجه توضیح داده شده است. توقیف شده گان گفتند که شکنجه را به شکل آویزان کردن (آویزان کردن از بند دستان در سقف یا توسط زنجیر متصل به دیوار، میله های فلزی یا سایر اشیای ثابت بطوریکه انگشت پاها به مشکل به زمین میرسید و یا بطور کامل با وزن تمام بدن برای مدت طولانی از بند دست آویزان شده بودند)، لت و کوب دوامدار با پایپ، کیبل و شاخه های چوب (اکثراً در کف پاهایشان)، مشت و لکد زدن به تمام بدن، تاب دادن آلت تناسلی، و تهدید به اعدام، تجاوز جنسی و یا بد رفتاری تجربه کرده اند.

اشکال دیگر شکنجه و بد رفتاری ها بشمول افزایش واقعات شوک برقی، در وضعیت دشوار قرار دادن مثلاً مجبور نمودن به ایستاده شدن دوامدار و نشستن روی زانو به تکرار و به زور ایستاده نمودن در هوای سرد بیرون برای مدت طولانی گزارش داده شده است. بسیاری از مصاحبه کنندگان توقیف شده نیز راپور داده اند که به اشکال متعدد تحت شکنجه قرار گرفته اند. خصوصاً زمانی که نمیخواستند به جرمی که متهم شده بودند، اعتراف کنند و یا معلوماتی را تأیید و یا فراهم نمایند، به یک سطح شدید درد مواجه میشدند.

یوناما شواهد موثق، معتبر و مطمئن را دریافت نموده که کارمندان ریاست امنیت ملی در سه مرکز توقیف بطور سیستماتیک توقیف شده گان را بخاطر کسب معلومات و اقرار شکنجه داده اند.³⁷ قضایای گوناگون معتبر و موثقی از شکنجه و بد رفتاری در نه مرکز دیگر ریاست امنیت ملی به ثبت رسیده است و در شش مرکز پولیس ملی افغان استفاده از شکنجه بطور سیستماتیک

وکارمندان که امر داده اند، اجازه داده و یا در انتقال که مخالف با تعهد کشور بود تا اقدامات موثر را جهت منع شکنجه اقدام میکرد مجازات میگردد. کنواسیون منع شکنجه هدايات عمومی نمبر 2 (تطبيق ماده 2 توسط دولتهای عضو) (CAT/C/GC/2(24 January 2008) پراگراف 2.

³⁶ حکومت افغانستان در ماه جون 1987 کنواسیون منع شکنجه رفتارظالمانه، غیر انسانی و رفتار مجازات تحقیرآمیز را تصویب نموده قانون افغانستان همچنان شکنجه را در قانون اساسی ممنوع قرارداده و بیان داشته است "هیچ شخص نمی تواند حتی به مقصد کشف حقایق از شخص دیگر، اگر چه تحت تعقیب، گرفتاری یا توقیف و یا محکوم به جزا باشد، به تعذیب او اقدام کند یا امر بدهد" و قانون جزاء، همچنان شکنجه را جرم مینداند. ماده 275 بیان میدارد هرگاه موظف خدمات عامه (به شمول تمام کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان) متهم را بمنظور گرفتن اعتراف شکنجه نماید و یا به آن امر نماید به حبس طویل، که درحد 5-15 سال است، محکوم میگردد.

³⁷ مراجعه شود به بخش دسترسی و میتودولوژی جهت تعریف و روش سیستماتیک یا سرخ های استفاده از شکنجه در مراکز توقیف خانه های خاص

نیزاستفاده میشود. در 15 مرکز قوماندانی های امنیه ولایات و ولسوالی ها ، یوناما شواهد موثق و معتبر از قضایای متعدد شکنجه و بدرفتارها را دریافت نمود.³⁸

یوناما بیشتر از توقیف شده گان منازعات که توسط پولیس ملی افغان دستگیر شده و یا تحت بازپرس قرار گرفته بودند با افزایش راپورهای شکنجه درپولیس ملی افغان نظارت کرد. یوناما همچنان به قدر کافی معلومات موثق را دریافت نمود که در بعضی از مراکز ریاست امنیت ملی کارمندان آن توقیف شده گان را از نزد نظارت کننده گان بین المللی مخفی میکردند و آنها را در زیرزمینی ها و محلات دیگر نگهداری میکردند. راپور های متعدد موثق از موجودیت محلات توقیف خانه های غیر رسمی در چندین جا دریافت شده. همچنان مشابه با دریافت های قبلی ، یوناما شواهد موثق و معتبر شکنجه را در مراکز ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان که در کندهار شایع بوده دریافت نمود.

یوناما گزارش موثق ادعای ناپدید شدن اجباری³⁹ 81 تن که به توقیف خانه های پولیس ملی افغان در ولایت کندهار از سبتمبر 2011 الی اکتوبر 2012 انتقال داده شده بودند و در حالت نا معلوم قرار دارند ، بدست آورده است.

در جریان مدت یکسال ، یوناما در بعضی از مراکز توقیف خانه های ریاست امنیت ملی ابتداء پیشرفت هایی را با پائین آمدن ادعاهای شکنجه نظارت کرد. این تنازل همراه با کم شدن انتقال توسط نیروهای نظامی بین المللی و نظارت بیشتر بشمول نظارت ایساف بود. اما بعد از اینکه ایساف دوباره انتقال را به همین مراکز شروع نمودند و نظارت ها کم شد یوناما زیاد شدن واقعات شکنجه را مشاهده نمود.

اقدامات حکومت برای منع شکنجه و بدرفتاری

از ماه اکتوبر 2011 الی اکتوبر 2012 به جواب راپور ماه اکتوبر 2011 یوناما ، حکومت افغانستان یکسلسله اقدامات را جهت از بین بردن شکنجه و بدرفتاری ها در مراکز توقیف خانه های افغانستان روی دست گرفت.⁴⁰ ریاست امنیت ملی و وزرات امور داخله دسترسی یوناما و سازمان های بین المللی و ملی را در اکثریت مراکز فراهم گردانید ، آنها ابراز داشتند که ادعاهای شکنجه و بدرفتاری ها را تحقیق نموده ، برنامه های آموزشی برای منع بدرفتاری با توقیف شده گان را تطبیق نموده اند ، و هدایات و امریه های را برای کارمندان خود در سرتاسر افغانستان صادر نموده که در آن تذکر داده شده است که شکنجه توقیف شده گان تحت قوانین افغانستان جرم محسوب میشود.⁴¹

³⁸ به نقشه شماره 3 مراجعه نمایید ، بیانان های توقیف شده گان نمونه در مورد شکنجه به اساس موقعیت.

³⁹ کنوانسیون بین المللی پیرامون حمایت از افراد در قبال ناپدید اجباری ، در ماده دوم خود "ناپدید اجباری" را چنین تعریف می کند: "بازداشت ، توقیف ، ربودن یا هر نوع دیگر محرومیت از آزادی توسط مامورین دولت یا اشخاص و گروه هایی از افراد که با اجازه ، حمایت یا رضایت دولت عمل می کنند ، که پس از آن با خودداری از قبول محرومیت از آزادی یا با پنهان نمودن سرنوشت و محل نگهداری شخص ناپدید شده که وی را خارج از حمایت قانون قرار می دهد ، همراه شود". افغانستان کنوانسیون مذکور را امضاء یا تصویب نکرده است. منابع متعددی نگرانی خود را با یوناما شریک کردند که بعضی از توقیف شدگان ممکن است که پس از بازداشت در حالیکه در توقیف پولیس بودند ، کشته شده باشند.

⁴⁰ به ضمیمه دوم: نظریه حکومت افغانستان ، ریاست امنیت ملی افغانستان وزارت داخله افغانستان در رابطه به راپور یوناما برخورد با توفیقمان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان مراجعه شود.

⁴¹ جلسات یوناما با وزارت داخله ریاست جندر ، حقوق بشر و اطفال ، 9 ماه می 2012 ، کابل ، جلسه یوناما با حقوق بشر ریاست امنیت ملی 14 می 2012 ، کابل. کاپی تمام هدایات ریاست امنیت ملی و وزارت داخله در یک دوسیه نزد یوناما موجود است.

در سال 2012، ریاست امنیت ملی آمریکا را بنام حقوق بشر ایجاد نمود و به آن وظیفه سپرد تا تمام ادعاهای شکنجه و بدرفتاری ها را تحقیق نموده و مستقیماً به رئیس ریاست امنیت ملی گزارش دهد.⁴² آقای رحمت الله نبیل رئیس قبلی ریاست امنیت ملی به یوناما گفت که وی شخصاً در تعداد زیادی از تحقیقات داخلی تخلفات حقوق بشری در مراکز توقیف خانه های ریاست امنیت ملی شرکت نموده است.⁴³ در بعضی موارد، ریاست امنیت ملی به یوناما خبر داد که بعضی ادعاهای مشخص و راپورهای شکنجه و بدرفتاری ها را در برخی از مراکز توقیف بشمول آنهایی که توسط یوناما راجع شده بود، تحقیق نموده است. ریاست امنیت ملی به یوناما خبر داد که در تمام آن موارد شکنجه و بدرفتاری را پیدا نکرده اند. کارمندان ریاست امنیت ملی به یوناما گفتند که تعداد از روسای ولایاتی ریاست امنیت ملی را تبدیل نمودند با وجود آنکه دلیل تبدیلی شان واضح نبوده است.⁴⁴

در حالیکه ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان موجودیت مشکلات را در مراکز خود میپذیرند، اما از قبول اینکه کارمندان شان مسؤل شکنجه باشند خود داری کردند.⁴⁵ تا جائیکه یوناما میداند، این تحقیقات داخلی منجر به کدام تعقیب عدلی ویا از دست دادن وظایف کارمندان ریاست امنیت ملی در ارتباط به دخیل بودن شان در شکنجه توقیف شده گان، ویا ناکامی شان برای ممانعت استفاده از شکنجه نشده است. یوناما از هیچ یک مورد که کدام افسر پولیس ملی افغان بخاطر بدرفتاری با توقیف شده گان توقیف شده گاندر ماههای اخیر تحت تعقیب عدلی قرار گرفته باشد خبر ندارد.

در 17 ماه سپتمبر 2012، مطبوعات ریاست امنیت ملی با آمدن ورسیدن رئیس امنیت ملی اسدالله خالد بیانیه⁴⁶ را مبنی بر اینکه ریاست امنیت ملی به تمام مؤسسات که میخواهد از مراکز توقیف خانه ها و وضعیت توقیف شده گان نظارت و بررسی مینمایند همکاری نموده و خوش آمدید خواهد گفت، صادر نمود. در اعلامیه ریاست امنیت ملی آمده است که ریاست امنیت ملی بالای یک روش و ایجاد یک تقسیم اوقات کار میکند تا مؤسسات حقوق بشر از مراکز توقیف خانه های ریاست امنیت ملی و توقیف شده گان دیدن نمایند و ریاست امنیت ملی پلان برنامه های آموزشی را برای کارمندان ریاست امنیت ملی در سطح افغانستان در رابطه به حقوق بشر در نظر گرفته است. در اعلامیه از تمام مؤسسات ملی و بین المللی درخواست شده تا ریاست امنیت ملی را در این راستا کمک و همکاری نمایند و بر تعهدات ریاست امنیت ملی برای حمایت حقوق بشری توقیف شده گان تأکید نمایند.

جواب حکومت افغانستان به یافته های این راپور

⁴² مکتوب واحد حقوق بشر ریاست امنیت ملی به یوناما مورخ 2 جنوری 2012.
⁴³ مراجعه به ضمیمه دوم: جواب حکومت افغانستان ریاست امنیت ملی و وزارت امور داخله به راپور یوناما در رابطه به برخورد با توقیفان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان (یوناما/کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد، 10 اکتوبر 2011). موجود در سایت:

[http://unama.unmission.org/Portals/UNAMA/Documents/October10 UNAMA Detention Full-Report ENG.pdf](http://unama.unmission.org/Portals/UNAMA/Documents/October10%20UNAMA%20Detention%20Full-Report%20ENG.pdf)

⁴⁴ در نتیجه از بعضی این تحقیقات، وزارت داخله و ریاست امنیت ملی وضعیت محیط زیست را بهتر ساخته. یوناما ملاحظه نمود که وضعیت های فزیک، بشمول پاکاری و مراقبت اساسی صحتی و کیفیت غذائی در بعض مراکز توقیف بهتر شد در حالیکه این کمک های بشردوستانه تمرکز کاری یوناما نبود اما قابل ستایش است.

⁴⁵ مراجعه به ضمیمه دوم: جواب حکومت افغانستان ریاست امنیت ملی و وزارت امور داخله به راپور یوناما در رابطه به برخورد با توقیفان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان (یوناما/کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد، 10 اکتوبر 2011). موجود در سایت:

[http://unama.unmission.org/Portals/UNAMA/Documents/October10 UNAMA Detention Full-Report ENG.pdf](http://unama.unmission.org/Portals/UNAMA/Documents/October10%20UNAMA%20Detention%20Full-Report%20ENG.pdf)

⁴⁶ اعلامیه مطبوعاتی ریاست امنیت ملی 1391/6/27 (17 سپتمبر 2012). بعد از حمله به اسدالله خالد که مدت را برای تداوی ضرورت داشت، حسام الدین حسام یکی از معاونین ریاست امنیت ملی بتاريخ 7 دسمبر 2012 بحیث سرپرست آن ریاست تعیین شد.

به جواب دریافت های این راپور، حکومت افغانستان، ریاست امنیت ملی و وزارت امور داخله جواب تحریری را تهیه و نظریات خود را بتاريخ 14 جنوری 2013 که ضمیمه چهارم⁴⁷ این راپور میباشد تقدیم نمودند. در پاسخ، دولت سؤاستفاده و بد رفتاری را توسط کارمندان مراکز توقیف بنسبت عدم توانائی و آموزش موثر در این ارگان ها رد نمیکنند، اما میزان ادعاهای که در این راپور تذکر رفته مبالغت آمیز میباشد. مقامات افغان یک سلسله اقدامات را طرح ریزی و عملی نموده تا در برابر شکنجه برخورد نمایند این اقدامات شامل توسعه برنامه های آموزشی، تحقیقات از برخی از نگرانی های حقوق بشری، صدور فرامین، پالیسی ها و تفتیش ها میباشد.⁴⁸

وزارت داخله و ریاست امنیت ملی بیان داشتند که موجودیت شکنجه سیستماتیک را در مراکز توقیف خود رد نموده و ریاست امنیت ملی بیان میدارد که راپور موجودیت مراکز مخفی و مراکز توقیف بدیل را رد مینمایند. حکومت یکجا با ریاست امنیت ملی و وزارت امور داخله بیان داشتند که آنها آماده هستند که سفارشات را بخاطر حاکمیت قانون و نظم مراکز توقیف، و تضمین حقوق توقیف شده گان و تحقق عدالت را مدنظر گیرند.

اقدامات نیروهای بین المللی کمک و امنیت (ایساف) بخاطر منع شکنجه و بد رفتاری

در ماه سپتمبر 2011، ایساف انتقال زندانیان را به 16 مراکز ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان که بطور سیستماتیک روش شکنجه اعمال میشد و توسط یوناما شناسائی شده بود، متوقف گردانید.⁴⁹ قسمیکه در بالا تذکر رفت، ایساف یک نظارت شش مرحله ای را از مراکز توقیف بخاطر همکاری مقامات افغان جهت آوردن اصلاحات در تحقیقات شان و برخورد مقامات توقیف با توقیف شده گان قبل از شروع مجدد انتقال نیروهای بین المللی ترتیب و عملی نمود. این برنامه به تفتیش منظم از مراکز توقیف و مصاحبه با مقامات توقیف و توقیف شده گان بصورت ابتدائی جهت شناسائی اعمال بد رفتاری ها در توقیف توسط کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان نیاز دارد. این تحقیقات با سمینار های آموزشی برای مسؤلین مراکز توقیف و تحقیق کننده گان در رابطه به برخورد انسانی با توقیف شده گان، بشمول روش عدم فشار در مصاحبه همراه بودند.

به تعقیب آموزش و دوره دوم تفتیش غیرمنتظره از مراکز، ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان برای اجازه شروع دوباره انتقال توقیف شده گان توسط نیروهای نظامی بین المللی در مراکز مشخص در نظر گرفته شده تأیید شد. زمانیکه تصدیق شد، نیروهای بین المللی نظامی نظارت منظم را از مراکز توقیف جائیکه توقیف شده گان انتقال شده بودند، بخاطر تعقیب برخورد با ایشان

⁴⁷ پاسخ دولت جمهوری اسلامی افغانستان در مورد مسوده گزارش سالانه بخش حقوق بشر یوناما (دفتر شورای امنیت ملی، وزارت امور داخله و ریاست امنیت ملی)، مورخ 14 جنوری 2013 در ضمیمه شماره چهارم این گزارش آمده است. دولت پاسخ خود را به یوناما به زبان دری داده است و واحد ترجمه یوناما آن را به انگلیسی برگردانده است.

⁴⁸ در پاسخ 14 جنوری 2013 به این گزارش، وزارت داخله و ریاست امنیت ملی خاطر نشان ساختند که آنها اقداماتی را به منظور شناسایی مرتکبین نقض های حقوق بشر و مجازات آنها روی دست گرفته اند، اما اینکه مواردی از شکنجه و بد رفتاری در بازجویی های آنها یافت شده باشد را رد کردند. وزارت امور داخله خاطر نشان ساخته است "وزارت امور داخله جمهوری اسلامی افغانستان، در راستای پیشبرد وظایف قانونی خویش، ده ها تن از منسوبین پولیس ملی را که از وظایف قانونی شان سرکشی و خلاف ورزی نموده اند مورد پیگرد عدلی قرار داده و در مواردی هم از وظیفه سبک دوش و به سارنوالی معرفی نموده است." ریاست امنیت ملی گفته است که "ادعا نداریم که در اجراءات ما اصلا کاستی وجود ندارد..." اما "کاستی ها" را نسبت داده است به "ناشی از عدم تجارب کافی کارمندان و عدم دسترسی آنها به صحنه جرم بنابر ناامنی در بعضی مناطق و کمبود وسایل تخنیکي جهت اثبات دلایل مادی جرم... در چنین مواردی مقامات رهبری امنیت ملی در برابر آنان اقدامات جدی قانونی اتخاذ نموده است." یوناما ملاحظه کرد که این معلومات بیان نمی کند که چه نقض، و خصوصاً شکنجه و بد رفتاری با توقیف شدگان، اتفاق افتاده است و یا دلیل اینکه ریاست امنیت ملی و وزارت امور داخله اقدامات مورد اشاره را اخذ کرده اند، چه بوده است.

⁴⁹ ایساف انتقال را در 4 ماه سپتمبر 2011 ریاست امنیت ملی مبارزه علیه تروریسم اداره 124 در کابل مراکز ریاست های امنیت ملی ولایت لغمان، کاپیسا، تخار، هرات، خوست و کندهار حوزه 2 ریاست امنیت ملی و مراکز ولسوالی پولیس ملی افغان در کندهار بشمول دمان، ارغنداب، حوزه 9 وزیری و مراکز ولسوالی در دشت ارچی، کندز و مرکز قوماندانی امنیه خوست، کندز و ارزگان.

قبل از پروسه محاکمه انجام دادند. موقف ایساف اینست که پاسخگوئی به مقابل مرتکبین شکنجه توقیف شده گان تنها مسؤلیت مقامات افغان میباشد. ونقش ایساف محدود به شریک ساختن معلومات تفتیش ها و نظارت خود با مقامات مربوطه افغان برای تعقیب بعدی میباشد. به اساس گفته های ایساف ، در مدت 18 ماه ، ایساف 80 مورد ادعای شکنجه توقیف شده گان را به مقامات افغان راپور دادند و درخواست اقدام عملی و تقدیم همکاری برای تقویت تحقیقات با کارمندان افغان نمودند تا به حال بالای یک قضیه اقدام صورت گرفته است.⁵⁰

قوماندان ایساف از تاریخ 8 نوامبر 2011 شروع به تأیید و تصدیق مراکز نمود و به تاریخ 8 مارچ 2012 اعلان نمود که از جمله 16 مرکز توقیف 14 آنرا که توسط یوناما بحیث مراکزیکه در آن شکنجه واقع میشد بطور کل و یا تحت شرایط تائید نموده است تا اجازه انتقال بین المللی در آن مراکز از سر گرفته شود.⁵¹ به اساس معلومات یوناما ، گواهی ایساف بر تصدیق آنها توسط قوماندان ایساف بدین معنی نمیباشد که مرکز "عاری از شکنجه" بوده و یا ضمانت وجود دارد که کارمندان همان مرکز دوباره آموزش دیده اند تا روش های بد تحقیق را مورد استفاده قرار ندهند. بلکه تأیید منعکس کننده آنست که مراکز ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان سه مرحله برنامه اصلاحات ایساف را تکمیل نموده اند ، و ایساف از بدفتاری ها و شکنجه های بعدی آگاه نبوده است.

در پاسخ به راپور جدید موثق در مورد شکنجه در تعدادی از مراکز ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان ، در تاریخ 24 اکتوبر 2012 ، ایساف تأیید خود را واپس گرفت و بار دوم انتقال توقیف شده گان به ریاست امنیت ملی اداره 124 در کابل ، ریاست امنیت ملی لغمان ، ریاست امنیت ملی خوست ، ریاست امنیت ملی هرات ، قوماندانی امنیه پولیس ولایت خوست و قوماندانی امنیه پولیس ولایت کندز و بار اول انتقال توقیف شده گان به اداره 40 در کابل را توقف داد.⁵² ایساف نیز به یوناما خبر داد که برنامه نظارت توقیف را برای تقویت نظارت و اجراً یک مرحله جدید تفتیش ها و تحقیقات بشمول تحقیقات مشترک مراکز با کارمندان ریاست امنیت ملی وزارت داخله با موجودیت نماینده کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان اجراً خواهد نمود.⁵³

اقدامات اضافی که برای رفع شکنجه و بدرفتاری نیاز است

تلاش های حکومت افغانستان و همچنان ایساف برای رفع شکنجه اگر چه قابل ملاحظه بوده ، لیکن منتج به پیشرفت زیاد و پائین آمدن استفاده از شکنجه نشده است. مشابه به یافته های راپور قبلی ، یوناما از موجودیت عدم پاسخگوئی متخلفین شکنجه و با تحقیقات محدود بدون تعقیب عدلی و یا از دست دادن وظایف کسانیکه مسؤل شکنجه و بدرفتاری هستند دریافت نمود. یافته ها در این راپور نشان میدهد که شکنجه با تدویر آموزش ها ، تفتیش ها ، رهنمود ها و فرامین حل نخواهد شد ،

⁵⁰ نامه فرمانده ایساف به یوناما در تاریخ 11 جنوری 2013 ، ضمیمه شماره پنج این گزارش.

⁵¹ مصاحبه یوناما با کارمندان ایساف ، مارچ 2012 ، کابل به تاریخ 8 مارچ 2012 ایساف دوباره به 14 مراکز انتقال را از سرگرفت ریاست مبارزه علیه تروریسم در کابل 124 ، مراکز ولایتی ریاست امنیت ملی لغمان ، کاپیسا ، تخار ، هرات ، خوست و ولسوالی های پولیس ملی افغان در کندهار ، بشمول دامان ، ارغنداب ، حوزه 9 وزیر و مراکز ولسوالی در دشت ارچی ، کندز و مرکز قوماندانی امنیه خوست ، کندز و ارزگان. ایساف دوباره انتقال را در ماه مارچ از سرگرفت لیکن دوباره در 6 اگست 2012 به تعقیب موارد مختلف موثق شکنجه از ریاست امنیت ملی تخار در رابطه به حمله مواد سمی بالای مکتب دختران در ماه می 2012 برای بار دوم توقف داد. ایساف دوباره انتقال را به مراکز توقیف اداره 2 ، ریاست امنیت ملی ، و فرماندهی پولیس ملی افغان در کندهار از سر نگرفته است. نیز توجه کنید به یادداشت ایساف بر توقف انتقال توقیف شده گان به هفت مراکز در 24 اکتوبر 2012 که در بالا تذکر داده شد.

⁵² مصاحبه یوناما با کارمندان ایساف ، 24 اکتوبر 2012 ، کابل.

⁵³ مجالس یوناما با کارمندان مرکز ایساف ، ماه نومبر و اکتوبر 2012 ، کابل.

بلکه نیاز به اقدامات پاسخگوئی کامل برای توقف و جلوگیری از استفاده آن دیده میشود. بدون عوامل پیشگیرانه مؤثر استفاده از شکنجه، وعدم اساس موجودیت اجرای تحقیقات مستقل، و تعقیب عدلی جزائی، مقامات افغان مایل نخواهند بود تا شکنجه را توقف دهند. راه بسوی آینده واضح است.

برای تقویت اقدامات موجود برای رفع شکنجه، یوناما بر ایجاد یک اداره جلوگیری کننده مستقل، مانند میکانیزم ملی بازدارنده که در پروتوکول اختیاری کنوانسیون منع شکنجه پیشنهاد شده سفارش میکند. این نوع میکانیزم درجوات کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان در نظر گرفته شود و صلاحیت داده شود تا تمام مراکز توقیف را تفتیش نمایند. و تحقیقات بعدی را اجرا و سفارشات را برای عمل بشمول تعقیب عدلی متخلفین شکنجه توسط ادارات عدلی و قضایی مناسب و یا دیگر ارگان ها نماید.⁵⁴

این ابتکار توسط رهنمود های صریح دفتر لوی خارنوالی و ستره محکمه برای تمام قضات و خارنوالان تقویت شده و از آنها بخواهد تا تمام قضایای را فعالانه تحقیق نموده و تمام اقرارهای که از طریق شکنجه و بد رفتاری بدست آمده را رد نموده و در حالت عمل نکردن به چنین دستور کارمندان مجازات مسلکی و یا تعقیب عدلی شوند. یوناما حاضراست تا بصورت اساسی و دوامدار با مقامات افغانی و همکاران بین المللی و ملی کار نماید تا در مراکز توقیف افغانستان شکنجه را خاتمه داده و جلوگیری نماید.

ادامه شکنجه و بد رفتاری ها با توقیف شده گان توسط ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغانستان، پولیس محلی افغانستان و اردوی ملی افغانستان (بین ماه اکتوبر 2011 تا ماه اکتوبر 2012)

635 توقیف شده گانی که یوناما بین ماه های اکتوبر 2011 الی اکتوبر 2012 با ایشان مصاحبه نمود 59 فیصد بیشتر از مجموعه نمونه 379 توقیف شده گانی بود که یوناما در سال 2011 با آنها مصاحبه نمود. یوناما بر مجموع توقیف شده گان مصاحبه شده افزود تا اعتبار تحلیل و آمارگیری های خود را در تمام معلومات ها و نمونه های فرعی افزایش دهد.⁵⁵ در مطالعه جدید نسبت به سال قبل، توقیفی های ریاست امنیت ملی دو برابر بیشتر و توقیفی هایی که در مراکز توقیف پولیس ملی نگهداری می شدند دو ونیم برابر بیشتر مصاحبه شده است.

شواهد معتبر، موثق و مطمئن در مطالعه جدید نشان میدهد که 125 نمونه ارائه شده از مجموعه 286 توقیف شده مربوط به منازعات، یا 43 درصد، که در مراکز پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی نگهداری میشدند، در مقایسه 35 فیصد در مدت دوازده ماه گذشته، مورد شکنجه و بد رفتاری در توقیف قرار گرفتند.

⁵⁴ بیانیه مطبوعاتی مشترک رئیس جمهور اوپاما و رئیس جمهور کرزی در مورد تحکیم همکاری پایدار آمریکا-افغانستان در 11 جنوری 2013 صادر شد که میگوید "بر اساس پیشرفت قابل توجهی که در سال 2012 در انتقال مسئولیت مراکز توقیف به دولت افغانستان حاصل شد، روسای جمهور متعهد شدند که توقیف شدگان افغان را تحت حاکمیت و کنترل افغانستان قرار دهند، در حالیکه اطمینان حاصل می کنند که جنگجویان خطرناک از میدان جنگ دور باقی بمانند. رئیس جمهور اوپاما مورد تاکید مجدد قرار داد اینکه ایالات متحده به ارائه حمایت از نظام توقیفی افغانستان ادامه دهد. دو رئیس جمهور همچنین بر تعهد متقابل آنها به رفتار قانونی و انسانی با توقیف شده گان تاکید مجدد نمودند و اینکه قصد آنها تضمین قرارهای امنیتی برای حمایت از نیروهای افغان، آمریکایی و ائتلاف است." <http://president.gov.af/en/news/1645>

⁵⁵ حد احتیاطی اشتباه برای مجموع نمونه 635 توقیف شده گان مساوی و یا حداقل 3.7 فیصد بوده، در حالیکه حد احتیاطی اشتباه برای مجموع نمونه 379 سال 2011 توقیف شده گان مساوی و یا حداقل 4.8 فیصد بود. مطالعات 2012 و 2011، با در نظر داشت اندکی تفاوت در حد احتیاطی اشتباه، بطور احصاییوی قابل مقایسه در نظر گرفته شده است. برای سال 2012 از مجموع نمونه 314 توقیف شده گان ریاست امنیت ملی حد احتیاطی اشتباه در حدود 3.9 فیصد خواهد بود و برای مجموع 286 نمونه توقیف شده گان پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی حد احتیاطی اشتباه حدود 5.3 فیصد خواهد بود. این حد احتیاطی اشتباه مبتنی است بر مجموع نفوس 5000 توقیف شده و با در نظر گرفتن 95 فیصد تخمین مطمئن؛ یعنی 19 از 20، میباشد.

یوناما دریافت کرده است که از مجموع 514 توقیفی که در مراکز ریاست امنیت ملی نگهداری میشدند 178 تن از آنها، یعنی 34 درصد و البته 12 درصد کمتر از سال گذشته)، مورد شکنجه و بد رفتاری قرار گرفتند، حال آنکه سال گذشته بد رفتاری و شکنجه با 46 فیصد توقیف شدگان در مراکز ریاست امنیت ملی راپور داده شده بود.⁵⁶ این کاهش شاید به اثر کمی تعداد توقیف شده گانی بوده که در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی، به شمول تعدادی از مراکز ریاست امنیت ملی که در برنامه تفتیش توسط ایساف داخل بودند که عبارت از ریاست امنیت ملی لغمان، ریاست امنیت ملی تخار، ریاست امنیت ملی کاپیسا، و ریاست امنیت ملی هرات.

یوناما شواهد معتبر، موثق و قابل اعتماد را از شکنجه توسط پولیس محلی افغانستان در چهار ولایت دریافت نموده است. از جمله دوازده توقیفی که یوناما مصاحبه نموده و توسط پولیس محلی نگهداری میشدند ده نفر آن از شکنجه و بد رفتاری خبر دادند. از میان ده نفر، هفت تن آنها در ولسوالی چهاردره ولایت قندوز بودند، و باقی آنها در ولسوالی های ولایات فاریاب، کندهار و ارزگان واقع شده اند. هرچند پولیس محلی افغان اجازه دارد تا افراد را بطور موقت قسمیکه جزء وظیفه (برای اجرای ماموریت های امنیتی در قریه ها) بوده نگهداری نمایند، اما آنها نقش و صلاحیت تطبیق قانون را نداشته، فاقد نقش در گرفتاری و توقیف میباشند. این صلاحیت متذکره که مظنون را نزد خود به صورت موقت نگهداری نماید از لحاظ مکانی و زمانی تعریف نگردیده است.⁵⁷

در مورد اردوی ملی افغانستان، یوناما شواهد معتبر و موثق را دریافت نموده است که سیزده نفر از جمله 34 توقیف شده گان مصاحبه شده تحت توقیف اردوی ملی افغان که در هفت ولایات نگهداری میشدند مورد شکنجه و بد رفتاری قرار گرفته بودند. نه قضیه آن در مرکز اردوی ملی چشت شریف، شیندند ولایت (هرات)، شیوان، بالا بلوک، بکوا (فراه)، بالا مرغاب (بادغیس) در ولایات غربی (5 مورد در فراه، دو مورد در هرات، و دو مورد دیگر در بادغیس) و متباقی آنها در کابل، کاپیسا، کندهار و لغمان صورت گرفته اند.

توقیف شده گان مصاحبه شده در توقیف خانه های ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان، پولیس محلی افغان و اردوی ملی افغان اظهار نمودند که بد رفتاری و شکنجه در حین جلسات تحقیق، و اکثراً در اطاق های تحقیق جداگانه، یا در دهلیز و یا تالار مراکز کوچک صورت گرفتند. در این جلسات افسران تحقیق و یا خازنوالان همیشه از توقیف شده گان میخواستند تا به عضویت و یا حمایت از طالبان و یا دیگر گروه های مخالف حکومت اقرار نمایند، نام های منسوب به طالبان و یا دیگر عناصر مخالف دولت را تایید کنند، قبول نمایند که مواد منفجره را تعبیه نموده و یا ساخته اند، اسلحه دارند، در انجام حملات انتحاری موفق نشدند و یا اینکه طالبان را کمک نموده اند. در اکثریت قضایا، دلیل استفاده از شکنجه بخاطر حصول اقرار، کسب معلومات و یا تهدید توقیف شده گان بوده است. قسمیکه در بالا تذکر رفت، کارمندان ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان، پولیس محلی افغان و اردوی ملی افغان انواع روش های شکنجه بشمول لت و کوب بهمدت طولانی اکثراً با کیبل، پایپ و رابر، آویزان نمودن و شوک برقی را استفاده میکردند.

⁵⁶ مجموع تعداد توقیف شده گان بیشت از 635 است زیرا توقیف شده گان زیادی هم به وسیله ریاست امنیت ملی، پولیس ملی و پولیس سرحدی افغانستان و یا اردوی ملی افغانستان و یا نیروهای بین المللی توقیف شده اند. به بخش دسترسی و متدولوژی و پاورقی شماره 29 این گزارش رجوع کنید.
⁵⁷ طرز العمل ایجاد پولیس محلی در اگست 2010 پذیرفته شده و در جنوری 2012 تعدیل شده است.

تکرار یا الگوی روشهای شکنجه که به طور مداوم علیه توقیف شده گان در مراکز مشخص استفاده می‌شد نشان می‌دهد که استفاده از شکنجه بطور سیستماتیک در دو مرکز توقیف ریاست امنیت ملی اعمال می‌شد.⁵⁸ اینها عبارت‌اند از مقر ریاست امنیت ملی کندهار و اداره 124 مبارزه علیه تروریسم در کابل (سابق به نام اداره 90 یاد می‌شد).

یوناما شواهد معتبر و موثق از قضایای شکنجه را در نه ریاست دیگر امنیت ملی در ولایات هرات، خوست، لغمان، تخار، فاریاب، کندز، ننگرهار، پکتیکا، ریاست اداره 40 در کابل و مقر ریاست امنیت ملی در شبرغان (ولایت جوزجان) دریافت نموده است.

یوناما استفاده سیستماتیک از شکنجه را در شش مرکز توقیف پولیس ملی افغانستان بشمول قوماندانی‌ها و حوزه‌ها مراکز پولیس 3، 8، 13، 15 در شهر کندهار و ولسوالی پنجوائی و قوماندانی امنیه پولیس ملی افغانستان در ولایت کندهار دریافت نمود.

یوناما قضایای متعدد معتبر و موثق شکنجه را در پنج قوماندانی پولیس ملی افغانستان در مراکز ولایات در پلخمری (بغلان)، شهر هرات (هرات)، شهر کندز (کندز)، تالقان (تخار) و قلات (زابل) و در 10 مرکز پولیس ملی افغانستان در ولسوالی‌های چهار ولایت، در اشکمش، کلفگان، خواجه غار (تخار)، چشت شریف، پشتون زرغون، شیندند، گلران (هرات)، یوسف خیل (پکتیکا)، و گرمسیر و نادعلی (هلمند) دریافت نموده است.

یوناما دریافت نموده است که شکنجه در ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان در کندهار معمول بوده است. نیبی از 79 نفری که یوناما با ایشان در توقیف خانه‌های مختلف کندهار مصاحبه نمودند معلومات مفصلی را از شکنجه توسط تحقیق کننده گان ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی ارائه نمودند.⁵⁹ توقیف شده گان بطورمفصل از موارد یکسان بودن تخنیک‌های تحقیق با سرنخ‌ها و عملکردهای قبلی که یوناما قبلاً در کندهار ثبت نموده بود، خبر می‌دهند. یک سوم از تمامی قضایای موثق و معتبر شکنجه و بدرفتاری‌های ناشی از عملکرد پولیس ملی افغان در مراکز توقیف ولایت کندهار می‌باشد.

آنچه از همه بیشتر مایه نگرانی است، راپورهای گوناگون از ادعاهای ناپدید شدن⁶⁰ ده‌ها شخص که توسط پولیس ملی افغان بین ماه سپتامبر 2011 و ماه اکتوبر 2012 به توقیف برده شده بودند، در ولایت کندهار می‌باشد. منابع متعدد این نگرانی را با یوناما سهیم کردند که بعضی از توقیف شدگان ممکن است که در بازداشت پولیس پس از توقیف کشته شده باشند.⁶¹

⁵⁸ مراجعه شود به بخش دسترسی و میتودولوژی این راپور برای تعریف کامل از الگو، طرز العمل و استفاده سیستماتیک از شکنجه در یک مرکز.
⁵⁹ یوناما با 79 نفر از توقیف شده گان در کندهار مصاحبه نمود. 37 نفر توسط ریاست امنیت ملی نگهداری می‌شد و 63 نفر توسط پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی، و بیست و یک توقیف شده گان توسط هر دو ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان و یا پولیس ملی سرحدی نگهداری می‌شدند.
⁶⁰ کنوانسیون محافظت کلیه اشخاص از ناپدید شدن اجباری چنین تعریف مینماید: "ناپدید شدن اجباری" ماده دو میثاق جهانی در حمایت از همه افراد علیه ناپدید کردن اجباری بازداشت، دستگیری، ربودن یا هر شکل دیگر محروم کردن از آزادی از سوی ماموران دولت یا اشخاص یا گروه‌هایی که با مجوز، حمایت، رضایت و یا عدم مخالفت دولت، انجام می‌شود" را ناپدید کردن تعریف و انرا ممنوع کرده است.
⁶¹ مصاحبه یوناما با منابع محرمانه، می 2012، کندهار.

اندک بودن توقیف شدن گان منازعات در ریاست امنیت ملی و افزایش نقش پولیس ملی افغان در تحقیق توقیف شده گان منازعات

به استثناء کندهار، یوناما کاهش قابل توجهی را در تعداد توقیف شده گان منازعات که در توقیف خانه های ریاست امنیت ملی که در محلات مختلف نگهداری میشدند، ملاحظه نموده است. این کاهش در توقیف خانه های ریاست امنیت ملی که قبلا یوناما به حیث توقیف خانه هایی که در آن شکنجه بطور سیستماتیک و مکرر صورت می گرفت، مستند سازی کرده بود، خاصا در ریاست امنیت ملی هرات، ریاست امنیت ملی کندهار، ریاست امنیت ملی تخار، و ریاست امنیت ملی کاپیسا، بیشتر قابل توجه بود. کاهش تعداد توقیف شده گان با توقف انتقال توقیف شده گان و اجرای برنامه تفتیش مراکز توقیف توسط نیروهای نظامی بین المللی همزمان شده است.

یوناما، قطع انتقال بین المللی توقیف شده گان در چندین محلات، و توقف جنگ در زمستان را دلیل پائین آمدن رقم توقیف شده گان منازعات در مراکز ریاست امنیت ملی میداند. با وجود کاهش تعداد انتقال شده گان، با آنهم، ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان به گرفتاری تعداد قابل ملاحظه ای از اشخاص به مظنونیت جرائم مربوط به منازعات مسلحانه دوام دادند. هم چنان، یوناما راپورهای موثق گوناگونی را دریافت نموده است که در بعضی از مراکز ریاست امنیت ملی، توقیف شده گان از نظر ناظرین بین المللی در زیرزمینی ها و یا اماکن دیگر پنهان نگهداشته شدند.

نظارت یوناما نشان میدهد که پولیس ملی افغان نقش بیشتری را در گرفتاری های مظنونین جرائم مرتبط به منازعات خاصا در کندهار و هرات در تناسب با آنچه در ماه های بین اکتوبر 2010-2011 مشاهده کرد، دارد. بطور مثال در حالیکه مراکز ریاست امنیت ملی تعداد بسیار کمی از توقیف شده گان را نگهداری می کرد، یافته های یوناما نشان از افزایش تعداد توقیف شده گان مظنونین فعالیت های منازعات مسلحانه می دهد که در قوماندانی های پولیس ملی افغان در ولایت هرات نگهداری میشوند.⁶² این وضعیت موجب این نگرانی ها می شود که پولیس ملی افغان و ریاست امنیت ملی احتمالا هماهنگی داشتند تا مطمئن شوند که توقیف شده گان منازعات را در مراکزی که موسسات بین المللی و ملی و ایساف بازدیدهای منظم دارند، تحقیقات و نگهداری نکنند.

توقیف خانه های غیر رسمی

در برخی محلات، خاصا کندهار، یوناما راپورهای مختلفی را مبنی بر استفاده از بدیل ها و ساحات غیررسمی دریافت نموده که در آن توقیف شده گان قبل از توقیف در مقر ریاست امنیت ملی و قوماندانی های پولیس ملی افغان تحقیق و بدرفتاری و یا شکنجه می شدند.⁶³ یکی از آن محلات داخل محوطه تعمیر والی ولایت در شهر کندهار گزارش شده است. تعدادی از توقیف شده گان گزارش دادند که در آن محلات حین تحقیقات توسط کارمندان پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی افغان و در برخی موارد توسط قوماندان عالیرتبه پولیس ملی سرحدی تحت شکنجه قرار گرفتند، و در وضعیت خیلی بدی به مدت طولانی در آن محلات نگهداری شدند.

⁶² جلسه یوناما با رئیس خازنوالی امنیت ملی در هرات در ماه مارچ 2012.

⁶³ توقیف شده گان شماره 14، 22، 23، 214، 262، 283، 284، 286، 287، 291، 292، 319، 321 و 544 و دیدارهای یوناما با منابع محرم در می و جولای 2012.

قضایای استفاده از جاهای بدیل بخاطر مخفی نمودن تحقیق و شکنجه توقیف شده گان منازعات از نظر سازمانهایی که بخاطر نظارت از مراکز توقیف خانه های رسمی بازدید می کنند ، نگرانی ها را بالا می برد.

انتقال توقیف شده گان توسط نیروهای نظامی بین المللی به ریاست امنیت ملی ، پولیس ملی افغان ، و اردوی ملی افغان و برنامه نظارت از توقیف آیساف

برنامه نظارتی یوناما از توقیف ، شامل مصاحبه با 79 توقیف شده گان که گفته اند توسط نیروهای نظامی بین المللی و یا دیگر سازمان های استخباراتی خارجی به تنهایی و یا یکجا با نیروهای امنیتی افغان دستگیر و به توقیف خانه های ریاست امنیت ملی ، اردوی ملی افغان و یا پولیس ملی افغان منتقل شدند⁶⁴ ، می شود. یوناما شواهد موثق ، معتبر و مطمئن را دریافت نموده که از جمله 79 توقیفی ، 25 تن (31 فیصد) آنها که توسط نیروهای بین المللی انتقال داده شده بودند در مراکز ریاست امنیت ملی افغان ، پولیس ملی افغان ، و اردوی ملی افغان تحت شکنجه قرار گرفته اند. 13 تن از جمله 25 توقیفی در مراکز ریاست امنیت ملی ، 10 تن در توقیف پولیس ملی افغان و دو نفر در مراکز اردوی ملی افغان تحت شکنجه قرار گرفته اند.

سیزده تن از جمله 25 توقیف شده گان در مراکز ریاست امنیت ملی ، 10 در توقیف پولیس ملی افغان و دو نفر در مراکز اردوی ملی افغان تحت شکنجه قرار گرفته اند. در مراکزی که سیزده توقیف شده گان شکنجه شده بودند شامل⁶⁵ مرکز ریاست امنیت ملی کندهار ، ولسوالی پنجوائی ، خوست ، بغلان ، بلخ(مزارشریف) ، اداره 124 ریاست امنیت ملی در کابل توسط ریاست امنیت ملی مواجه به شکنجه شده بودند. یوناما در رابطه به راپور وقوع شکنجه در ریاست امنیت ملی خوست و اداره 124 در ماه سپتمبر 2012 و ماه جولای 2012 دقیقاً بعد از اینکه آیساف انتقال را دوباره در هر دو مراکز توقیف از سر گرفت قابل نگرانی میباشد. یوناما دریافت نمود که از جمله 79 (12 فیصد) ده تن⁶⁶ از توقیف شده گان تحت شکنجه در قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان در ولایت کندهار ، مرکز پولیس ملی افغان در ولسوالی پنجوائی ، مرکز قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان در ولایت زابل ، مرکز قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان در ولایت پکتیکا قرار گرفتند. دو نفر⁶⁷ از این 25 توقیف شده گان ، در بالامرغاب (بادغیس) مواجه به شکنجه و یا بدرفتاری توسط اردوی ملی افغان شدند.

از سر گیری انتقالات از سوی آیساف به فرماندهی ریاست امنیت ملی در کندهار ، جاییکه یوناما شکنجه را بطور سیستماتیک دریافت نموده بود ، به حالت تعلیق قرار دارد. آیساف همچنان انتقال به مرکز فرماندهی پولیس ملی افغان در کندهار را ، جاییکه کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان و دفتر جامعه باز به حیث محل شکنجه شناسایی کرده بود ، آغاز نکرده است⁶⁸ .

⁶⁴ توقیف شده گان نمبر 9 ، 13 ، 14 ، 17 ، 18 ، 20 ، 22 ، 23 ، 24 ، 43 ، 44 ، 45 ، 49 ، 64 ، 75 ، 111 ، 131 ، 132 ، 133 ، 134 ، 135 ، 137 ، 172 ، 173 ، 174 ، 175 ، 176 ، 177 ، 182 ، 187 ، 208 ، 222 ، 230 ، 234 ، 239 ، 246 ، 247 ، 248 ، 249 ، 261 ، 266 ، 267 ، 270 ، 283 ، 284 ، 286 ، 287 ، 288 ، 289 ، 301 ، 316 ، 318 ، 326 ، 384 ، 400 ، 403 ، 440 ، 446 ، 449 ، 484 ، 485 ، 486 ، 492 ، 493 ، 494 ، 524 ، 540 ، 575 ، 580 ، 585 ، 592 ، 615 ، 616 ، 630 ، 646 ، 650 ، 656 ، و 657. درینجا نیروهای بین المللی نظامی شامل اینها میشوند: آیساف ، نیروهای خاص یکجا با آیساف ، نیروهای خاص عملیاتی که با نیروهای نظامی کشورها یکجا هستند و اداره های خارجی استخباراتی خاصاً اداره استخبارات مرکزی امریکا (CIA).

⁶⁵ توقیف شده گان نمبر 14 ، 17 ، 75 ، 111 ، 247 ، 284 ، 286 ، 287 ، 291 ، 440 ، 449 ، 484 ، و 646.

⁶⁶ توقیف شده گان نمبر 18 ، 23 ، 27 ، 270 ، 288 ، 289 ، 384 ، 486 ، 492 و 493.

⁶⁷ توقیف شده گان نمبر 656 و 657.

⁶⁸ "شکنجه ، انتقال ، و عدم دسترسی به طی مراحل قانونی ، برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در افغانستان" کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان/موسسه جامعه باز 17 مارچ 2012 موجود در:

<http://www.aihrc.org.af/media/files/AIHR%20OSF%20Detentions%20Report%20English%20Final%2017-3-2012.pdf>

قسمیکه در بالا تذکر رفت و در پاسخ به یافته های این راپور، ایساف برای باردوم به تاریخ 24 ماه اکتوبر 2012 انتقال را به هفت مرکز به حالت تعلیق درآورد. به تعقیب راپورهای موثق از شکنجه، در رقم بازدیدهای تیم های تفتیش از مراکز افزایش داده و آموزش های حقوق بشر و ملاقات ها با مقامات مربوط در ریاست امنیت ملی و وزارت امور داخله را دوباره روی دست گرفته است.⁶⁹

با توجه به اینکه بعضی از توقیف شده گان که توسط نیروهای بین المللی به مرکزی که مورد تأیید ایساف قرار گرفته بود، انتقالات از سرگرفته و تفتیش صورت گرفته بود و کارمندان همان مرکز آموزش دیده بودند، انتقال شده بودند مواجه به شکنجه شده اند، که این نگرانی ها را در رابطه به موثریت کمک های بین المللی برای حکومت بخاطر منع شکنجه در درازمدت افزوده است. نظارت یوناما نشان میدهد که برنامه نظارتی ایساف در محلاتی که مورد تطبیق قرار گرفته و بررسی، نظارت و کمک به مقامات ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان مشخص بوده است، منتج به پائین آمدن ادعاهای شکنجه در 16 مرکز طی آن برنامه شده است. لیکن در اکثریت آن مراکز بعد از آنکه مورد تایید ایساف قرار گرفت، و انتقال دوباره شروع شد و نظارت ایشان تقلیل یافت، استفاده از شکنجه از سرگرفته شده است.⁷⁰

در حالیکه برنامه ایساف کمک نمود تا آگاهی را در بین کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان در رابطه به ممانعت از شکنجه و برخورد مناسب با توقیف شده گان را بالا ببرد، اما این برنامه نتوانست از استعمال شکنجه در برابر همه قضایا بشمول تمام انتقال شده گان جلوگیری نماید. محدودیت ها در برنامه های ایساف این نظریوناما را تقویت مینمایند که مشکل شکنجه تنها با برنامه آموزشی و تفتیش حل نخواهد شد بلکه ضرورت برای اقدامات موثر پاسخگوئی برای توقف و جلوگیری از استعمال آن دیده میشود.

یوناما همچنان یادآوری می کند که ختم شکنجه در مراکز تحت اداره افغانها مسئولیت ایساف نیست. راه حل مشکل شکنجه که در تعدادی از مراکز ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان و اردوی ملی افغان و توسط پولیس محلی افغان مشخص شده نیازمند یک اقدام دوامدار و متمرکز توسط حکومت، بشمول کارمندان خارتوالی های جنائی و مهمتر از همه، تعهد جدی ریاست امنیت ملی، وزارت داخله و محاکم برای ختم این اعمال میباشد.

عدم پاسخگوئی کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان در برابر شکنجه و بدرفتاری توقیف شده گان

یوناما ملاحظه می کند که بخشی از عوامل دوام شکنجه، عدم نظارت کافی و عدم موجودیت پاسخگوئی نهادها و مسئولین می باشند. مطابق معلومات یوناما، با وجود تحقیقات داخلی که در مورد شکنجه در ریاست امنیت ملی روی دست گرفته شد، هیچ کدام از کارمندان ریاست امنیت ملی، خاصتا تحقیق کننده گانی که مسئول اعمال شکنجه بودند مورد پیگرد عدلی قرارنگرفته اند. ریاست امنیت ملی بعضی از روسا را از موقف هاییشان برکنار نموده لکن آنها را به وظائف مشابه در مراکز ریاست

⁶⁹ ارتباطات ایساف با یوناما 24 اکتوبر 2012

⁷⁰ از شانزده مرکز شناسایی شده توسط یوناما که تحت برنامه تفتیش ایساف بود، هفت مرکز مورد تصدیق قرار گرفته یا به طور مشروط توسط ایساف تصدیق شده، ریاست امنیت ملی کاپیسا، پولیس ملی ارغنداب، ریاست امنیت ملی دامان، پولیس ملی ژری، پولیس ملی دشت ارچی و مقر پولیس ملی ارزگان تصدیق شده اند و نه حوزه نهم پولیس ملی به صورت مشروط تصدیق شده اند. در شش آگوست 2012، ایساف تصدیق ریاست امنیت ملی تخار را استرداد کرد. در بیست و چهارم اکتبر 2012، ایساف شش مرکز زیر را سلب تصدیق کرد: ریاست 124 امنیت ملیف ریاست امنیت ملی هرات، ریاست امنیت ملی خوست، ریاست امنیت ملی لغمان، مقر پولیس ملی کندز و مقر پولیس ملی خوست. انتقال توقیف شدگان به مقر ریاست ملی و حوزه دوم امنیت ملی کندهار همچنان به حال تعلیق باقی ماند.

امنیت ملی در جاهای دیگر گماشتند. این تبدیل و یا توظیف دوباره شامل روسا و معاونان روساء ریاست امنیت ملی در ولایت کندهار، ریاست 124، ریاست امنیت ملی خوست، ریاست امنیت ملی لغمان، ریاست امنیت ملی کاپیسا می شود.⁷¹ این روشن نیست که آن روساء بخاطر ادعا و یا اثبات استفاده از شکنجه برکنار شدند و یا بخاطر کدام علت دیگر. تا هنوز تحقیقات مستقل، موثق و بیطرف بخاطر رسیدگی به ادعاهای شکنجه و بد رفتاری نسبت داده شده به کارمندان ریاست امنیت ملی علیه توقیف شده گان صورت نگرفته است.

ریاست امنیت ملی آمریت حقوق بشر را ایجاد نموده است، اما این میکانیزم به اندازه کافی مجهز نیست. این یک میکانیزم داخلی بوده و معلوم است که دارای صلاحیت و استقلال نیست تا بتواند تحقیقات قوی را براه اندازد، و اطمینان حاصل شود که جزا برای سوء رفتارها تطبیق شده و یا قضایای شکنجه برای تعقیب عدلی ارجاع شده باشد. یوناما در این مورد که آمریت حقوق بشر کدام قضیه شکنجه را دریافت نموده باشد، آگاهی ندارد. نمونه ها بر اساس گزارش، بیانگر آن است که مفتشان آمریت ریاست امنیت ملی توقیف شده گان را تهدید نموده تا بر علیه آنها شکایت نکنند. بطورمثال، یکی از اعضای همین آمریت برای یک توقیف شده که میخواست در رابطه به بد رفتاری ها معلومات ارائه کند، گفته است "محتاط باش. من شاید افسر حقوق بشر باشم، اما فراموش نکنید اولتر از همه کارمند ریاست امنیت ملی هستم"⁷². این نوع مثال ها نشانه ای از محدودیت های تمام میکانیزم نظارت داخلی میباشد.

همچنان، وزارت داخله از تحقیقات قضایای استفاده از شکنجه را در مراکز پولیس ملی افغان در سرتاسر افغانستان خبر داده است. بر اساس گفته های بخش حقوق بشر وزارت داخله چند راپور از شکنجه و بد رفتاری دریافت نموده اند اما افسران پولیس ملی افغان مورد تعقیب عدلی قرار نگرفته اند. وزارت داخله کدام میکانیزم کارا و مستقل را مورد تطبیق قرار نداده تا بتواند به شکایت های شکنجه و بد رفتاری علیه افسران پولیس ملی افغان رسیده گی نماید. راپور ماه اکتوبر 2011 یوناما دریافت نمود که وزارت داخله چندین دفتر نظارت داخلی را در چوکات وزارت داخله بوجود آورده اما روشن ساخت که این میکانیزم ها در چگونگی اجرای ماموریت هایش هماهنگ و منسجم نبوده اند. در حالیکه این دفاتر ممکن نظارت هایی را انجام دهند، اما برای تشخیص شکنجه، بد رفتاری و بد اخلاقی پولیس موثر نبودند. وزارت امور داخله معلوم میشود که برای رسیدگی به این نگرانی ها از طریق صادر نمودن اوامر جدید و پالیسی ها برای ممنوعیت شکنجه در چوکات موجوده پرداخته است. در حالیکه روشن نیست که چگونه و آیا مقامات وزارت داخله این اوامر را مورد تطبیق قرار داده اند.

پلان ایجاد یک دفتر مستقل ناظر پولیس با همکاری اتحادیه اروپا برای ماموریت همکاری با پولیس (ایوپول) و کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان زیرکار است. این میکانیزم قرار بود نه ماه قبل معرفی شود در حالیکه وزارت داخله ایجاد آنرا به تاخیر انداخته و نگرانی از عدم ایجاد آنرا به بار آورده است.

⁷¹ در ریاست امنیت ملی کندهار، مدیر عمومی داکتر مهمند نعیم و معین عمومی عبدالوحید در تاریخ 27 سپتمبر 2011 به طور موقت به ترتیب با عیسی محمد و محمد اسحاق جایگزین شدند. در جنوری 2012، مدیر ریاست امنیت ملی کندهار جنرال مومن به صفت مدیر امنیت ملی سرپل مقرر شد که موصف در کندهار جای خود را به فیض محمد خان داد. در ریاست امنیت ملی خوست، مدیر اختر محمد ابراهیمی تبدیل شده و جای خود را به معین عمومی عبدالقدیر در اگست 2011 داد. در ریاست 124، مدیر داکتر ضیا تبدیل شده و جای وی را جنرال محمد حلیم در سپتمبر 2011 گرفت. در ریاست امنیت ملی بغلان، مدیر نور خیدر تبدیل شده و جای وی جنرال محمد قسیم عبادی در جون 2011 گرفت. در ریاست امنیت ملی کاپیسا، دگر وال احمد گل مسعود به جای مدیر عمومی جمال الله در فبروری 2011 مقرر شد.
⁷² توقیف شده 219.

نبود عامل باز دارنده برای استفاده از شکنجه بمعنی دوام شکنجه است. میکانیزم های نظارت قوی بیرونی (یا داخلی) برای نظارت کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان بخاطر حصول اطمینان از ادعاهای شکنجه که مورد تحقیق تعقیب عدلی قرارگیرد و راپور داده شود، وجود ندارد. در نبود یک پروسه تحقیقات قوی، مستقل و یا امکان واقعی تعقیب جزائی کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان بدون عامل بازدارنده برای توقف شکنجه، موجب میشود تا شکنجه ادامه پیدا کند.

عدم حمایت از طی مراحل قانونی و گسترش توقیف های خود سرانه

دوام استفاده از شکنجه توسط کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان به این خاطر است که به نظر آنها مناسبترین روش برای حصول اقرارها بخاطر محکوم نمودن اشخاص در جرایم منازعات مسلحانه و برای راندن آنها از صحنه جنگ می باشد. سیستم عدالت جزایی افغانستان بطور کامل و اکثراً متکی به اقرارها بحیث دلائل ابتدائی اثبات یک قضیه و توجیه نمودن محکومیت می باشد.

قانون اساسی افغانستان و قانون اجراء جزائی موقت دارای ضمانت های متعدد طی مراحل قانونی بوده که توقیف شده گان را در برابر استعمال شکنجه محافظت مینماید. در حالیکه این احکام بطور معمول نادیده گرفته میشوند، مثل محدودیت در معیاد معینه نگهداری توقیف شده گان نزد پولیس ملی افغان و مرکز ریاست امنیت ملی افغان و ممانعت عمومی علیه استفاده شواهدی که از طریق شکنجه بدست آمده باشد برای تعقیب عدلی و تحقیقات خازنوالان و ترتیب اتهامنامه، برای تحقیقات و یا محکومیت در محاکمه.

یوناما ملاحظه می کند که اقرارها ندرتا در جلسات قضائی تحت غور قرار میگیرند و یا توسط قاضی و خازنوال به حیث اینکه به اثر اکراه حاصل شده به چالش کشیده می شود.⁷³ این عمل نقض قوانین افغانستان بوده و در مخالفت با تعهدات افغانستان در مقابل مقررات بین المللی می باشد، به شمول ممنوعیت استفاده از شواهد که توسط شکنجه بدست آمده باشد، مطابق کنوانسیون منع شکنجه.⁷⁴ به علاوه اعتماد بر شکنجه، در دریافت دستاوردهای تحقیق دانشمندان و اهل خبره ناکام مانده است که نشان دهنده آن است که معلومات بدست آمده از اثر شکنجه غیرموثق بوده و نمی تواند اساسی برای مجرم بودن و بی گناهی یک فرد باشد.⁷⁵ یوناما نتوانست تا معلوماتی را راجع به استفاده نیروهای افغان و بین المللی از معلومات کسب شده در نتیجه شکنجه یا اعتماد بر آن معلومات و نتایج این معومات به دست آورد.

⁷³ در حالیکه یوناما تصدیق می کند که احتمال اینکه خازنوالان اعتبار اعتراف کسب شده به وسیله شکنجه را در محکمه تغییر دهند، با این وجود خازنوالان تعهد دارند که نباید حکمی را اجرا کنند که می دانند که آن حکم بر اساس یک اعترافی صادر شده است که توسط شکنجه به دست آمده است. بسیاری از خازنوالان به یوناما گفتند که آنها اغلب درگیر نیستند مگر در آخرین مراحل تحقیقات جزایی از آنجا که آنها اختیار بازجویی را به موجب یک تفاهم نامه بین خازنوالی و ریاست امنیت که اجازه این کار را می دهد، به ریاست امنیت ملی واگذار کرده اند. به علاوه، بسیاری از توقیف شده گان گفتند که آنها هرگز با یک خازنوال امنیت ملی قبل از شروع محاکمه صحبت نکرده اند، بر این اساس بسیار بعید است که یک توقیف شده یک خازنوال را از اعترافاتی که تحت اجبار یا شکنجه کرده مطلع نماید. این مسئله این امکان را به وجود می آورد که خازنوالان، با واگذاری اختیار بازجویی به ریاست امنیت ملی، همدست شکنجه ای می شوند که واقع شده است.

⁷⁴ ماده 15 می گوید: "هر دولت عضو، موظف است به نحوی اطمینان حاصل نماید که اقرار در اثر شکنجه به هیچ وجه مدرک محسوب نخواهد شد و نمی توان آن مدارک را به جز در مورد شخص شکنجه گر و درجهت پیگرد او به لحاظ ارتکاب جرم، مورد استناد قرار داد."

⁷⁵ گزارش گزارشگر ویژه در مورد شکنجه و دیگر رفتارها و مجازات های ظالمانه، غیر انسانی و تحقیرآمیز، جان ای مندز، به شورای حقوق بشر در فوریه 2011 و گزارش یوناما در اکتبر 2011 در مورد رفتار با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در صفحه 7. همچنین ببینید جدیدترین اظهارات سناتور فینستین، رئیس کمیته امنیتی (در

گرچه آمارهای از یک اداره تا اداره دیگر مختلف است، یوناما دریافت نمود که اوسط مدتی را که یک مظنون تحت تحقیقات ابتدائی قرار میگیرد و در توقیف مقامات مجریان قانون سپری مینماید، خیلی بیشتر از 72 ساعت میعاد است که در قانون تعیین شده و این بیانگر گسترش توقیف خودسرانه است.⁷⁶ در رابطه به توقیف شده گان منازعات- تحت تحقیقات ابتدائی در توقیف- حد اوسط مدت توقیف که نظارت شده قرارذیل است⁷⁷:

- توقیف شده گان در توقیف خانه ولایتی ریاست امنیت ملی به طور اوسط 19.6 روز نگهداری شده بودند.
- در اداره 124 ریاست امنیت ملی - جایکه مظنون "بسیارمهم"، بشمول مظنونی که قوماندانان مخالف دولت بوده و یا در حملات خیلی مهم متهم شده بود- به حد اوسط 9.5 روز نگهداری شده بودند، که نشان دهنده کاهش 5.5 روز نسبت به دوازده ماه قبلی است.
- در ریاست امنیت ملی اداره 40، که اداره تحقیقات میباشد، توقیف شده گان به طور اوسط 55 روز نگهداری شدند، که نشان دهنده پائین آمدن زیاد نسبت به سال گذشته است. مطابق یافته های سال گذشته یوناما، توقیف شده گان طور اوسط 126 روزا سپری نمودند.
- در ریاست امنیت ملی کندهار توقیف شده گان طور اوسط 21 روز نگهداری شدند.
- توقیف شده گان در مراکزپولیس ملی افغان طور اوسط هفت روز نگهداری شدند.⁷⁸
- توقیف شده گان نزد نیروهای بین المللی نظامی طور اوسط 3.6 روز نگهداری شدند.

عدم مطابقت با معیاد قانونی در نگهداری توقیف شده گان نقش محاکم را در منع شکنجه از بین میبرد. یکی از قضات به یوناما گفت که این مشکل است که مدعی علیه را که ادعای شکنجه نموده است به طب عدلی راجع نمود تا معلوم شود اقرارش براساس اقرار بوده، زیرا مدعی علیه بالاتر از میعاد قانونی قبل از محاکمه در توقیف بسر برده است. محکمه زمانی قادر به ارجاع مدعی علیه به طب عدلی شد که تمام علائم فزیک شکنجه و بدرفتاری از بین رفته بود. اکثرقضات و خارنوالانی که با ایشان مصاحبه شده اظهار داشتند که درعدم موجودیت علائم فزیک شکنجه بر توقیف شده گان، هیچ راهی برای اثبات شکنجه و بدرفتاری وجود ندارد.

بعضی از قضات و خارنوالان ملاحظاتی در رابطه به حساسیت های روابط بین کارمندان قضائی و ریاست امنیت ملی در رابطه به امنیت ایشان و تلافی خطر بخاطر محول نمودن ادعاهای شکنجه توسط کارمندان ریاست امنیت ملی را خاطر نشان

دسمبر 2012) در مورد مطالعه این کمیته در توقیف توسط سیا و بازداشت و استفاده از روشهای پیشرفته بازجویی و آثار آن را. <http://www.feinstein.senate.gov/public/index.cfm/2012/12/feinstein-statement-on-cia-detention-interrogation-report>.

⁷⁶ ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان اجازه دارد که مظنونین را برای 72 ساعت در توقیف نگهدارند تا انتقال آنها را به محابس ریاست عمومی محابس تنظیم کند. ⁷⁷ این ارقام براساس تاریخهای دستگیر و انتقال رسمی از، راجستر، سارنوالان، و قضات بشمول معلومات 552 توقیفیهای مربوط به منازعه و 78 تن توقیفیهای جرایم عادی، جمع اوری شده که یوناما توانسته بود بدست آورد.

⁷⁸ در 14 جنوری 2013 در پاسخ به این گزارش (ضمیمه شماره چهارم) وزارت امور داخله می گوید که از مجموع 6177 متهم در مراکز توقیفی پولیس بازداشت شدند، تنها 88 نفر از آنها بیش از 72 ساعت در توقیفخانه های پولیس ماندند. وزارت امور داخله در مورد زمان و مبنای این ارقام چیزی نمی گوید (به عنوان مثال تعداد مذکور آیا مربوط به افرادی است که اکنون در توقیف است و یا همه افراد در مدت زمان مذکور).

ساختند، وکلاء مدافع و داکتران طبی در رابطه با نمایندگی از قربانیان و تحت آزمایش قراردادن ادعای شکنجه قربانیان همین نگرانی ها را ابراز نمودند.

قانون افغانستان برای توقیف شده گان حق دسترسی به وکیل مدافع را از زمان گرفتاری فراهم نموده است، اما یوناما دریافته است که تا حال در عمل ریاست امنیت ملی برای وکلای مدافع هرگز اجازه نداده تا موکل خود را قبل از تکمیل تحقیقات ابتدائی ببیند. تنها دو نفر از توقیف شده گان مصاحبه شده گفتند که آنها حین تحقیقات دسترسی به وکیل مدافع داشتند.⁷⁹ یوناما مشاهده نمود اکثر در تمام مراکز ریاست امنیت ملی که دیده شد توقیف شده گان اجازه داده شده بود فامیل های خود را هفته دوبار ملاقات نمایند، لیکن بعد از اینکه ریاست امنیت ملی تحقیقات خود را تکمیل کند.

یک تعداد از وکلاء مدافع به یوناما خبر دادند که آنها از موکلین خود شکایاتی مبنی بر شکنجه از طرف ریاست امنیت ملی دریافت نمودند، و ریاست امنیت ملی را به حیث منبع بد رفتاری یاد آوری کردند. و بیان نموده که دریافت شکایات شکنجه از طرف پولیس ملی افغان ادامه داشته و پیشرفت های نسبت به دسترسی به توقیف شده گان در برخی مراکز پولیس ملی افغان را مشاهده نموده اند.⁸⁰ شکنجه ها در افغانستان اکثرا در توقیف حین قطع رابطه با دیگران صورت میگیرد⁸¹، دسترسی به وکیل مدافع در تمام مراحل اجراءات جزائی، بشمول تحقیقات ابتدائی، میتواند به عنوان وسیله بازدارنده شکنجه و بد رفتاری ها باشد.

یک نگرانی بیشتر این است که با وجودی که شکنجه در قانون جزای افغانستان جرم میباشد، نه در قانون جزای افغانستان و نه در هیچ یک از قوانین دیگر افغانستان تعریف نشده است. در حالیکه "شکنجه" منع شده است، قانون صریحا عناصر متشکله جرم را تعریف ننموده است. چندین تن از قضات و خازنوالان به یوناما گفتند که عدم موجودیت تعریف جامع تشخیص و اثبات شکنجه را برای آن ها مشکل ساخته است. درج تعریف بین المللی از شکنجه تا حال در پالیسی ها و قوانین افغانستان دیده نمی شود.⁸²

این نقض های معمول طی مراحل قانونی، موجب شده که تعهدات کارمندان افغانستان در ممانعت از شکنجه ناشی از قانون اساسی مختل شده باقی بماند. ناکامی سیستم جزائی عدلی برای نادیده گرفتن اقرارهای اجباری ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان، پولیس محلی افغان را توانائی میبخشد تا شکنجه را با معافیت ادامه دهند.

راه پیش رو

نظارت و تفتیش از مراکز توقیف توسط ناظرین مستقل عنصر مهم برای ایجاد فرهنگ پاسخگوئی و رفتار انسانی با توقیف شده گان است. معیارهای بین المللی حقوق بشر و بهترین رفتار یک چوکات کاری را برای این میکانیزم فراهم مینماید، خاصا

⁷⁹ به بخش در این راپور برای تفصیل یافته های دسترسی به وکلاء مدافع مراجعه شود.

⁸⁰ تعداد وکلاء مدافع که در ساحه کار میکنند نسبت به تعداد توقیف شده گان که به وکیل مدافع ضرورت دارند کم میباشد، و براساس گزارش انجمن وکلای مدافع تعداد وکلاء ثبت شده تا تاریخ 4 سپتمبر 2012 به 1406 وکیل در افغانستان رسیده است. و براساس احصایه ماهوار ماه اکتوبر 2012 موجود ریاست عمومی محابس تقریبا به تعداد 24027 توقیفی و محبوسین در تمام محابس و توقیف خانه ها موجود میباشد.

⁸¹ مراجعه شود به راپور، راپورتر خاص ملل متحد در رابطه به شکنجه و دیگر رفتارهای ظالمانه، غیر انسانی و یا تحقیر آمیز و یا مجازات، 17 دسمبر، 2002: E/CN.4/2003/68

⁸² ماده 7 (3) قانون اجراءات جزایی جدید، که اکنون در پارلمان تحت بررسی است، شامل بعضی از عناصر تعریف جرم شکنجه، به شمول تفکیک شکل های شکنجه جسمی و روانی، می شود. این بازنگری ها، هنوز هم بسیار پایین تر از معیارهای بین المللی است.

پروتوکول اختیاری کنوانسیون بین المللی منع شکنجه ، رفتارهای ظالمانه و تحقیرآمیز از دولت های عضو میطلبد تا "میکانیزم جلوگیری ملی" را ایجاد و تمویل کنند. در اکثر قضایا ، این تشکیلات متخصصین از تحقیق کننده گان ضروری است تا در ذات خود ملی ، مستقل از حکومت بوده ، و توسط نهاد ملی حقوق بشری هماهنگی شوند. این مکانیزم باید دارای ماموریت بوده و اطمینان حاصل نماید که به تمام محلات سلب آزادی دسترسی داشته و در قانون درج شود که توسط حکومت با یک بودجه که از مداخلات سیاسی محفوظ باشد ، تمویل شود.⁸³

دولت افغانستان متعهد به کنوانسیون منع شکنجه است اما عضویت پروتوکول اختیاری آنرا ندارد ، حکومت افغانستان و کمک کننده گان بین المللی آن ، به عنوان اولین اقدام در این راستا ، می توانند جستجو و زمینه ایجاد یک مکانیزم بازدارنده ملی را برای تقویت نظارت ها و تفتیش مراکز توقیف همراه با تلاش های دیگر جهت توقف شکنجه فراهم کنند. این نوع مکانیزم میتواند تحت حمایت کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان ایجاد شود و اگر این مکانیزم بصورت مناسب حمایت شد و نقش مکانیزم را به عهده گیرد ، نقش هماهنگ کننده را به دوش گیرد. مکانیزم باز دارنده ملی در ارتباط به پروتوکول اختیاری کنوانسیون منع شکنجه ، به صورت موفقانه در چوکات نهادهای ملی حقوق بشر در کشورهای دیگر ایجاد شده است. ظرفیت موجوده کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان برای ایجاد یک سکو و بخش اختصاصی نظارت از محلات سلب آزادی ، نیازمند تقویت است. لیکن ممکن است حمایت تمویل کنندگان بین المللی خواسته شود تا این قدم را با بکارگیری کارمندان مناسب ، آموزش ها ، مفتشین و دیگر کمک ها شروع نماید.

یوناما و جامعه مدنی نیز میتوانند به این مکانیزم از طریق حمایت از افغان های ورزیده موجوده (با سابقه های مختلف و متمرکز مانند تحقیق ، طب و کارمندان طب عدلی) حمایت کرده و در مرحله آغاز تسهیلات عملیات آنرا فراهم نمایند. این مفتشین برای اجرای یک تفتیش کامل باید تقویت شوند و با حکومت در تماس منظم باشند تا توصیه نمایند چگونه وضعیت و رفتارها را بهبود بخشیده و کجا شکایات مبنی بر شکنجه و بدرفتاری را تسلیم کنند تا به این وسیله از پاسخگویی حصول اطمینان و تشویق شود.

جواب حکومت افغانستان در ارتباط به یافته های راپور

به جواب یافته های این راپور ، حکومت افغانستان ، ریاست امنیت ملی و وزارت داخله جواب تحریری را تهیه و نظریات خود را بتاريخ 14 جنوری 2013 که ضمیمه⁸⁴ چهار این راپور میباشد تقدیم داشتند. این پاسخ بیان می کند در حالیکه نمی توانند به دلیل فقدان ظرفیت و آموزش صحیح در این مراکز ، وجود سواستفاده و بدرفتاری را توسط کارمندان مراکز توقیفی به کلی رد

⁸³ نمونه از کشورهای که به پروتوکول اختیاری الحاق شده اند ویک مکانیزم جلوگیری از مانند: البانیا ، آذربایجان ، کرواتیا ، قزاقستان ، مالی ، نیکاراگوا ، صربیا ، سلفانیا ، مسیدونیا ، تانزانیا و ترکیه.

⁸⁴ پاسخ دولت جمهوری اسلامی افغانستان در مورد مسوده گزارش بخش حقوق بشر دفتر یوناما (دفتر شورای امنیت ملی ، وزارت امور داخله و ریاست امنیت ملی) ، مورخ 14 جنوری 2013 ، در ضمیمه شماره چهارم این گزارش آمده است.

کنند، در مورد اندازه شکنجه مورد ادعا در گزارش مبالغه شده است. مقامات افغانی از یک سلسله اقداماتی را که عملی نموده اند یاد آوری کردند، بشمول آموزش ها، اصدار اوامر و تفتیش های انجام شده تا در برابر شکنجه برخورد نمایند.

وزارت داخله و ریاست امنیت ملی هر دو موجودیت شکنجه سیتما تیک را در مراکز توقیف خود رد نموده و ریاست امنیت ملی وجود مراکز توقیفی مخفی و بدیل را رد کرده است. دولت افغانستان همراه با ریاست امنیت ملی و وزارت امور داخله اظهار میدارد که متعهد است تا با یوناما کار نموده این نوع قضایای را تحقیق کند تا از استقرار نظم و قانون در مراکز توقیف و رعایت حقوق توقیف شدگان و اجرای عدالت اطمینان حاصل نمایند.⁸⁵

نظارت ها

هدف استفاده از شکنجه عمدتاً برای حصول اعترافات و یا معلومات بوده که از مدت زمان طولانی این عمل در مراکز توقیف افغانستان وجود دارد. تغییر این عملکرد نیاز به تلاش های هماهنگ حکومت و با همکاری دوامدار از طرف همکاران بین المللی است. از زمان نشر راپور یوناما در ماه اکتوبر 2011، حکومت و حامیان بین المللی تمرکز بالای میکانیزم های مهارت های آموزشی، آگاهی دهی، و نظارت/تفتیش به شکل ابتدائی برای ریشه کن نمودن عملکرد های بد و شکنجه داشته اند. این کوشش ها تنها پیشرفت های جانبی را در جهت ممانعت از شکنجه و شیوع آن را به بار آورده است.

یوناما ملاحظه میکند که اکثریت کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان شکنجه را بحیث یک وسیله غیرموثر و دارای آثار سوء که بتواند معلومات استخباراتی را بطور استراتژی تیک و موثق و قابل عملکرد برای مبارزه علیه تروریسم و فعالیت های منازعات مسلحانه و یا روش تحقیقات غیرموثق که جرم جدی در قوانین ملی و بین المللی میباشد، قبول ندارند. این وضعیت نشان میدهد که نه تنها آموزش در رابطه به تخنیک های مدرن و موثر تحقیق یک ضرورت است، بلکه نظارت های جدی و اقدامات در راستای مسئولیت پذیری نیز می باشد.

شکنجه و بدرفتاری و بازداشت خودسرانه توقیف شدگان منازعه مسلحانه به وسیله مقامات افغان نه تنها نقض حقوق بشر و جرم بوده بلکه مانع پیروسی صلح و آشتی می شود. چنین نقض هایی منجر به عدم اعتماد به نهادهای دولتی شده و در بعضی موارد به تندروی تر شدن توقیف شدگان و جوامع آنها می شود.⁸⁶

شکنجه تنها وقتی توقیف می یابد که بازدارنده موثر برای استفاده از آن وجود داشته باشد. بدون قبولی خطرازدست رفتن وظیفه یک نفر، یا تعقیب عدلی،، این احتمال می رود که شکنجه با وجود تلاش های کارمندان ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان، اردوی ملی افغان و تمویل کنندگان بین المللی و دیگر نهاد برای رفع شکنجه، ادامه خواهد داشت.

⁸⁵ در پاسخ به این گزارش در تاریخ 14 جنوری 2013 که در ضمیمه شماره چهارم این گزارش آمده است، ریاست امنیت ملی می گوید که آنها "علاقمنند به بهبود امور تحقیقی و بازجویی شان هستند" و اطمینان خاطر می دهد از تعهدش در "حصول اطمینان از حاکمیت قانون در پروسه بازرسی توقیف و بازجویی". وزارت امور داخله گفته است که "باورمند است که برای ریشه کن کردن کامل نقض ها و بدرفتاری ها، برای بهبود شرایط زندگی آنها و تضمین اجرای کامل مقررات حقوقی در زندان ها، زمان بیشتری مورد نیاز است".

⁸⁶ به صفحات 9-10 گزارش یوناما در مورد برخورد با توقیف شدگان منازعات مسلحانه در افغانستان نگاه کنید:

http://unama.unmissions.org/Portals/UNAMA/Documents/October10_%202011_UNAMA_Detention_Full-Report_ENG.pdf

یک سخنگوی طالبان، ذبیح الله مجاهد، یک بیانیه ای را در 12 اکتبر 2011 در پاسخ به گزارش اکتبر 2011 یوناما منتشر کرد و مدعی شد "شکنجه در مراکز توقیفی رژیم کابل گسترده است" و اینکه اینگونه توجه ها به موضوع خیلی دیر است.

فرهنگ شکنجه در مراکز توقیف افغانستان تنها زمانی میتواند حل شود که گام های کوتاه مدت و دراز مدت اتخاذ گردد و اطمینان حاصل شود که تحقیق کننده گان پولیس و ریاست امنیت ملی دوباره آموزش داده شده ، با افراد مسلکی تقویت شده و برای تفتیش آزاد و مدنی و میکانیزم نظارتی پاسخگو باشند. قضات و خرنوالان به حیث ارزیابی کننده گان شواهد و تطبیق کننده گان ضمانت های طی مراحل قانونی در قانون اساسی افغانستان نقش مهم را دارند. همین طور قضات و خرنوالان نیزمورد بازپرس قرار بگیرند زمانیکه نتوانند شواهد ایراکه براساس شکنجه بدست آمده مورد لغو قراردهند.

این مهم خواهد بود که مکلفیت های حکومت تحت قوانین افغانستان وقوانین بین المللی بخاطر تحقیق سریع تمام اعمال شکنجه ودیگربد رفتاری ها را روشن ساخته ،مسولین را تحت تعقیب عدلی قرار داده ، جبران برای قربانی شده ، و از استفاده بیشترشکنجه ممانعت گردد. مکلفیت های دولت غیرقابل تخفیف است ، بدین معنی که هیچ حالت به هر شکل که باشد ، درحالت جنگ ویا تهدید به جنگ ، عدم ثبات سیاسی ، ویا دیگرحالات اضطرارعامه دلیل توجیبهی برای شکنجه شده نمی تواند. هم چنان میکانیزم های موجود ملل متحد تاکید میدارد که اقدامات مبارزه باتروریسم باید در مطابقت با معیارهای حقوق بشر باشد. شکنجه و بد رفتاری توسط مقامات حکومتی به امنیت ملی صدمه می رساند.⁸⁷

یوناما بار دیگر از مقامات افغان می خواهد تا همه اقدامات مقتضی را برای خاتمه دادن و جلوگیری از شکنجه و پاسخگو نمودن همه مرتکبین شکنجه روی دست گیرند.

سفارشات کلیدی

در گزارش اکتوبر 2011 ، یوناما 25 سفارش را برای حکومت افغانستان وهمکاران بین المللی ارایه نمود. ضمیمه دوم گزارش فعلی وضعیت موجود تطبیق این سفارشات را نشان میدهد. دو مورد از 14 سفارشات کلیدی برای مقامات حکومت افغانستان کاملاً درسال گذشته تطبیق شده است(ریاست امنیت ملی با تغییردرپالیسی شان زمینه دسترسی توقیف شده گان را به اعضای فامیل شان فراهم ساخته وپولیس ملی افغان دررابطه به مکلفیت های قانونی دربرابرمنع شکنجه ، آموزش ها را برای کارمندان خود درنظرگرفته و تطبیق نموده است و چهار مورد دیگر تحقق نیافته است. هر چهار سفارش به کشور های کمک کننده عساکر و کشور های مورد نظر اجرا گردیده است.

یوناما برسفارشات موجوده تاکید داشته و برای کمک به حکومت وهمکاران بین المللی جهت رفع شکنجه و بد رفتاری در توقیف خانه ها و توقیف های خودسرانه سفارشات جدید را پیشنهاد مینماید.

به ریاست امنیت ملی

- اقدامات را جهت توقف و جلوگیری شکنجه و سوء رفتار در تمام محلات مربوط به ریاست امنیت ملی و بخصوص در محلات ایکه این گونه عملکردها بعنوان شیوه از تحقیق استفاده شده است ، را در دست گیرد.

⁸⁷ مراجعه نماید به ستراتیژی جهانی ملل متحد مبارزه علیه تروریسم ویلان عملی وکارراپوتراخص ملل متحد دررابطه به پیشرفت وحفاظت حقوق بشروآزادی های اساسی حین مبارزه علیه تروریسم موجود در <http://www.un.org/terrorism/terrorism-hr.shtml>

- گزارشات مبنی بر شکنجه و سوء رفتار در محلات مربوط به امنیت ملی در ولایات فاریاب، هرات، جوزجان، کندهار، خوست، کندز، لغمان، ننگرهار، پکتیکا، تخار و ادارات 124 و 40 ریاست امنیت ملی را مورد مورد واریسی قرار دهد. این بررسی ها باید موثق، موثر و بیطرفانه و متمرکز بالای برخوردهای مجرمانه مقامات امنیت ملی طوریکه ادعا میشود، باشد.
- برای نظارت مستقل از این تحقیقات اجازه داده شده و یافته ها و اقدامات اصلاحی گزارش داده شود.
- مقاماتی که مرتکب شکنجه و یا سوء رفتار با توقیف شده گان شده باشند، باید منفک، مورد پیگرد، تادیب و مجازات، از جمله از طریق ارجاع آنها به محکمه نظامی، قرار گیرند بشمول به تعلیق انداختن وظایف شان و از دست دادن تقاعد و سایر امتیازات.
- استفاده از تمام محلات سلب آزادی غیر رسمی را متوقف و آن را مسدود سازد.
- زمینه دسترسی، کامل منظم و بدون مانع را برای تمام ناظرین مستقل (بشمول کمیسیون مستقل حقوق بشر و یوناما و دیگران) در تمام محلات مربوط به ریاست امنیت ملی بشمول اداره 124 امنیت ملی را فراهم سازد.
- ایجاد میکند که تمام تحقیقات بصورت صوتی و یا تصویری ثبت گردد (در جایکه CCTV موجود باشد) و در صورت ایکه خارنوالان و قضات ویا سایر میکانیزم های شکایتی و ناظرین مستقل دسترسی به آن را بخواهند، موجود باشد.
- برای تمام توقیف شده گان که درحراست ریاست امنیت ملی نگهداری میشوند یک راجسترعمومی ایجاد و برای ناظرین مستقل (بشمول کمیسیون مستقل حقوق بشر و یوناما و دیگران) بصورت درست قابل دسترس باشد و ضمناً این راجستر بصورت منظم و شفاف بروز داده شود تبارز یابد.
- پالیسی ها و اقدامات موجود برای تثبیت سن توقیف شده گان در زمان توقیف تقویت شود تا اطمینان حاصل گردد اطفال زیر سن 18 از توجه و حفاظت لازم در جریان تحقیقات جنایی و انتقال به مراکز اصلاح و تربیه اطفال برخوردار شوند.
- اطمینان حاصل گردد تا اطفال توقیف شده از موقعیکه دستگیر میشوند کاملاً جدا از کهن سالان توقیف شده نگهداری شده و بنا بر موقف حقوقی که اطفال دارند از توجه لازم برخوردار شوند.

به وزارت امورداخله وپولیس ملی افغان

- برای توقف و جلوگیری از شکنجه و بدرفتاری توسط تمام کارمندان پولیس ملی افغان وپولیس محلی افغان خاصتا درمراکزومحلات ایکه چنین رفتارها بحیث یک روش تحقیق مورد استفاده قرارگرفته است، اقدامات اتخاذ گردد.
- تمام راپورهای مبنی بر شکنجه و بدرفتاری توسط پولیس ملی و پولیس محلی در مراکز توقیف پولیس ملی در بغلان، هلمند، هرات، کندهار، کندز، پکتیکا، تخار و زابل و در ولسوالی های که پولیس محلی استخدام شده است مثل فاریاب، کندز، کندهار و ارزگان، تحقیقات شود.
- استفاده از تمام محلات سلب آزادی غیر رسمی را متوقف و آن را مسدود سازد.
- تمام افسران ویا آمرین پولیس ملی وپولیس محلی که مسؤل ارتکاب شکنجه و بدرفتاری با توقیف شده گان باشند و یا به آن امر کرده باشند، منفک، مورد پیگرد، تادیب و مجازات، از جمله از طریق ارجاع به محکمه نظامی، بشمول تعلیق و از دست دادن تقاعد و دیگر امتیازات قرار گیرند.

- برای نظارت مستقل از این تحقیقات اجازه داده شده و یافته ها و اقدامات اصلاحی گزارش داده شود.
- زمینه دسترسی ، کامل منظم و بدون مانع را برای تمام ناظرین مستقل بشمول کمیسیون مستقل حقوق بشر و یوناما و دیگران در تمام محلات مربوط به پولیس ملی و وزارت امور داخله را فراهم سازد.
- اصداررهنمود های شفاف والزام آورقانونی جهت تنظیم صلاحیت های توقیف توسط پولیس محلی افغان و حصول اطمینان از آموزش درست از همه ای این رهنمودها توسط واحدهای پولیس محلی.
- ایجاد میکند که تمام تحقیقات بصورت صوتی و یا تصویری ثبت گردد (در جایکه CCTV موجود باشد) و در صورت ایکه خانونالان و قضات ویا سایر میکانیزم های شکایتی و ناظرین مستقل دسترسی به آن را بخواهند ، موجود باشد.
- پالیسی ها و رفتارها در رابطه به دسترسی وکلای مدافع به توقیف شده گان تغییر یابند و برای وکلای مدافع اجازه داده شود تا از همه مراکز توقیف دیدن نموده و خدمات خود را برای همه توقیف شده گان از لحظه گرفتاری و در تمام مراحل (بشمول مرحله تحقیق) طوریکه قوانین افغانستان ایجاد مینماید ، ارایه بدارند
- اطمینان حاصل شود تا تمام تحقیق کننده گان /مستنطقین پولیس ملی در برنامه های آموزشی تحقیقات قانونی و بدیل های تحقیق و روش های مصاحبه بصورت اجباری شرکت نمایند.
- برای تمام توقیف شده گان که در حراست پولیس ملی نگهداری میشوند یک راجستر عمومی ایجاد و برای ناظرین مستقل (بشمول کمیسیون مستقل حقوق بشر و یوناما و دیگران) بصورت درست قابل دسترسی باشد و ضمناً این راجیستر بصورت منظم و شفاف تبارز یابد.
- یک کمیسیون متشکل از نماینده های با صلاحیت در وزارت امور داخله و همکاران بین المللی (بشمول ایساف ، یوناما و نماینده های نهادهای کلیدی بین المللی و تمویل کننده گان) بخاطر بازنگری از تطبیق تدابیر ، بشمول سفارشات این راپور - بمنظور از بین بردن شکنجه در پولیس ملی افغان و پولیس محلی ، ایجاد گردد.
- پالیسی ها و عملکرد های موجود مورد تصمیم گیری در خصوص تعیین سن افراد قابل نظارت در موقعیکه بسوی مراکز نگهداشت برده می شوند باید تقویت یابد تا اطمینان حاصل گردد که به افراد و اطفال ایکه پانتر از 18 سال قرار دارند توجه و حمایت لازم قانونی صورت گرفته و به مراکز مناسب اصلاح اطفال انتقال یافته باشند.
- اطمینان حاصل شود تا اطفال توقیف شده از موقعیکه دستگیر میشوند کاملاً جدا از کهن سالان توقیف شده نگهداری شده و بنا بر موقف حقوقی که اطفال دارند از توجه لازم برخوردار شوند.

به اردوی ملی افغانستان

- برای توقف و جلوگیری از شکنجه و بدرفتاری توسط اردوی ملی افغان در مراکز و محلات که توقیف شده گان نگهداری میشوند و خاصتاً در محلاتیکه چنین رفتارها برای تحقیق مورد استفاده قرار گرفته است ، اقدامات اتخاذ گردد.
- تمام راپور های که تحقیق کننده گان در ولایات فراه ، هرات ، بادغیس ، کابل (سروبی) ، لغمان و کندهار از شکنجه و بد رفتاری استفاده نموده اند ، مورد تحقیق قرارگیرد.

- پرسونل اردوی ملی افغان و آمرین شان که مسئول ارتکاب شکنجه و بدرفتاری بالای توقیف شده گان با شند و یا به آن امر نموده باشند، مورد تادیب، محاکمه نظامی، و مجازات بشمول تعلیق و ازدست دادن تقاعد و دیگر امتیازات قرارگیرند.
- برای نظارت مستقل از این تحقیقات اجازه داده شده و یافته ها و اقدامات اصلاحی گزارش داده شود.
- زمینه دسترسی کامل منظم و بدون مانع را برای تمام ناظرین مستقل بشمول کمیسیون مستقل حقوق بشر و یوناما و دیگران در تمام محلات مربوط به اردوی ملی که توقیف شده گان منازعات در آن نگهداری میشود، را فراهم سازد.

به حکومت افغانستان

- یک میکانیزم مستقل نظارتی با صلاحیت بعنوان میکانیزم جلوگیری ملی طوریکه در پروتوکول اختیاری کنوانسیون منع شکنجه آمده، ایجاد گردد. ممکن است این میکانیزم درچوکات کمیسیون مستقل حقوق بشرافغانستان با صلاحیت های (1) مراجعه منظم و از قبل اعلام ناشده به محلات توقیف (2) افزاز صلاحیت برای معاینات طب عدلی جهت تثبیت ادعاهای مبنی بر شکنجه (3) اجرای تحقیقات بی طرف و شفاف در رابطه به ادعای شکنجه در محلات مربوط به ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان و (4) ارائه سفارشات به مقامات توقیف و سایر ادارات ذیربط جهت برخورد با شکنجه و بدرفتاری در توقیف خانه ها، بشمول محول نمودن قضایا به لوی خاړنوالی برای تحقیق و امکاناً توسط خاړنوال مبارزه علیه فساد اداری، ایجاد گردد.
- الزامی ساختن این امر که تمامی کارمندان صحتی و مسئولین توقیف خانه ها مسئولیت دارند تا شواهد و مدارک طبی مربوط به شکنجه را در اختیار میکانیزم مستقل بیرونی برای نظارت و پاسخگویی گذاشته و این که تدابیر جزایی مسلکی مناسب و همچنان اقدامات جزایی مالی پیش بینی شوند - توسط میکانیزم نظارتی و پاسخگویی اجرا شود - تا ضمانت اجرایی برای این مسئولیت ها باشد.
- شفاف سازی و در اختیار عموم گذاشتن چارچوب و پروسیجرهای قانونی ای که فعالیت های ریاست امنیت ملی را تنظیم می کند و همچنان اطمینان حاصل شود که این پروسیجرهای قانونی موضوعات تحقیقات بیرونی و تعقیب عدلی ادعاها به ارتباط سوء رفتارهای جدی مجرمانه، به شمول شکنجه و بدرفتاری با توقیف شده گان توسط کارمندان ریاست امنیت ملی را، در سیستم عدالت جزایی ملکی پیش بینی کنند.
- اطمینان حاصل شود از این که حمایت های حقوقی کافی در تمامی ولایات موجود باشند، به شمول مساعدين مستقل حقوقی، و این که آنها به توقیف شده گان منازعات که در توقیف خانه های ریاست امنیت ملی و پولیس ملی نگهداری می شوند در چارچوب زمانی مطابق قانون اساسی، دسترسی داشته باشند.
- الزامی ساختن این موضوع که تمامی توقیف شده گان منازعات به محض ورود به مراکز توقیف ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغانستان تحت معاینات مکمل صحتی قرارگیرند.
- امضاء و تصویب پروتوکول اختیاری کنوانسیون بین المللی منع شکنجه، و دیگر رفتارها و مجازات غیرانسانی، ظالمانه و تحقیرآمیز.
- دعوت از گزارشگر خاص ملل متحد در موضوع شکنجه برای بازدید از افغانستان..

- تکمیل و ثبت گزارش اولیه دولت افغانستان در کمیته تخصصی ملل متحد برای رفع شکنجه به ارتباط تطبیق کنوانسیون منع شکنجه.
- لغو تفاهم نامه مابین ریاست امنیت ملی و اداره لوی څارنوالی به منظور اطمینان حاصل نمودن از این موضوع که څارنوالان صلاحیت تحقیقی خود را حفظ نموده و بتوانند با توقیف شده گان که هنوز در توقیف خانه های ریاست امنیت ملی نگهداری می شوند، قبل از این که آنها به یک محبس تحت امر ریاست مرکزی محابس انتقال داده شوند، مصاحبه کنند.

به ستره محکمه

- صدور هدیایات به قضات محاکم ابتدائیه واستیناف به هدف ملزم ساختن آنها به انجام منظم تحقیقات در رابطه به تمامی ادعاهای شکنجه و اعترافات اجباری و همچنین اجرای جدی و دقیق ممنوعیت های که علیه استفاده از مدارک و شواهد بدست آمده از طریق شکنجه می باشند، طوری که در قانون اساسی افغانستان و قانون اجراءات جزایی موقت پیش بینی شده است.
- تهیه یک رهنمود مفصل برای قضات محاکم ابتدائیه واستیناف در مورد تعریف جرم شکنجه طوری که این تعریف شامل تمام آن عناصری که در تعریف بین المللی از شکنجه در کنوانسیون منع شکنجه آمده است، باشد.
- به قضات هدایت دهد تا اعتراف گرفته شده از طریق شکنجه را به عنوان مدارک معتبر نپذیرند.⁸⁸
- قضاتی را که کماکان اعتراف های بدست آمده از شکنجه یا اجبار را به عنوان مدرک قابل قبول برای تقصیر می پذیرند، از کار برکنار کند.

به شورای ملی

- اطمینان حاصل شود که جرم شکنجه بطور درست در مسودات تحت بازنگری قانون اجراءات جزایی و قانون جزا طوری تعریف شود که شامل تمامی عناصر تعریف بین المللی از جرم شکنجه ذکر شده در کنوانسیون منع شکنجه باشند.
- تصریح شود در جاییکه ادعای شکنجه موجود می باشد، با اثبات به دوش څارنوال می باشد که وی باید بتواند ثابت نماید که شواهد و مدارک بطور قانونی بدون متوسل شدن به شکنجه یا فشار و اجبار به هدف گرفتن اقرار، بدست آمده است.
- بازنگری قوانین افغانستان به منظور تضمین حق توقیف شده گان برای به چالش کشیدن و مورد سؤال قرار دادن قانونیت دستگیری و توقیف شان در محاکم افغانستان.

به اداره لوی څارنوالی افغانستان

⁸⁸ باید خاطر نشان ساخت که مسوده قانون اجراءات جزایی ارجاعات مشخصی در رابطه با تعهد به رد استفاده از شکنجه به عنوان مدرک در قضایای جنایی دارد، به شمول ماده 22 در مورد ممنوعیت استفاده از مدرک بدست آمده از طریق اجبار و شکنجه؛ مواد 150-153 در مورد اعترافهای اجباری. همچنین قابل یادآوری است که ماده 4 (36) اقرار را یک پذیرش اختیاری "و در حالت عقلی سالم بدون اجبار و در نزد محکمه صالح" تعریف می کند.

- به تمامی خارتوالان رهنمودهای الزام آور داده شود تا اقرارهای بدست آمده از طریق شکنجه را منحیت مدارک و شواهد قابل قبول که به اساس آنها اتهام نامه و یا صورت دعوی در محاکمات ترتیب شود ، را رد نمایند.
- اطمینان حاصل شود از این که هر گونه رهنمود ستره محکمه به قضات راجع به تعریف شکنجه و عناصر آن به خارتوالان در تمامی سطوح رسانده شود.
- خارتوالانی را که در وظیفه خود در تحقیق بی طرفانه و کامل ادعاهای شکنجه و بدرفتاری مامورین ریاست امنیت ملی ، پولیس ملی و پولیس محلی به آنها کوتاهی می کنند ، عزل و سبکدوش سازد.
- انجام تحقیقات بیطرفانه و مستقل به ارتباط ادعاهای شکنجه و بدرفتاری با توقیف شده گان توسط کارمندان افغان ریاست امنیت ملی ، پولیس ملی افغان و پولیس محلی افغان. همچنان در نظر گرفتن توظیف خارتوالان مبارزه با فساد اداری از اداره عالی نظارت بر تطبیق استراتژی مبارزه با فساد اداری تا چنین تحقیقات و تعقیب عدلی را انجام دهند.
- صریحاً اعلام کند که بار اثبات در قضایایی که توقیف شده گان ادعای شکنجه می کنند به دوش خارتوالی است که قادر به نشان دادن مدرکی است که به صورت درست و بدون توسل به شکنجه و اجبار در گرفتن اعتراف به دست آمده است.

به نیروهای نظامی بین المللی کمک به امنیت (آیساف)

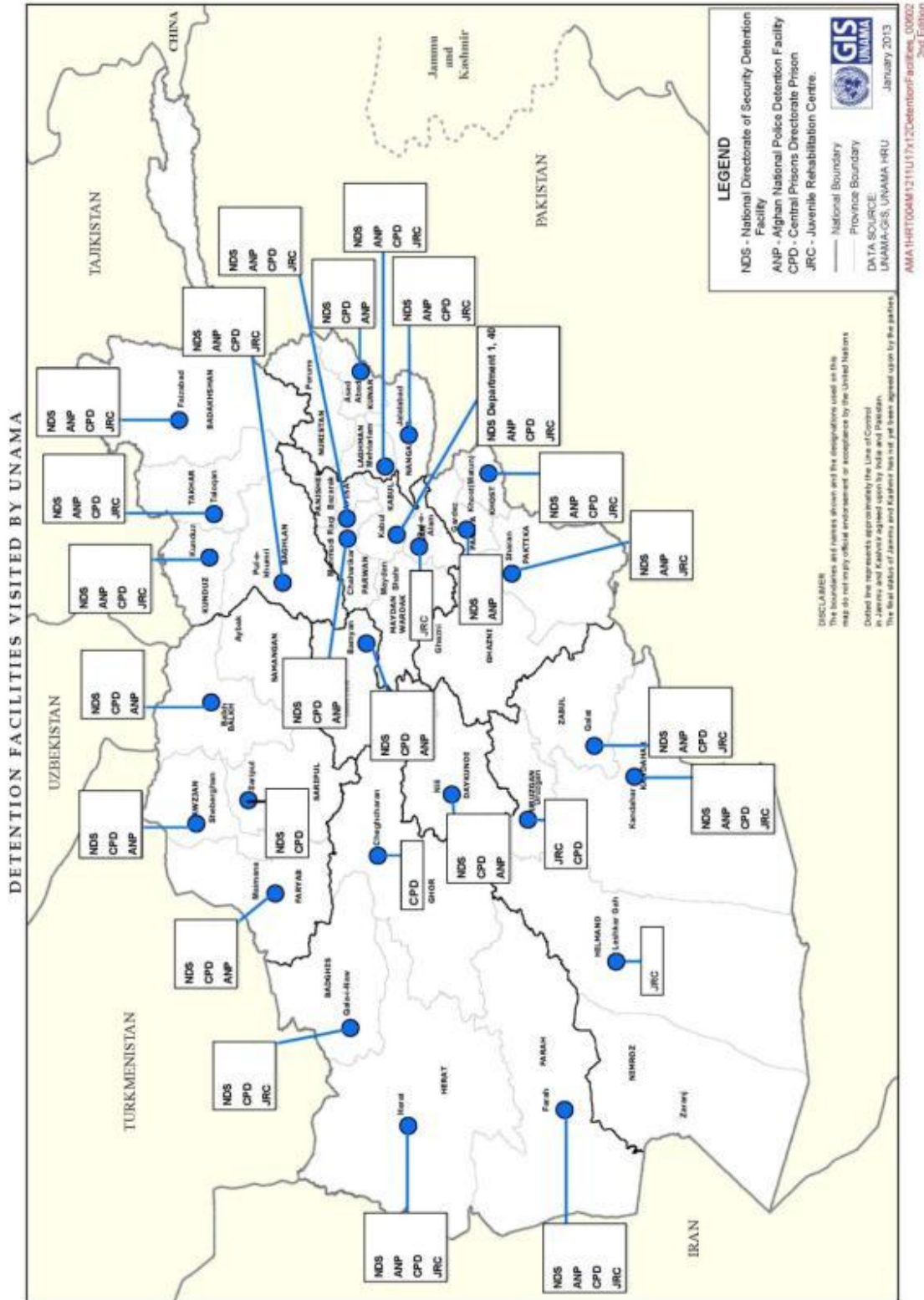
- تعلیق انتقال توقیف شده گان به آن واحدها و محلات ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان که در آنجاها ادعاها و گزارشات موثقی وجود داد که شکنجه و بدرفتاری در آن اماکن صورت می گیرد ، تا این که یک ارزیابی کامل از آن اماکن انجام شود.
- بازنگری مقررات نظارتی در هر مکان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی که توقیف شده گان به آن اماکن انتقال داده می شوند ، و تعدیل این مقررات طوری که لازم می باشد تا اطمینان حاصل شود از این که هیچ توقیفی ای در برابر ریسک وقوع شکنجه انتقال داده نمی شود.
- در جاییکه مناسب باشد ، بازنگری و تقویت مؤثریت برنامه های نظارتی شان از توقیف خانه ها و تطبیق برنامه شش مرحله ای شان ، مخصوصاً بخش های پاسخگویی و ارتباطات.
- نظارت از اقدامات به هدف توقف و جلوگیری از وقوع شکنجه و بدرفتاری توسط پولیس محلی افغان مخصوصاً در آن مناطقی که از این چنین اعمال منحیت یک شیوه استنطاق یا بدرفتاری در ولایات فاریاب ، کندز ، کندهار و ارزگان استفاده شده است.
- اطمینان حاصل نمودن از این که واحدهای پولیس محلی افغان به طور درست در مورد ممنوعیت های قانونی علیه استفاده از شکنجه و همچنین در مورد رهنمودهای شفاف قانونی به ارتباط صلاحیت های آنها برای توقیف مظنونین آموزش ببینند.
- تقویت حمایت های مالی و تخنیکی از نهادهای دولتی و غیردولتی افغانستان به هدف بالاد بردن ظرفیت نظارت و واریسی آنها مخصوصاً از توقیف خانه هایی که استفاده از شکنجه در آنجا ادامه داشته است با وجود واریسی و نظارت از آن محلات توسط سازمان های بین المللی و نهادهای ملی حقوق بشری.

- در نظر گرفتن مشروط ساختن تمامی انواع کمک های تخنیکي و مالي به رياست امنيت ملي و پوليس ملي به ارايه نتايج عيني و قابل اندازه گيري به ارتباط بهبود نظارت و پاسخگويي در ميان مقامات ، مخصوصاً در قسمت جلوگيري ، منع و مجازات مؤثر استفاده از شکنجه در توقيف خانه هايشان.

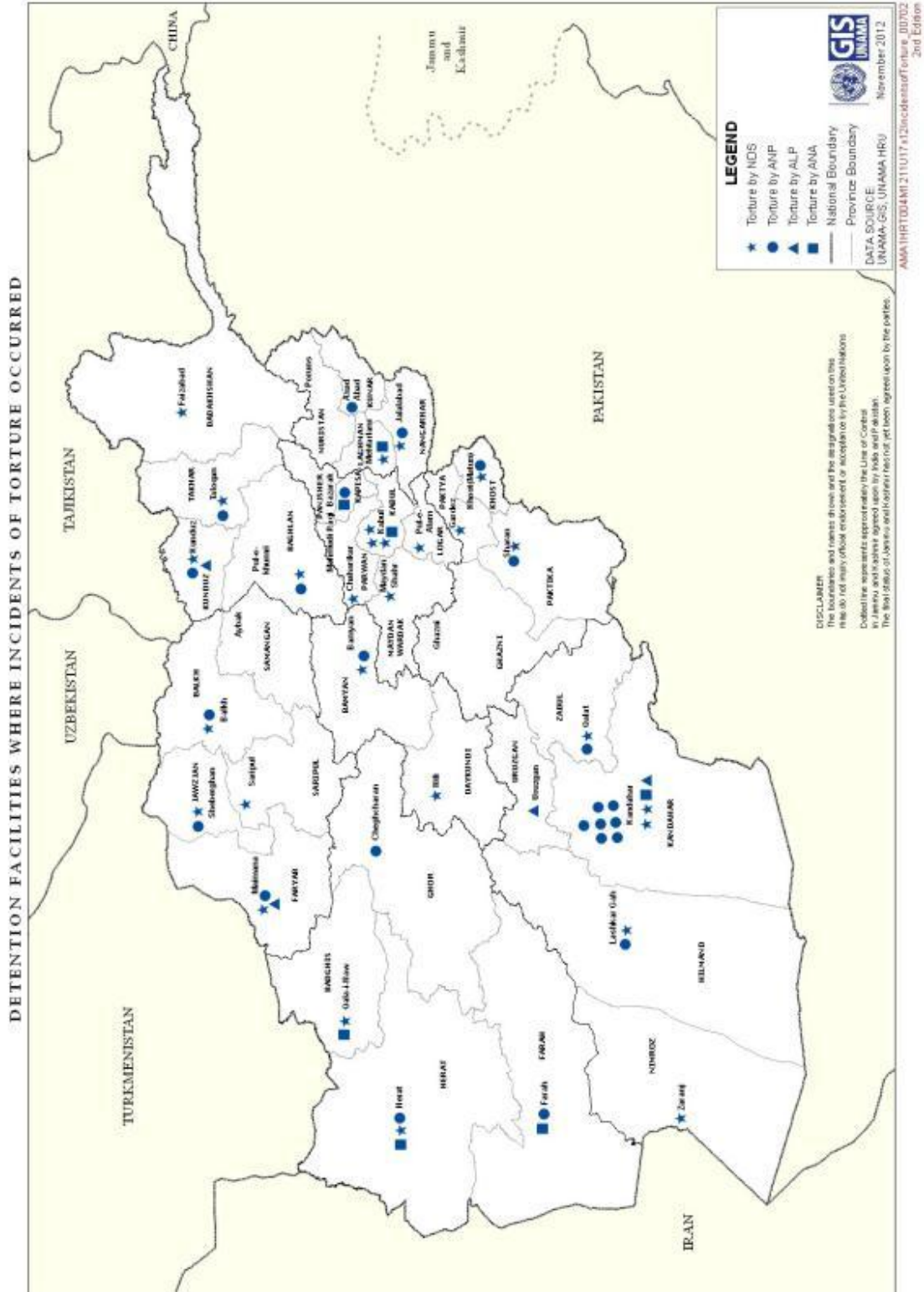
برای کشورهای فراهم کننده نیروی نظامی و دولت های کمک کننده

- ايجاد و يا تقويت برنامه هاي موجود فعلي يا پلان شده براي نظارت از توقيف شده گان به منظور پيگيري نوعيت برخورد و رفتار با توقيف شده گاني که توسط نيروهاي داخلي به اماکن مربوط به دولت افغانستان منتقل شده اند.
- اطمینان حاصل شود که حین تصمیم گیری در مورد تمویل مالی پروژه ها و یا فراهم ساختن کمک و مساعدت های کلی به آن نهادها و یا وزارت خانه های دولت افغانستان که در شکنجه دخیل می باشند ، موضوع استفاده از شکنجه در تصمیم گیری ها در نظر گرفته شود
- منحيث يك موضوع عاجل ، شامل ساختن اين ضرورت مبرم که مرتکبين شکنجه پاسخگوي اعمالشان باشند ، و اين موضوع منيحت يك معيار پيشرفت و شرط کليدي تحت قسمت 2 چارچوب پاسخگويي دو جانبه توکيو به ارتباط حکومتداری ، حاکمیت قانون و حقوق بشرگنجانیده شود.
- دوام و يا افزايش تمويل مالي از مساعدين خدمات حقوقي و پروژه هاي حمايوي ارايه کننده مشوره هاي دفاعي حقوقي ، منحيث يك شيوه کمک به رعايت تضمين ها و محافظت هاي قانوني عليه استفاده از شکنجه و همچنين غيرقابل قبول بودن مدارک و شواهد بدست آمده از طريق آن.
- اطمینان حاصل شود از این که تمامی برنامه ها و پروژه های آموزشی ای که برای ریاست امنیت ملی ، آکادمی ریاست امنیت ملی ، وزارت امور داخله ، یا پولیس ملی افغان اجرا می شود ، این برنامه ها آمرین بخش های استنطاق و تحقیقات و همچنان کارمندان آنها را مورد توجه قرار داده و این آموزش ها شامل مهارت های الزامی عملی در مورد تکنیک های مصاحبه و استنطاق بدون استفاده از فشار و اجبار ، و همچنان شامل آموزش روی موضوعات حقوق بشر ، مخصوصاً مثالهای عملی در مورد این که این ممنوعیت ها علیه استفاده از شکنجه تطبیق شده است ، می باشد.
- تقويت حمايت هاي مالي و تخنيكي از نهادهاي دولتي و غيردولتي افغانستان به هدف بالا بردن ظرفيت نظارت و وارسى آنها مخصوصاً در توقيف خانه هايي که استفاده از شکنجه در آنجا ادامه داشته است با وجود وارسى و نظارت از آن محلات توسط سازمان هاي بين المللي و نهادهاي ملي حقوق بشري.
- در نظر گرفتن مشروط ساختن تمامی انواع کمک های تخنیکي و مالي به رياست امنيت ملي و پوليس ملي به ارايه نتايج عيني و قابل اندازه گيري به ارتباط بهبود نظارت و پاسخگويي در ميان مقامات ، مخصوصاً در قسمت جلوگيري ، منع و مجازات مؤثر استفاده از شکنجه در توقيف خانه هاي شان.

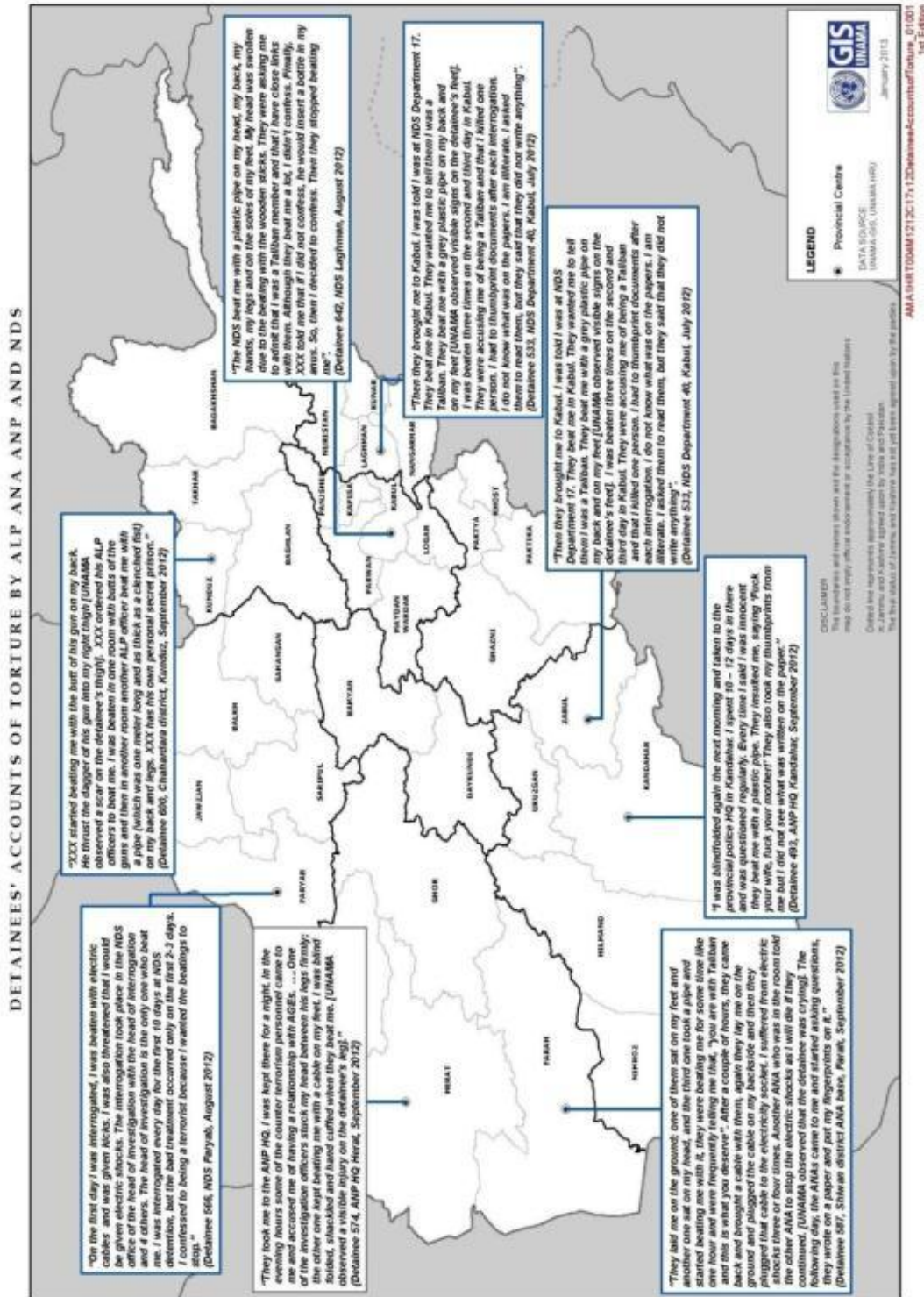
نقشه شماره 1: مراکز توقیف که یوناما از آنها دیدن نموده است

نقشه شماره 2: مراکز توقیف که در آنها واقعات رخ داده است

نقشه شماره 3: بیان های توقیف شده گان راجع به چگونگی طرز رفتار در مراکز پولیس محلی افغان ، اردوی ملی افغان ، پولیس ملی افغان و ریاست امنیت ملی

برخورد توقیف شده گان توسط ریاست امنیت ملی

ریاست امنیت ملی صلاحیت های کاری ، اجراءات و فعالیت های خود را از قانون ریاست امنیت ملی که شامل "مراقبت از امنیت ملی" و "مبارزه علیه تروریسم" بوده گرفته است⁸⁹ ریاست آن بدوش رئیس امنیت ملی که مستقیماً پاسخگو به رئیس جمهور است ، میباشد. ریاست امنیت ملی مسوول جمع آوری تمام اطلاعات و استخبارات خارجی ، مبارزه علیه جاسوسی ، تروریسم و تمام موضوعات که مربوط به امنیت ملی و امور خارجی باشد را بعهدہ دارد.

نظر اجمالی

در فاصله میان ماه اکتوبر 2011 و ماه اکتوبر 2012 ، یوناما با 514 تن که توسط ریاست امنیت ملی در 32 مراکز توقیف در 30 ولایت⁹⁰ نگهداری میشدند مصاحبه انجام داد. 68 توقیف شده در دو مرکز توقیف در دوره های مختلف نگهداری میشدند ، و 18 تن آن در سه مرکز توقیف ریاست امنیت ملی در اوقات مختلف نگهداری میشدند و سه تن توقیف شده گان در چهار مرکز توقیف ریاست امنیت ملی در دوره های مختلف در نگهداشت بودند که مجموع نمونه های توقیف به 601 مورد توقیف در نمونه گیری میباشد. از 514 توقیف شده گان 151 آن توسط پولیس ملی افغان ویا پولیس ملی سرحدی نگهداری شده اند. از مجموع 514 توقیف شده گان 178 (34 فیصد) آن گزارش داده اند که حین موجودیت شان در توقیف خانه ریاست امنیت ملی با بدرفتاری و شکنجه مواجه شده اند.

اشکال شکنجه راپور داده شده بشمول لت وکوب (با پایپ ، کیبل و شاخه های چوب) ، شوک برقی ، آویزان کردن (آویزان کردن برای مدت مدید از بند دستان توسط زنجیر یا چیز دیگریکه به دیوار ، چت ، میله های فلزی یا سایر اشیای ثابت بطوریکه انگشت پاهابه مشکل به زمین میرسید و بطورکامل وزن تمام بدن را نگه میداشت) ، اشکال دیگر شکنجه که گزارش شده است شامل قرار دادن در وضعیت دشوار (مثلاً مجبور نمودن به ایستاده شدن دوامدرا و نشستن مکرر روی زانو و مجبور نمودن به ایستاده شدن برای مدت طولانی در هوای سرد بیرون) و تهدید بر بد رفتاری جنسی بوده است. توقیف شده گان راپوردادند که حین انتقال از یک اطاق به اطاق دیگری از یک مرکز به مرکز دیگر چشمانشان بسته و بر سرشان روپوش بود. و یوناما دریافت نمود که توقیف شده گان در مراکز ریاست امنیت ملی به حد اوسط 19.6 روز بالاتر از 72 ساعت میعاد قانونی موجود در قانون پولیس 2005 نگهداری شده اند⁹¹.

شواهد شکنجه سیستماتیک در دو توقیف خانه ریاست امنیت ملی

بر اساس تحلیلات جدی و تایید شواهد ، یوناما شواهد موثق ، معتبر و کافی شکنجه سیستماتیک⁹² را در توقیف خانه مرکزی اداره 124 مبارزه علیه تروریسم در کابل دفتر مرکزی ریاست امنیت ملی کندهار دریافت نمود. (مراجعه نماید به نقشه 5).

⁸⁹ فرمان صادره ریاست دولت در ماه نو فمبر 2001 (فرمان شماره 89 مورخ 1380/12/13) ماده 6

⁹⁰ بدخشان ، بادغیس ، بغلان ، بلخ ، بامیان ، دایکندی ، فراه ، فاریاب ، غور ، هلمند ، هرات ، جوزجان ، کابل ، کندهار ، کاپیسا ، خوست ، کتر ، کندز ، لغمان ، لوگر ، ننگرهار ، نیروز ، پکتیکا ، پکتیا ، پروان ، سرپل ، تخار ، ارزگان ، وردک و زابل .

⁹¹ ماده 25 قانون پولیس افغان 2005 بیان داشته است که پولیس میتواند مظنون را در توقیف تا 72 ساعت نگهداری نماید و بعد از آن توقیف شده را به مرکز که مربوط ریاست عمومی محابس میشود انتقال دهد.

⁹² برای تعریف شکنجه سیستماتیک به بخش دسترسی و میتودولوژی مراجعه نماید.

یوناما دریافت نمود که استفاده از شکنجه سیستماتیک بمنظور حصول اعترافات از توقیف شده گان منازعات در ریاست امنیت ملی جوزجان موجود بوده است.

شواهد کافی موثق و معتبر واقعات شکنجه درده مرکز دیگر

در چهار مرکز دیگر توقیف در ولایات هرات، خوست، لغمان و تخار که یوناما قبلا در ماه اکتوبر 2011 مشخص نموده بود، یوناما شواهد کافی موثق و معتبر واقعات شکنجه را مستند سازی کرده است.

و نیز یوناما شواهد کافی موثق و معتبر واقعات شکنجه در مراکز ریاست امنیت ملی ولایات فاریاب، کندز، ننگرهار، پکتیکا و نظارت خانه عمومی 40 امنیت ملی در کابل را دریافت نموده است. (به نقشه 5 مراجعه نمائید).

مراکز دیگر ریاست های امنیت ملی

یوناما با تعدادی از توقیف شده گان ایکه در 16 مرکز توقیف ریاست امنیت ملی نگهداری میشدند مصاحبه نمود بشمول ریاست های ولایتی امنیت ملی در بدخشان، بادغیس، بغلان، بلخ، بامیان، دایکندی، هلمند، کابل اداره 1، لوگر، نیمروز، پکتیا، پروان سرپل، وردک و زابل. از 108 (19 فیصد) بیست و یک توقیف شده گان که در 16 مرکز نگهداری میشدند مواجه به شکنجه و بد رفتاری شده اند. تا حین نوشتن این گزارش، یوناما بر اساس تعداد مصاحبه ها اجراء شده در حالت حصول اطمینان از ادعاها و ضرورت تأیید شواهد رضایت بخش میباشد.

مراکزیکه در آنجا شواهد شکنجه موجود نبود

در دو مرکز توقیف ریاست امنیت ملی - فراه و غور - مدارک شکنجه در حین بازدید یوناما دریافت نشد. در رابطه به ریاست امنیت ملی پکتیا، جایکه یوناما در راپور ماه اکتوبر 2011 کدام شواهد بد رفتاری را دریافت نکرده بود، یوناما یک قضیه را پیدا نمود که توقیف شده گفته است حین تحقیقات باوی بد رفتاری صورت گرفته است.⁹³

پائین آمدن تعداد توقیف شده گان در برخی از مراکز ریاست امنیت ملی

به تعقیب نشر راپور یوناما در ماه اکتوبر 2011، یوناما پائین آمدن تعداد توقیف شده گان را که در برخی از مراکز توقیف ریاست های امنیت ملی ولایات نگهداری میشدند مشاهده نمود بطور مثال، در مرکز ریاست امنیت ملی هرات یوناما در قبلا به تعداد بین 13-33 توقیف شده گان راجحین بازدید مشاهده گردیده بود، بعد از اکتوبر 2011، در هفت مراتب بازدید یوناما از ماه اکتوبر 2011 الی سپتمبر 2012 در حد بطور متوسط تنها شش توقیف شده نگهداری میشدند. به گفته رئیس امنیت ملی هرات، کمی نفوس توقیف شده گان بخش از پالیسی ما بوده که در یک تفاهم با خارتوالان ریاست امنیت ملی گرفته شده است تا بتوانیم از تراکم در توقیف خانه های ریاست امنیت ملی جلوگیری نمایم.⁹⁴

در حالیکه یوناما مشاهده نمود، که پولیس ملی افغان نقش بیشتری بویژه در گرفتاری و توقیف مظنونین منازعات پیدا کرده است. زمانیکه گرفتاری صورت میگیرد، این توقیف شده گان به ریاست امنیت ملی قسمیکه قبلا جریان داشت فرستاده

⁹³ توقیف شده نمبر 333.

⁹⁴ جلسه یوناما با رئیس خارتوالی ریاست امنیت ملی، 4 اپریل 2012، هرات.

نمیشوند، بلکه توسط ریاست امنیت ملی تحقیقات صورت گرفته نزد پولیس ملی نگهداری میشوند. معلوم میشود که پولیس ملی افغان این توقیف شده گان را به جرائم عادی معمول متهم مینمایند تا جرائم علیه امنیت داخلی. و این سوالها زیادی را بارآورده و نشان دهنده اینست که ریاست امنیت ملی قصد داشته تا تعداد مظنونین را که آنها مسول تحقیقات شان بودند کم نموده و نیز عوامل بد رفتاری با توقیف شده گان و یا سطح تدقیق رفتار با توقیف شده گان را که در ریاست امنیت ملی هرات از طرف یوناما و دیگر موسسات که تفتیش و نظارت مینمایند را کم نمایند.

از ماه نو فمبر 2011 تا ماه اکتوبر 2012، یوناما 19 بار از مراکز توقیف لغمان (ریاست امنیت ملی، ریاست محبوسین، و مراکز اصلاح و تربیت اطفال دیدن نمود، و با 17 توقیف شده منازعات که در جریان 12 ماه در توقیف موجود بود مصاحبه انجام داد. در جریان دومه، یوناما دریافت نمود که از مجموعه 17 توقیف شده 5 آن گزارش داده اند که توسط ریاست امنیت ملی مواجه به شکنجه و بد رفتاری شده اند (جدیدترین تاریخ قضیه ماه اگست 2012 میباشد)⁹⁵. برای مقایسه، در جریان پنج ماه (جنوری تا می) در سال 2011 یوناما هشت بازدید از لغمان داشت و مجموعاً 21 توقیف شده در توقیف خانه ریاست امنیت ملی، محبس ریاست محبوسین و مراکز اصلاح و تربیت اطفال وجود داشت. در جریان کامل این مدت که یوناما از این مرکز دیدن نمود، معلوم میشود که ریاست امنیت ملی تعداد محدودی از دستگیری منازعات مسلحانه داشته است⁹⁶. در جریان اواخر ماههای خزان و زمستان منازعات شدت کمتری در ولایت داشته است. و رئیس امنیت ملی در لغمان ادعا داشت که یک رهنمود از مقامات رهبری ریاست امنیت ملی در کابل دریافت نموده که تنها مظنونین را زمانی دستگیری نمایند که علیه وی شواهد کافی برای توجیه آن دریافت نمایند. او گفت که تطبیق این امر سبب کاهش تعداد توقیف شده گان شده است.⁹⁷

در ریاست امنیت ملی تخار نیز کاهش قابل ملاحظه در تعداد توقیف شده گان منازعات بمشاهده رسیده است. در حالیکه قبلاً بطور متوسط 11 توقیف شده در این مرکز نگهداری میشدند در جریان بازدید های یوناما و بعد از اکتوبر 2011، یوناما بطور دوامدار تعداد محدود توقیف شده گان را بازدید های بعدی دریافت نمود. بطور مثال، در جریان دیدار یوناما در ماه نو فمبر 2011 تنها یک توقیف شده را با شش توقیف شده دیگر در ماه دسمبر 2011 و هفت توقیف شده را در ماه مارچ 2012 دریافت نمود. خارنوال ریاست امنیت ملی کاهش تعداد دستگیری را توسط ریاست امنیت ملی در آن مدت تأیید نمود، و آنرا ناشی از وضعیت هواء و عوامل دیگر در کاهش توقیف شده گان دانست.⁹⁸

در عین حال، یوناما از دیاد در رفتاری مظنونین جرائم علیه امنیت داخلی را توسط بخش مبارزه علیه تروریسم⁹⁹ مشاهده نمود. این نگرانی ها را نسبت بر اینکه ادارات تنفیذ کننده قانون رهبری تحقیقات قضایای منازعات مسلحانه بدست گرفته بالا میبرد، در حالیکه ریاست امنیت ملی تخار تحت تدقیق ایساف، یوناما و دیگر موسسات قرار داشته است.

⁹⁵ توقیف شده گان نمبر 90، 95، 98، 588 و 642.

⁹⁶ در خلال مدت راپور، 23 مظنون مخالفین دولت گرفتار شد به اساس راپورهای مختلف امنیتی که توسط یوناما تعقیب شده در همه آن قضایا تمام کسانی که گرفتار شده بودند و علیه شان اتهام توسط ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان برای اعمال مجرمانه اضافه توقیف نشدند.

⁹⁷ جلسه یوناما با رئیس خارنوالی ریاست امنیت ملی ولایت لغمان، 7 دسمبر 2011.

⁹⁸ جلسه یوناما با رئیس خارنوالی ریاست امنیت ملی ولایت تخار، 1 فبروری 2012.

⁹⁹ به اساس کتاب های راجستر (محبس وزارت داخله در تخار، توقیف خانه پولیس ملی افغان در تالقان و خارنوالی ریاست امنیت ملی) از اکتوبر الی دسمبر سال 2011 مجموعاً 24 تعقیب عدلی مربوط به منازعات صورت گرفته که 18 مورد آن توسط پولیس ملی افغان گرفتار و توقیف شده است.

یوناما بخاطر کاهش زیاد توقیف شده گان در مرکز، نمیتواند مشخص نماید و به نتیجه برسد که شکنجه در ریاست امنیت ملی کاپیسا میتواند یک نگرانی باشد. در فاصله میان ماه نوامبر 2011 و سپتامبر 2012، یوناما نه توقیف شده را در مدیریت محبس ولایت کاپیسا دریافت نمود که قبلا توسط ریاست امنیت ملی در کاپیسا¹⁰⁰ توقیف شده بودند. در جریان 11 ماه، از جمله نه نفر سه تن آن گزارش دادند که با شکنجه و بدرفتاری توسط ریاست امنیت ملی مواجه شده اند (جدیدترین تاریخ راپور ماه دسامبر 2011 میباشد)¹⁰¹. در هر بار نظارت های که در ریاست امنیت ملی کاپیسا توسط یوناما اجراء شد هیچ توقیف شده گان وجود نداشت. رئیس امنیت ملی اظهار داشت که توقیف شده گان بالاتراز 72 ساعت توقیف نمیکنند و بر اساس قانون اجراءات جزائی موقت آنها را به محبس مرکزی وزارت داخله در کاپیسا انتقال میدهند. و بیان داشت که توقیف شده گان "خیلی مهم" و قوماندان های کلیدی گروه های مخالف دولت و متهمین حمله کننده گان انتحاری را به ریاست امنیت ملی در کابل برای تحقیقات ب بعد از گرفتاری آنها لافاصله انتقال میدهند و شب در ریاست امنیت ملی کاپیسا سپری نمیکنند¹⁰².

تحقیقات ریاست امنیت ملی در مراکز غیر رسمی ریاست امنیت ملی

یوناما در مدت ۱۲ ماه مشاهده نمود که نقش پولیس ملی افغان در گرفتاری و بازداشت توقیف شده گان منازعات بیشتر شده است. بسیاری از توقیف شده گان که با ایشان مصاحبه گردید زمانیکه دستگیری شده بودند به ریاست امنیت ملی قسمیکه قبلا متداول بود انتقال داده نشده بودند، و ترجیح داده میشد که در مراکز پولیس ملی افغان نگهداری از سوی کارمندان ریاست امنیت ملی تحقیقات صورت گیرد. و معلوم میشود که گاهی ریاست امنیت ملی آنها را به جرائم امنیت داخلی نسبت نداده و به جرائم عادی متهم مینماید. بطور مثال در کندهار، یوناما دریافت نمود که از جمله 29 تن توقیف شده چهارده تن آن که توسط ریاست امنیت ملی در کندهار شکنجه نشده بودند، آ توسط پولیس ملی افغان و یا پولیس ملی سرحدی قبل از اینکه به ریاست امنیت ملی¹⁰³ انتقال شوند مورد شکنجه قرار گرفته بودند، و دو نفر اضافه نمود که قبل از اینکه بر ریاست امنیت ملی برده شوند در خانه ملا عمر مورد شکنجه قرار گرفته بودند¹⁰⁴.

شکنجه برای حصول اعتراف

"اول مستنطقی از دو نفر دیگر خواست تا دستانم را ببندند. آنها دستانم را بسته نمودند و از اطاق بیرون شدند. و تحقیق کننده از من پرسید که آیا طالب هستم گفتم نه... و تحقیق کننده در حالیکه مرا لت و کوب میکرد و اصرار میداشت و میگفت که جرم را قبول کنم، "تویک طالب هستی و باید قبول کنی، توجرمت را قبول کن و اگر نه به لت و کوب تو دوام میدهم" و آنها مرا در کف پاها، قدم و پشتم میزدند، و تا حال پاهایم درد دارد. آنها از کیبل سیاه و سفید که به اندازه یکمتر بود استفاده میکردند، و دو روز توسط مستنطق ریاست امنیت ملی لت و کوب شدم و بعد از این دو روز از من خواستند تا در اوراق شصت خود را بگذارم. من فکر کردم اگر شصت خود را نمانم مرا خواهند کشت. بعد از اینکه شصت خود را گذاشتم لت و کوب توقف کرد و من اوراق را امضاء کردم و ندانستم چه نوشته شده بود و برایم خوانده نشد. و تحقیق کننده ایکه مرا لت و کوب میکرد قد کوتاه و ریش سیاه و سفید

¹⁰⁰ توقیف شده گان نمبر 102، 103، 197، 198، 233، 234، 330، 338 و 389.

¹⁰¹ توقیف شده گان نمبر 103، 388 و 389.

¹⁰² جلسه دفتر ساحوی مرکزی با رئیس امنیت ملی کاپیسا در 29 نومبر 2011.

¹⁰³ توقیف شده گان نمبر 21، 22، 23، 26، 225، 228، 276، 279، 285، 482، 483، 486، 489 و 492.

¹⁰⁴ توقیف شده گان نمبر 214 و 287.

کوتاه داشت ، و تقریباً سی سال عمر داشت و از ولایت ... بود. اگر من او را ببینم خواهم شناخت. ویکی از دو نفرایکه دستانم را بسته کرد ... بود"

(توقیف شده نمبر 579، ریاست امنیت ملی خوست، ماه سپتمبر 2012)

یا فته های یوناما نشان میدهد که شکنجه و بد رفتاری اکثراً در حالت تحقیق بوقوع پیوسته و هدف ان بدست آوردن اقرار بوده است. و شکنجه و بد رفتاری عموماً در اوائل تحقیقات وارد شده است- که با استفاده از روش های دیگر حین تحقیقات برای مغلوب ساختن فرد توقیف شده و اجبار وی به اقرار بود.

از جمله 178 تن توقیف شده گان ایکه گزارش داده اند که بدست کارمندان ریاست امنیت ملی شکنجه و با آنها بد رفتاری شده است ، 137 توقیف شده گفتند که آنها بخاطر توقیف شکنجه حین تحقیقات اقرار نموده اند. و تمام توقیف شده گان گفتند زمانیکه اقرار نمودند شکنجه پایان یافت.

از جمله 514 افراد توقیف شده که توسط یوناما مصاحبه شد و در توقیف ریاست امنیت ملی نگهداری میشدند ، تنها 60 نفر آنها با سواد بودند ، 92 توقیف شده وقتیکه در توقیف ریاست امنیت ملی بودند مجبور به گذاشتن شصت در اوراق شده اند. 50 نفر از آنها گفتند که آنها از محتوی آن نمیدانستند بخاطر ایکه بیانیه شان برایشان قرائت نشد. یکی از توقیف شده گان را که یوناما دریافت کرد و همخوانی با دیگران داشت چنین گفت:

"انها مرا در کابل زدند ، و از من میخواستند که بگویم که طالب هستم. آنها مرا با پیپ خاکستری پلاستیکی در پشت و درپاهایم زدند [یوناما نشانه های زخم را درپاهای توقیف شده که با توصیف وی همخوانی داشت مشاهده نمود]. مرا سه بار در روز دوم و سوم در کابل لت و کوب نمودند ... و مرا متهم نموده بودند که من طالب هستم و یکنفر را کشته ام. و من باید بعد از هر تحقیق اوراق را شصت میگذاشتم. من نمیدانستم در ورق چه بود. من بیسواد هستم. من درخواست نمودم تا برایم بخوانند ، اما آنها رد کردند.

(توقیف شده نمبر 533، اداه 40 ریاست امنیت ملی ، ماه جولای 2012)

شکنجه اطفال توسط ریاست امنیت ملی

"من شانزده سال عمر دارم. و از ولسوالی چاپهار هستم. من توسط ریاست امنیت ملی گرفتار شدم. مرا در هشت روز اول لت و کوب نمودند. بعد از آن مرا مجبور نمودند که اقرار کنم ، بعد از آن چهار روز اخیر را بدون کدام مشکل سپری نمودم. بیکروز ، مرا جهت تحقیق در دفتر خود بردند و خواستند در چوکی بنشینم. وقتیکه در چوکی نشستم آنها مرا در همان چوکی بسته نمودند. این بار دو تحقیق کننده موجود بود. یکی از آنها بمن گفت که از خداوند دعا نمایم تا مرا از گیر آنها خلاص کند. مستنطق بمن گفت که در این حال هیچ کس مرا خلاص کرده نمیتواند. آنها مرا مجبور مینمودند که اقرار نمایم که من طالب هستم و اما من اینرا نمیگفتم ، بعد گفتند که آنها راه های ممکن دیگر دارند تا اقرار مرا بگیرند. او یک پیپ پلاستیکی زرد بیکتره را با دو چوب ضخیم از زیر میز کشید ، تقریباً هر کدام به اندازه بیکتر ، و یک بوتل شیشه ای. او مرا تهدید نمود که با چوب و پیپ میزند و اگر اقرار نکردم که من طالب هستم و راه دیگر اینست که تبا نام را پائین نموده بوتل را داخل مقدم خواهد نمود. من توان لت و کوب را خواهم داشت اما نه توهین را. آنها گفتند که فکر کنم و تصمیم بگیرم تا اقرار نمایم ، و یا عواقب بد را خواهم دید.

روز بعد، روز هفتم من بود، مرا بار دیگر به اطاق تحقیق بردند. آنجا سه تحقیق کننده بود و از من پرسیدند که تصمیم گرفته ام که اقرار نمایم. هر سه نفر بمن حمله نموده و مرا با مشت و لگد در همه بدنم زدند. ویکی از تحقیق کننده گان گفت وی در جای از بدنم بزند که نتوانم به کس نشان بدهم، از تحقیق کننده دیگر خواست که بوتل را بیاورد و تنبانم را پائین نماید. و تحقیق کننده دیگری به دفتر دیگری رفت در حالیکه وی مرا میزد. من دریافتم که دیگر چیزی نخواهد توانستم تنها باید به آنچه میگویند اقرار نمایم. مستنطقین از من خواستند که بدست خودم بنویسم، من آنچه را که میگفتند نوشتم. بعد از من خواستند که اوراق را امضاء کنم. وقتیکه کردم لت و کوب توقف یافت اینجا مرکز اصلاح و تربیت اطفال مثل جنت در مقابل ریاست امنیت ملی میباشد.

{یوناما علامات زخم را در پشت طفل توقیف شده با آنچیزیکه از برخورد تعریف نموده بود مشاهده کرد. و نشانه های زخم برابر با بیپ استفاده شده برای لت و کوب بود}.

(توقیف شده نمبر 89، ریاست امنیت ملی ننگرهار، جنوری 2012)¹⁰⁵

نظارت یوناما نشان میدهد که مجموع تعداد توقیف شده گان ایکه توسط ریاست امنیت ملی مواجه به شکنجه شده بودند، 33 (18 فیصد) آنها اطفال زیر سن 18 سال بودند¹⁰⁶. بطورمثال در کندهار، از جمله 19 توقیف شده ایکه مواجه به شکنجه شده بودند شش تن آن اطفال بودند. همه این شش طفل¹⁰⁷ بیان داشتند که از کف پاهای خود لت و کوب شده اند تا اینکه قبول نمودند شصت های خود را بخلاف میل خود برای اقرار بمانند، و در آن وقت لت و کوب توقف داده شد¹⁰⁸.

یوناما همچنان با نه تن توقیف شده گان ایکه در مرکز ریاست امنیت ملی در شرن (ولایت پکتیکا)¹⁰⁹ نگهداری میشدند مصاحبه انجام داد. شواهد موثق یوناما را واداشت که دریافت نماید که شش تن از این نه فرد توقیف شده مصاحبه شده حینیکه در توقیف ریاست امنیت ملی بودند شکنجه شده اند¹¹⁰. تمام توقیف شده گان اطفال که از جمله اشکال جدی شکنجه و بد رفتاری شده گان بحساب می آیند بین سن 15-17 سال عمر بودند. آنها توسط کیبل¹¹¹، سیلی، و لگد در هنگام تحقیقات زده شده بودند¹¹². یکی از توقیف شده گان گزارش داد که مورد تهدید بر تجاوز جنسی¹¹³ قرار گرفته است. و یوناما همه این شش مورد را ثبت نموده که مجبور به اقرار جبری شده اند.

105

¹⁰⁶ اطفال توقیف شده موارد مشابه شکنجه را در مراکز ذیل ریاست امنیت ملی تقدیم نمودند: کندهار شش طفل (توقیف شده گان 283، 282، 269، 268، 214، و 440) فاریاب یک طفل (توقیف شده گان 303) خوست، سه طفل (توقیف شده گان 141، 136، و 327)، کندز سه طفل (توقیف شده گان 59، 465، 464)، نیروز، یک طفل (توقیف شده نمبر 159) بلخ یک طفل (توقیف شده 188) کابل اداره 1، یک طفل (توقیف شده نمبر 441) بدخشان یک طفل (توقیف شده 439) اداره 40 کابل دو طفل (توقیف شده نمبر 213 و 438) کاپیسا، دو طفل (توقیف شده 388 و 389) پکتیکا، شش طفل (توقیف شده گان نمبر 386، 382، 381، 380، 213، و 387).

¹⁰⁷ توقیف شده گان نمبر 268، 269، 282، 283 و 440.

¹⁰⁸ توقیف شده گان نمبر 214، 268، 269، 282، 283 و 440.

¹⁰⁹ توقیف شده گان نمبر 213، 380، 381، 382، 383، 384، 386 و 387.

¹¹⁰ توقیف شده گان نمبر 213، 380، 381، 382، 386 و 387.

¹¹¹ توقیف شده گان نمبر 213 و 380.

¹¹² توقیف شده گان نمبر 382، 386، 387 و 382.

¹¹³ توقیف شده نمبر 381.

شکنجه سیستماتیک توسط ریاست امنیت ملی

اداره 124 ریاست امنیت ملی

"یک تیم مشترک نیروهای نظامی افغان و نیروهای نظامی بین المللی مرا از دوکان در... محل... شهر... بناریخ... گرفتار نمودند. آنها مرا دستبند زدند و روی مرا پوشانیده و مستقیماً به ریاست امنیت ملی اداره 124 بردند. از من هر روز تحقیق میشد (مجموعاً نه بار در نه روز). در شب اول، بلافاصله بعد از رسیدن، در حالیکه من هنوز دستبند بودم، آنها مرا به اطاق تحقیق بردند و یکی از افسران ریاست امنیت ملی لست لستی از شماره های تماس و ثبت آواز مکالمه تلفونی مرا ماند. در حقیقت من با اعضای طالبان تماس گرفته بودم بخاطریکه من... هستم. آنها مرا تهدید نمودند که اقرار نمایم که من طالب هستم. من چنین ادعا را رد نمودم. یکی از افسران ریاست امنیت ملی مرا تهدید نمود که به اطاق دیگری برای لت و کوبم خواهد برد اگر من به اتهام وارده اقرار نکنم. بعد مرا دوبار در رویم با سیلی زد. بالای من جیغ زد که اقرار نمایم. او گفت اگر اقرار نکنم با فشار دادن آله تناسلی من مرا خواهد کشت. و مرا به شوک دادن برقی نیز تهدید کرد... و در روز دوم در اداره 124، همان تحقیق کننده باز آمد و مرا به اطاق تحقیق برد. و از یک سرباز ریاست امنیت ملی خواست تا پیپ و یا لین بزرگ کمپیوتر را بیاورد تا مرا لت و کوب نماید اگر اقرار نکردم. و من گفتم که من بیگناه هستم. آنها مرا با لکد زده و در زمین انداختند. بعد مرا با پاور کیبل و پیپ 25 دقیقه دوامدار به تمام بدنم زدند. او... که مرا اکثر وقت میزد. بعد از آن، مرا به اطاق تحقیق برد و برایم گفت که اقرار کنم و یا زیادتر مواجه به لت و کوب شوم. من گفتم حاضرم اتهامات را قبول نمایم، بشمول روابط من با... بخاطر جلوگیری زیاد تر لت و کوب. من توان زیاد تر ندارم تا درد را متحمل شوم. بنابراین، من به تمام اتهامات اقرار نمودم و در هر جا که خواستند شصت خود را گذاشتم."

(توقیف شده نمبر 633، ریاست امنیت ملی اداره 124، ماه اگست 2012)¹¹⁴

در رابطه به استفاده شکنجه بطور سیستماتیک توسط ریاست امنیت ملی در اداره 124 در کابل، نگرانی یوناما ادامه دارد. یوناما با 44 شخص ایکه¹¹⁵ قبلاً توسط اداره 124 ریاست امنیت ملی توقیف شده بودند در اداره 40 ریاست امنیت ملی، محبس پلچرخ ریاست عمومی محابس، مرکز اصلاح و تربیت اطفال در کابل مصاحبه انجام داده است. چهل نفر از مجموع 44 تن ایکه مصاحبه شدند گفتند که توسط ریاست امنیت ملی گرفتار شده اند و چهار توقیف شده بیان داشتند که آنها توسط نیروهای خاص بین المللی که با قوت های نظامی ملی کار میکنند گرفتار شده اند.¹¹⁶

¹¹⁴ یوناما دسترسی را به اداره مبارزه علیه تروریسم 124 در کابل فراهم نکرد، برخوردار این توقیف خانه با توقیف شده گان در مراکز توقیف دیگر با مصاحبه توقیف شده گان مورد ارزیابی قرار گرفت (در اداره 40 و 1 ریاست امنیت ملی، اداره محبس مرکزی محابس و مرکز اصلاح و تربیت اطفال) کسانی که قبلاً در اداره 124 توقیف شده بودند.
¹¹⁵ توقیف شده گان نمبر 105، 196، 200، 201، 202، 214، 216، 217، 218، 219، 252، 253، 254، 256، 257، 258، 259، 260، 261، 281، 293، 294،
¹¹⁶ توقیف شده گان نمبر 438، 539، 540، 572، 589، 590، 591، 592، 595، 596، 611، 633، 634، 635، 636، 637، 638، 644، 645، 646 و 650.
¹¹⁶ توقیف شده 259.

توقیف شده گان درحد اوسط¹¹⁷ 9.5 روزدر اداره 124 ریاست امنیت ملی نگهداری میشدند. این تقریبا نیمی از تعداد روزهایی میباشد که قبلا یوناما در ماه اکتوبر 2011¹¹⁸ گزارش داده بود. این دریافت ها پائین بودن تعداد روزها را که اداره 124 ریاست امنیت ملی ابتداء اشخاص را توقیف مینمودند نشان میدهد ، باوجود این هم ، این تاحال اضافتاز 72 ساعات (حد اکثر وقت میباشد که قانون برای مقامات توقیف کننده برای توقیف مظنونین اجازه داده است).

از جمله 44 نفر که مصاحبه شد ، 22 توقیف شده گان بتفصیل موارد روش های تحقیق را بیان داشتند که به اندازه شکنجه توسط کارمندان ریاست امنیت ملی میباشد یوناما تشخیص نموده است که موثق¹¹⁹ میباشد. دو توقیف شده دیگر راپوردادند که تحقیق کننده گان ریاست امنیت ملی حین تحقیق تهدید نمودند که مجبور شوند تا اقرار نمایند¹²⁰ .

روش های شکنجه

یوناما دریافت کرده است که اداره 124 ریاست امنیت ملی به استفاده همان روش هاییکه که قبلا در راپور ماه اکتوبر 2011 آمده بود دوام داده است ، که شامل آویزان نمودن ، لت وکوب ، در کف پاها با پیپ های پلاستیکی میباشد. پنج نفر از 22 توقیف شده گان راپور دادند حین موحدیت شان در اداره¹²¹ 124. ریاست امنیت ملی¹²² آویزان شده بودند. توقیف شده گان شکنجه را به شکل آویزان کردن برای مدت طولانی بطوریکه انگشت پاهابه مشکل به زمین میرسید آویزان شده بودند. آنها از بند دستان توسط زنجیر یا چیز دیگر که به دروازه ، کلکین های فلزی بند بود آویزان شده اند. ده تن از 22 فرد توقیف شده گزارش دادند که با کیبل ، پیپ پلاستیکی ، پیپ آب¹²³ ویا رابرت وکوب شده اند. یازده تن از 22 فرد توقیف شده گزارش داده اند که با مشت زدن ، سیلی زدن ولکد¹²⁴ زدن (بشمول اطراف آلت تناسلی شان¹²⁵) لت وکوب شده اند. و چهار نفر راپوردادند که تهدید فیزیکی باشوک برقی¹²⁶ ، کشیدن ناخن هایشان شده اند¹²⁷ .

تعدادی از توقیف شده گان جبرا در وضعیت دشوار قرارداده شده اند. چهارده تن از 22 فرد توقیف شده مجبور شده اند که شصت خود را برقرارها بمانند¹²⁸ . یازده توقیف شده متخلفین را توصیف نمودند.¹²⁹ چهار توقیف شده مجبور شده بودند که

¹¹⁷ این معلومات به اساس احصایه رسمی ریاست امنیت ملی در رابطه به مدت توقیف نمیشد. بلکه این از معلومات توقیف شده گان که یوناما با ایشان مصاحبه نمود

و در اداره 124 ریاست امنیت ملی توقیف شده بودند اخذ شده

¹¹⁸ صفحه 20 ، برخوردار با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان " یوناما اکتوبر 2011.

¹¹⁹ توقیف شده گان نمبر 196 ، 200 ، 201 ، 202 ، 218 ، 219 ، 252 ، 253 ، 257 ، 258 ، 259 ، 281 ، 293 ، 333 ، 438 ، 539 ، 572 ، 595 ، 596 ، 633 ، 644 و

646.

¹²⁰ توقیف شده گان نمبر 253 و 256.

¹²¹ توقیف شده گان نمبر 219 ، 257 ، 259 ، 252 و 348.

¹²² توقیف شده نمبر 252.

¹²³ توقیف شده گان نمبر 200 ، 201 ، 202 ، 257 ، 258 ، 259 ، 539 ، 572 ، 595 و 633.

¹²⁴ توقیف شده گان نمبر 196 ، 200 ، 218 ، 219 ، 252 ، 259 ، 281 ، 293 ، 296 ، 644 و 646.

¹²⁵ توقیف شده نمبر 572.

¹²⁶ توقیف شده گان نمبر 258 ، 333 ، 596 و 646.

¹²⁷ توقیف شده نمبر 293.

¹²⁸ توقیف شده گان نمبر 196 ، 200 ، 201 ، 202 ، 218 ، 219 ، 257 ، 258 ، 259 ، 281 ، 293 ، 333 ، 572 ، 644 و 646.

¹²⁹ توقیف شده گان نمبر 196 ، 201 ، 218 ، 219 ، 257 ، 258 ، 293 ، 333 ، 633 و 644.

دراسنادی شصت بهمانند درحالیکه نهیدانستند چه نوشته شده است¹³⁰. یک توقیف شده توصیف نمود که هنگام جلسه تحقیق بررسیش رویوش بوده و نتوانسته تا یکی از این متخلفین را شناسائی نماید¹³¹.

مخفی نمودن توقیف شده گان

بسیاری از توقیف شده گان توصیف مشابه از اداره 124 و محلیکه در آنجا توقیف ویا تحقیق شده بودند داشتند. نه توقیف شده توصیف نمود که در دهلیز¹³² توقیف شده بود. سه توقیف شده توصیف نمودند که در زیرزمینی ویا زیرزمینه برده شده اند ویا سه نفر دیگر تفصیل دادند که آنها حین بازدید، افرادی مثل ایساف، کارمندان سفارت خانه ها، ویا کمیسون مستقل حقوق بشرافغانستان که به این مرکزی آمدند بخاطریکه نشانه های بد رفتاری معلوم میشد مخفی گردانیده می شدند¹³³. یکی گفت که در ماه اکتوبر 2011¹³⁴ مخفی گردانیده شده بود و توقیف شده دیگر بیان داشت که در ماه نو فمبر 2011¹³⁵ مخفی گردانیده شده بود. و مورد سوم مخفی شدن توقیف شده در ماه اپریل 2012¹³⁶ بود.

برنامه نظارتی مراکز توقیف ایساف از اداره 124

برنامه آموزشی ایساف برای مستنطقین ریاست امنیت ملی در اداره 124 در 13 ماه فبروری 2012¹³⁷ تکمیل شد. این برنامه آموزشی در اکادمی ریاست امنیت ملی توسط آموزگاران و مربیان سفارت انگلیس راه اندازی گردید. برای اداره 124 برنامه آموزشی یک هفته ای در رابطه به حقوق بشر و اجراءات در برابر توقیف شده گان بوده است. برخلاف برنامه آموزشی ایساف در ولایات در مراکز توقیف راه اندازی شده است. و برنامه آموزشی برای تمام کارمندان اداره 124 در مدت سه هفته تکمیل شد و رئیس اداره 124 ریاست امنیت ملی موافقه نمود تا همه کارمندان را به کورس بفرستد. با وجود آموزش اصلاحی، یوناما دریافت نمود که چهار توقیف شده بعد از تکمیل آموزش در ماه فبروری 2012 مورد شکنجه قرار گرفته است.

ایساف بطور مشروط اداره 124 را در 8 مارچ 2012 مورد تأیید قرارداد. در حالیکه بصورت عموم تعداد توقیف شده گان ایکه ادعای موثق معتبر مطمئن را کرده بودند در آن مدت پائین آمد، یوناما دریافت نمود هشت توقیف شده بعد از تأیید مشروط ایساف گزارش دادند که مستنطقین اداره 124 ریاست امنیت ملی روش تحقیق ایرا استفاده مینمایند که به اندازه شکنجه میرسد. جدیدترین راپور شکنجه از ماه اگست 2012 می باشد. در 24 اکتوبر 2012، ایساف اعلان نمود که تأیید خود را باز پس گرفته اند و انتقال را به اداره 124 ریاست امنیت ملی برای بار دوم توقف دادند.

¹³⁰ توقیف شده گان نمبر 201، 202، 218 و 646.

¹³¹ توقیف شده نمبر 200.

¹³² توقیف شده گان نمبر 200، 201، 202، 253، 252، 257، 258، 281 و 293.

¹³³ توقیف شده گان نمبر 219، 259 و 281.

¹³⁴ توقیف شده نمبر 219.

¹³⁵ توقیف شده نمبر 259.

¹³⁶ توقیف شده نمبر 281.

¹³⁷ میزگرد ایساف بتاريخ 15 فبروری 2012.

ریاست امنیت ملی کندهار

“ مرا به اداره تحقیق بردند دو کارمند ریاست امنیت ملی مرا مورد بررسی قرار دادند و شروع به لت و کوبیم با کیبل سیاه نمودند و برایم گفتند اقرار نمایم که مواد منفجره تعبیه شده را جابجا کرده ام و مردم را اختطاف و کشته ام. آنها بارها از من میخواستند که به این جرائم اقرار نمایم اگر نه به زدن من دوام میدهند. لیکن من اقرار نکرده ام تا حال، آنها یک بیانیه را ترتیب داده اند و میخواهند مرا مجبور نمایند تا آنرا امضاء کنم. من رد کردم که امضاء کنم، در نتیجه مرا لت و کوب نمودند. بعد مرا به سلول زیرزمینی بردند. من تنها درسول بودم. روز بعد، مرا به اطاق ایکه در طبقه اول است بردند. مثل سوالهای گذشته و مثل سابق لت و کوب نمودند. آنها بیان داشتند که حقیقتا مهم نیست اقرار میکنم یا نه- آنها مرا مجبور خواهند نمود که بیانیه هارا امضاء کنم. من اقرار نکردم. در روز سوم تحقیق، همان منظره، همان مستنطقین و همان سوالها به تعقیب لت و کوب خشن دوام نمود و تنها فرق این بود که من گفتم به همه چیزهاییکه میگویند امضاء میکنم و شصت میمانم. آنها اوراق زیادی را آوردند و در تمام اوراق شصت خود را گذاشتم. بعد از 35 روز در ریاست امنیت ملی کندهار، آنها مرا به اداره 40 انتقال دادند.

(توقیف شده نمبر 573، ریاست امنیت ملی کندهار، ماه سپتمبر 2012)

در راپور ماه اکتوبر 2011 یوناما، فرماندهی ولایتی ریاست امنیت ملی در کندهار از جمله جاها بیکه در آن شکنجه بطور سیستماتیک استفاده میشد شناخته شده بود. یوناما در راپور قبلی خود شواهد کافی را مبنی بر شکنجه دوبرسه حصه توقیف شده گان منازعات مصاحبه شده را دریافت نمود که بگونه لت و کوب، آویزان نمودن، و در وضعیت دشوار بخاطر حصول اقرار جبری قرارداد شده بودند. به جواب دریافت این راپور، ریاست امنیت ملی تحقیقات خود را در کندهار شروع نمود. هر دورئیس و معاون ریاست امنیت ملی کندهار بعد از تحقیقت تحقیقات از کندهار دور شدند و در وظائف دیگر داخل ریاست امنیت ملی تبدیل شدند با آنها هم علت تبدیلی آنها غیر واضح باقی ماند.

کارمندان ریاست امنیت ملی گفتند که مسوول تحقیق ولایت به وظیفه دیگر گماشته شده است، که از تقابل با توقیف شده گان ویرا منع میدارد. ایساف اقدام به عملی نمودن برنامه اصلاحی شش مرحله ای خود نمود، و بازرسی فرماندهی ریاست امنیت ملی ولایتی و دیگر مراکز ریاست امنیت ملی در حوزه دوهم پولیس در شهر کندهار را جایکه شکنجه بطور سیستماتیک بر اساس یافته های یوناما استفاده میشد آغاز کرد. آموزش های مختلف برای کارمندان تحقیق ریاست امنیت ملی اجراء گردید، که شامل چندین جلسه که توسط آموزگاران ایساف بود پیش برده شد. با وجود این اقدامات، ایساف ریاست امنیت ملی کندهار را مورد تأیید قرار نداده و انتقال توقیف شده گان در آن مرکز را از سرنگرفته است.

یوناما از استفاده شکنجه بطور سیستماتیک در کندهار توسط کارمندان ریاست امنیت ملی ابراز نگرانی دارد. یوناما 48 توقیف شده¹³⁸ را در مرکز توقیف ریاست امنیت ملی ویا دیگر جاهای، بشمول محبس مرکزی سرپوزه ریاست محابس و توقیف خانه ها و مرکز اصلاح و تربیت اطفال، جایکه آنها قبلا در یک مدت در محل ریاست امنیت ملی بین اکتوبر 2011 و سپتمبر 2012 نگهداری میشدند ملاقات نمود. یوناما دریافت نمود که حد اوسط مدت توقیف در ریاست امنیت ملی 21 روز است آنچه که قبلا 22 روز بود.

¹³⁸ توقیف شده گان نمبر 14، 15، 16، 17، 21، 22، 23، 24، 25، 26، 214، 222، 223، 224، 225، 226، 227، 228، 229، 268، 269، 275، 276، 278، 279، 262، 263، 264، 282، 283، 284، 285، 286، 287، 291، 292، 440، 482، 483، 484، 486، 489، 491، 492، 498، 544، 573 و 651.

یوناما شواهد موثق معتبر و مطمئن ایرا دریافت نمود که تن 19 از بین 48 تن توقیف شده گان مصاحبه شده توسط کارمندان امنیت ملی بخاطر حصول اقرار و یا معلومات مورد شکنجه قرار گرفته اند.¹³⁹ توقیف شده گان تفصیلات و توصیف موافق از تخنیک های استفاده شده توسط تحقیق کننده گان ریاست امنیت ملی در کندهار مانند نمونه ها و روش های قبلی که توسط یوناما مستند شد ارایه داشته اند. هر زده نفر از جمله 29 تن توقیف شده گان باقی کسانیکه از شکنجه راپورندادند به یوناما نشان میدهد در حالیکه در بازداشت ریاست امنیت ملی هستند بخاطر خطر انتقام جویی توسط کارمندان ریاست امنیت ملی علیه شان آنها راحت نیستند و یا زیاد ترسیده اند تا معلومات را در رابطه به برخورد آنها شریک سازند.

یوناما دریافت نمود که 14 تن از جمله 29 تن توقیف شده گان که توسط ریاست امنیت ملی در کندهار شکنجه نشده بودند، آنها توسط پولیس ملی افغان و پولیس سرحدی افغان در کندهار قبل از اینکه به ریاست امنیت ملی انتقال یابند مورد شکنجه قرار گرفته بودند.¹⁴⁰ چهار تن از جمله 29 تن توقیف شده گان که توسط ریاست امنیت ملی در کندهار شکنجه نشده بودند گزارش دادند که قبل از اینکه بریاست امنیت ملی انتقال شوند در خانه ملا عمر شکنجه شده بودند.¹⁴¹ دو تن از توقیف شده گان در خانه ملا عمر¹⁴² ریاست امنیت ملی را بحیث متخلفین شناسائی کردند. پانزده تن از 19 تن توقیف شده گان شکنجه شده به اثر شکنجه اقرار نموده بودند. در نه قضیه¹⁴³ از جمله 15 قضایا، ریاست امنیت ملی توقیف شده گان را بدون اینکه از محتوی اقرارها خبر باشند به گذاشتن شصت مجبور نموده بود.¹⁴⁴

اطفال توقیف شده

شش نفر از بین 19 تن توقیف شده گان که متحمل شکنجه در ریاست امنیت ملی در کندهار شده زیر سن 18 سال¹⁴⁵ بودند. تمام این شش طفل توصیف نمودند که توسط کیبل و چوب در کف پاهایشان لت و کوب شده اند، تا اینکه راضی شدند برخلاف میل خود در ورق اقرارها شصت بهمانند، و بعد از آن بدرفتاری توسط ریاست امنیت ملی متوقف شد.¹⁴⁶

این مورد توقیف نشان دهنده تصویر از شکنجه یک طفل چهارده ساله توسط کارمندان ریاست امنیت ملی در کندهار میباشد.

"روز بعدی مرا به مرکز فرماندهی ریاست امنیت ملی در کندهار توسط موتور زجر انتقال دادند. من شام آنجا رسیدم و چشمانم و دستانم بسته بود. در آن شب از من تحقیقات صورت گرفت و چشمانم باز شد و دیدم که دو مرد در اطاق است. یکی چاق و دیگری لاغر. در مدت نیم ساعت از من تحقیقات صورت گرفت و با چوب مرا در دستانم و کف پاهایم لت و کوب نمودند. من یک هفته آنجا نگهداری شدم و دوبار دیگر تحقیق شد ... و بعد از آن به مرکز اصلاح و تربیت اطفال انتقال شدم".

(توقیف شده نمبر 282، ریاست امنیت ملی در کندهار، ماه مارچ 2012)

روش شکنجه

¹³⁹ توقیف شده گان نمبر 14، 15، 17، 214، 224، 227، 229، 262، 268، 269، 282، 283، 284، 286، 287، 291، 292، 440، 573.

¹⁴⁰ توقیف شده گان نمبر 21، 22، 23، 26، 225، 228، 276، 279، 285، 482، 483، 486، 489 و 492.

¹⁴¹ توقیف شده گان نمبر 214، 284، 287 و 544.

¹⁴² توقیف شده گان نمبر 284 و 287.

¹⁴³ توقیف شده گان نمبر 14، 17، 224، 227، 229، 262، 268، 269، 282، 283، 284، 287، 291، 292، 440 و 573.

¹⁴⁴ توقیف شده گان نمبر 14، 17، 224، 227، 229، 262، 283، 291 و 292.

¹⁴⁵ توقیف شده گان نمبر 214، 268، 269، 282، 283 و 440.

¹⁴⁶ توقیف شده گان نمبر 214، 268، 269، 282، 283 و 440.

در سازگاری با راپورهای قبلی، یوناما معلومات مفصل و یکسان را ثبت نموده تأیید میکند که کارمندان ریاست امنیت ملی به شکنجه توقیف شده گان بخاطر حصول اعترافات در توقیف خانه هایشان ادامه میدهند. تحقیق کننده گان بطور معمول از کیبل های برقی و پیپ های پلاستیکی برای لت و کوب توقیف شده گان در کف پاها، دست ها، و/یا پشت شان استفاده میکنند. توقیف شده گان موردی را بیان داشتند که بر سرشان ویا بدنشان بالکد زده شده بود تا اندازه ایکه بیخود شده بودند، همچنان آویزان شدن، در وضعیت دشوار قرار گرفتن بمدت طولانی، تحت شوک برقی در گوش، بینی، سر، انگشت و پاها، و در یک قضیه، تهدید به تجاوز جنسی شده بود. توقیف شده گان همچنان راپور دادند که محروم از حواس شده اند (بستن چشمان بطور معمول در هنگام تحقیقات و بعد از آن).

لت و کوب

کارمندان ریاست امنیت ملی بطوریکسان از پیپ پلاستیکی، کیبل برقی و چوب برای لت و کوب در کف پاها، سر، ران، پشت، و دستان توقیف شده گان طفل هنگام تحقیق استفاده میکنند. مستنطقین ریاست امنیت ملی زمانی به این روش متوسل میشوند که توقیف شده گان برخلاف رفتارهای بد که بین چند دقیقه و چند ساعات در یک مقطع زمانی روز تمام میشود راضی نباشند اقرار نمایند. در اکثر قضایا معلوم میشود که بد رفتاری زمانی شروع میشود که توقیف شده معمولاً یک شب را در دهلیز سپری نماید و بعد آنرا به اطاق تحقیق بخاطر شروع تحقیق و شکنجه در روز بعدی و روز دوم توقیف میبرند. یکی از توقیف شده ها پروسه را چنین توصیف نمود:

"بعد از اینکه یک شب را در خانه ملاعمر سپری نمودم، من به ریاست امنیت ملی کندهار برده شدم. من در این اطاق که حالا این مصاحبه را میکنیم آورده شدم... یکنفر (ممکن تحقیق کننده) سوالهایی از من پرسید که "آیا تو قومانان طالبان هستی؟" دستانم از عقب بسته بود و یک سرباز ریاست امنیت ملی پیپ پلاستیکی را در دست داشت. وقتیکه من رد نمودم که قومانان طالبان هستم او با بوکس در سرم ویا پیپ در ران ام زد. در آنجا چهارویا پنج نفر در اطاق موجود بود که مرا میزدند. کسی که از من سوال میکرد مرا نمیزد. من سه بار توسط همان شخص تحقیق شدم. من استاده بودم و دستانم در هنگام تحقیق بسته بود. از ساعت هفت ونیم شب الی 12 نصف شب از من تحقیقات شد. تحقیق بعدی چند روز بعد بود و همان سوالها و همان شخص از من تحقیق نمود. تحقیق کننده از من خواست اقرار کنم در غیر آن مرا شدیداً لت و کوب خواهد کرد. هر دو پاها را بسته کردند و چشمانم را بسته نمودند ویا چوب به ران ام زدند. در هنگام تحقیقات سوم، ریاست امنیت ملی از سوالهایی پرسید و من تمام اوراق را امضاء کردم و هیچ ندانستم که در آن چه نوشته شده بود".

(توقیف شده نمبر 262، ریاست امنیت ملی در کندهار، مارچ 2012)

شوک برقی

سه طفل توقیف شده راپور دادند که تحقیق کننده گان در ریاست امنیت ملی در کندهار آنها را مجبور نمود تا دست به لین بزنند که از ساکتی درد یوار اطاق تحقیق¹⁴⁷ آمده بود. و همه آنها توصیف نمودند که با پایپ ویا چوب در پاهای شان مورد ضرب قرار گرفته اند. و همه این سه توقیف شده گان حاضر به اقرار نگردیدند. بعد مورد برخورد شوک برقی قرار گرفتند. در نتیجه شوک

¹⁴⁷ توقیف شده گان نمبر 284، 291 و 292.

برقی، یکی آنها اظهارداشت که هوش خود را چند بار از دست داد. و اینکه چگونه شوک برقی استفاده میشد تجربه خود را چنین بیان نمود:

"از من هر دو روز تا روزه دهم تا اینکه من اقرار نمودم که طالب هستم تحقیقات میشد. از روز دوم، هنگام تحقیق ریاست امنیت ملی دستانم را بصورت بافت بستند و با پیپ پلاستیکی مرا زدند. در هنگام تحقیق مرا مثل روزاول لت و کوب نمودند. و در دیوار، یک ساکت برقی وجود داشت با دولین که از آن می آمد. تحقیق کننده گاهی از من میخواست تا آنرا بدست گیرم. وقتیکه تماس گرفتم شوک برقی دیدم. من چند بار بعد از دست زدن لین برق بیهوش شدم." وقتیکه بیهوش می آمدم تحقیق کننده باردیگر دوام میداد. کارمند ریاست امنیت ملی یک چوب را با خود داشت که با پودر مرچ آلوده شده بود. تحقیق کننده بمن گفت اگر اقرار نکنم که طالب هستم آنرا در مقعد من داخل خواهد نمود. و این کارمند ریاست امنیت ملی از ریش من کش کرد و بوکس برویم زد. و آنها بمن حرف های بد تحقیر آمیز راجع به خواهر، مادر و خانم میزدند".

(توقیف شده نمبر 291، فرماندهی ریاست امنیت ملی در کندهار، فبروری 2012)

استاده شدن برای مدت طولانی و در وضعیت دشوار قراردادان

نشانه های تأیید شده قبلاً در ماه اکتوبر 2011 توسط یوناما ثبت شده است، ریاست امنیت ملی همواره بخاطر ترساندن و ایجاد کنترل بالای توقیف شده گان قبل از اینکه ویرا دوباره مورد سوال قرار دهد در وضعیت دشوار قراردادان را بطریقه معمول برای وارد نمودن درد بالای توقیف شده در اثناء استنطاق و یا بین جلسات تحقیق استفاده نموده است. توقیف شده گان گفتند که آنها مجبور شده اند تا در وضعیت ویا محل دشوار برای مدت حد اقل دو ساعت و حداکثر چهار روز ایستاده شوند.¹⁴⁸

قسمیکه در راپور ماه اکتوبر 2011 یوناما گزارش شده، کارمندان ریاست امنیت ملی اکثراً توقیف شده گان را در بالکن در بین تعمیر اول توقیف خانه ریاست امنیت ملی که در بالا توصیف شده در داخل مراکز فرماندهی ریاست امنیت ملی استنطاق مینمودند. یکی از آنها گفتند که در گوشه ای از بالکن برای سه روز و شب در ماه های زمستانی قرارداد شده است و توقیف شده دیگری گفته است که او را در بالکن برای 14 ساعت تا اواخر شب ایستاده نمودند. و ساعت 01.00 شب برای این توقیف شده اجازه داده شد تا بشیند و در بیرون بخوابد. این روش خیلی درد آور بوده و اضافه نمود که بعد از 14 ساعت پاهایش ورم کرده بود.

در چند مراتب، اطفال توقیف شده گزارش داده اند که مستنطقین ریاست امنیت ملی آنها را به وضعیت دشوار قراردادان¹⁴⁹، که شامل بستن پاهایشان با دستمال و از حد امکان نورمال کش نمودن، بستن دستان از طرف پشت آنها با یک بازو بالای یک شانه و بازوی دیگر از طرف ناحیه کمر به پشت، یا بستن پاهای توقیف شده گان و بند دستانشان همراه دستانشان از طرف پشت گردن بمنظور اینکه مجبور شوند سر خود را در بین زانوها قرار دهند. این حالت با توصیف توقیف شده گان نگهداری شده در کندهار که در راپور قبلی یوناما آمده بود یکسان میباشد. بر علاوه آن یک توقیفی شکنجه شده گفت که وی از سینه با چت آویزان و توسط کیبل برقی لت و کوب شده است.

دومرکز توقیف ریاست امنیت ملی در محوطه ریاست امنیت ملی در کندهار

¹⁴⁸ توقیف شده گان نمبر 14، 227، 229، 262، 268، 269، 284 و 291.

¹⁴⁹ توقیف شده گان نمبر 229، 262، 269، 284 و 291.

یوناما از موجودیت دومحل جدا گانه درمحوطه فرماندهی ریاست امنیت ملی درکندهارآگاه شده که درآن توقیف شده گان منازعات نگهداری میشدند. وریاست امنیت ملی هردو تعمیررا به نام "مرکز ریاست امنیت ملی" مینامند و یکی دیگر بنام را بنام " توقیف خانه خارنوالی ریاست امنیت ملی". این دومحل کاملاً تحت اداره وکنترول ریاست امنیت ملی کندهار بوده و برای جدائی توقیف شده گان ایکه جدید گرفتارمیشوند (برای توقیف ابتدائی 72 ساعت) وکسانیکه دوسیه های شان توسط خارنوال ریاست امنیت ملی بازرسی شده و برای تحقیقات بیشترتوسط ریاست امنیت ملی موافقت شده است میباشد. باوجود توصیف کارمندان ریاست امنیت ملی درکندهار ، این واضح است که خارنوالی ریاست امنیت ملی نقش ایرا برای پیشبرد مرکزوم ویا پروسه تحقیق ریاست امنیت ملی اداء نمیکند.

مراکز توقیف غیررسمی

" کارمند ریاست امنیت ملی که درکندهار مرا گرفتار نمود چشمانم را بست و در تمام راه تا خانه ملا عمر مرا زد. وقتیکه در توقیف ریاست امنیت ملی بودم بعد از مدتی ریاست امنیت ملی به من گفت و دانستم که در خانه ملا عمر هستم. در خانه ملا عمر ، مورد سوال ولت وکوب قرار گرفتم و من ندیدم کی مرا میزند. مرا دراز کشانیدند ، و پاهایم را یکجا بسته نمودند. و در کف پاهایم با پیپ زدند. برایم گفتند ، "اقرارنماییم! واگر نه تورا به خارجی ها تسلیم مینماییم!" بعد از لحظه ای توقف داده و گفتند "تو ده دقیقه وقت داری در موردش فکر کنی". آنها بعد آمدند و بار دیگر در کف پاهایم مرا زدند. بعد شصت مرا گرفتند".

(توقیف شده نمبر 544 ، خانه ملا عمر ، کندهار ، جولای 2012)

یوناما موارد گوناگون موثق از چند منابع مختلف و راپورهای مستند از موجودیت مراکز بدیل که در آنجا توقیف شده گان توسط ریاست امنیت ملی قبل از اینکه به مرکز توقیف ریاست امنیت ملی ولایت در شهر انتقال شوند نگهداری و شکنجه میشوند دریافت نمود. یوناما با 11 فرد توقیف شده¹⁵⁰ که ادعا میکردند آنها برای یک شب در یک جای نامعلوم قبل از اینکه به مرکز ریاست امنیت ملی در کندهار انتقال شوند توقیف شده بودند. هفت نفر از 11 تن توقیف شده گان محل ایرا توصیف نمودند که قبلاً بنام خانه ملا عمر شناخته میشد¹⁵¹. این هفت نفر گفتند که آنها میدانستند که در خانه ملا عمر هستند بخاطریکه این محل را بلد هستند و سرک ها را در کندهار میشناسند و یا توقیف شده گان دیگر بعد از اینکه به مرکز ریاست امنیت ملی انتقال شدند گفتند که در آن محل بودند. پنج تن از این هفت توقیف شده گان راپور دادند که آنها در کف پاهایشان¹⁵² برای یک شب توسط چوب ویا پایپ لت وکوب شدند. راپور داده شده که یکی از افسران ریاست امنیت ملی یک توقیف شده را از شصت¹⁵³ پا برق داده است. و دو توقیف شده گان گزارش دادند که در خانه ملا عمر مجبور شدند تا بر اوراق شصت بگذارند.¹⁵⁴

¹⁵⁰ توقیف شده گان نمبر 14 ، 22 ، 23 ، 262 ، 284 ، 283 ، 286 ، 287 ، 291 ، 292 و 544.

¹⁵¹ توقیف شده گان نمبر 14 ، 23 ، 262 ، 284 ، 286 ، 287 و 544.

¹⁵² توقیف شده گان نمبر 14 ، 284 ، 286 ، 287 و 544.

¹⁵³ توقیف شده نمبر 284.

¹⁵⁴ توقیف شده گان نمبر 284 و 544.

دوتن از این چهار توقیف شده که همان مرکز غیر شناخته شده را شناسائی نکردند، با همان روش تحت شکنجه قرار گرفتند. و آنها¹⁵⁵ گفتند که در کف پاهایشان با چوب قبل از اینکه در روز بعدی انتقال شوند برای یک شب لت و کوب شده اند. ویکی از این توقیف شده گان بیان داشت که وی در همان محل نامعلوم مجبوره شصت نهادن در اوراق شده است.¹⁵⁶

واقعات موثق و معتبر و مطمئن شکنجه درده مرکز دیگر ریاست امنیت ملی

"این در اوقات روز بود، که سه ویا چهار نفر مرا به اطاق تحقیق بردند و گفتند که من مرتکب قتل ... شده ام در آن وقت که ... حین تحقیق حاضر بود گفت که من ضرورت دارم تا شوک برقی ببینم تا اقرار نمایم اینکه من رد می‌کردم که تماس تلفونی گرفته ام ... بعد سه افسر توقیف بمن گفتند که آنها میخواهند مرا شوک برقی دهند و بعد مرا تا فردا وقت دادند تا اقرار نمایم. بعد دولین را به هریاه من وصل نمودند (در شصت و دیگری در انگشت اول) ولین به یک ماشین وصل بود. شوک برای وقت زیاد نبود لیکن فکر می‌کردم کسی قلب مرا بیجا میکند. من زیاد میلرزیدم و خود را کنترل کرده نمیتوانستم".

(توقیف شده نهمبر 553، ریاست امنیت ملی جوزجان، اگست 2012)

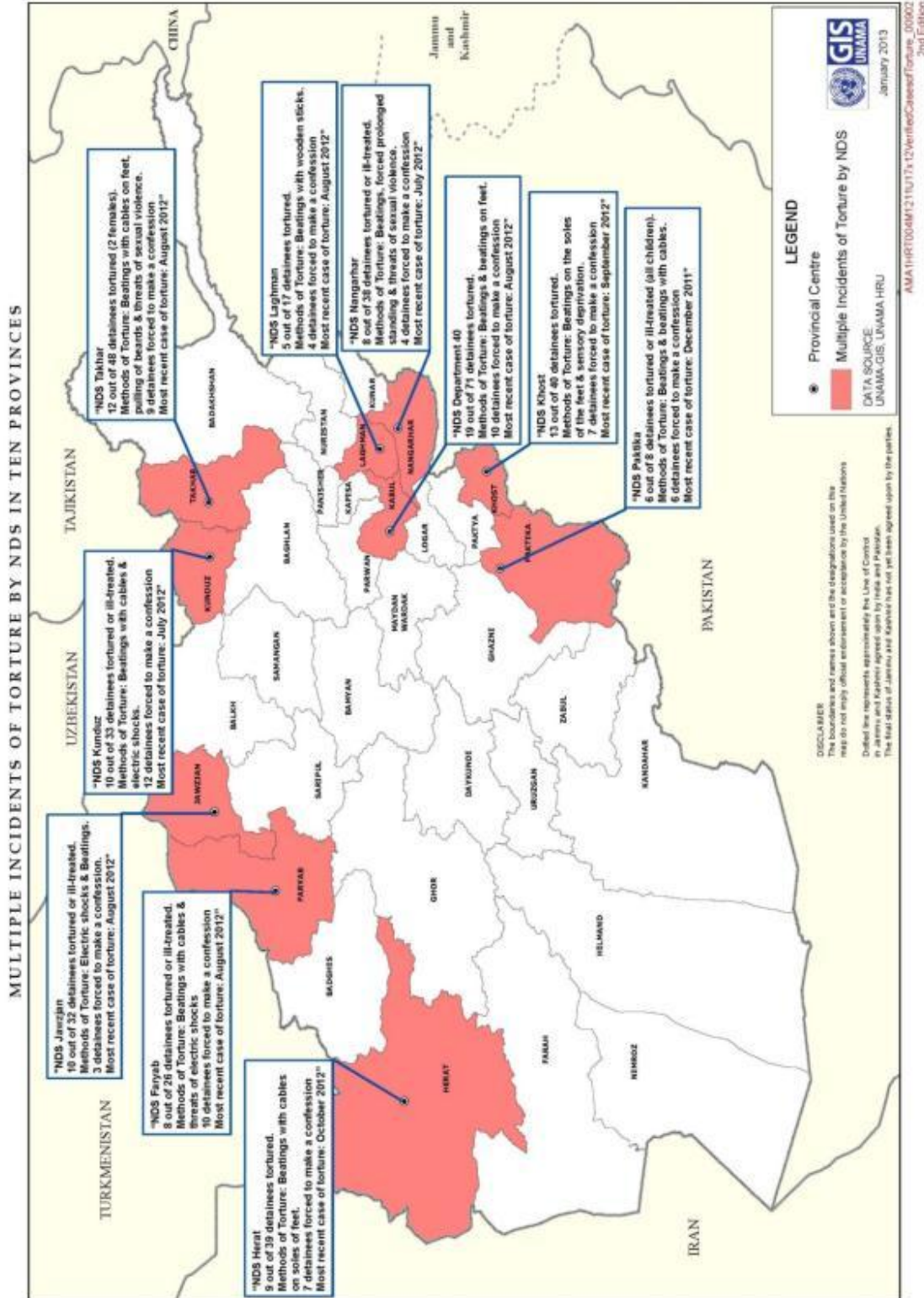
یوناما واقعات موثق و معتبر و باور کردنی شکنجه درده مراکز دیگر ریاست امنیت ملی پیدا کرد. چهار باب از این مراکز قبلا توسط یوناما شناسائی شده بود، که عبارت از، مرکز فرماندهی ریاست امنیت ملی ولایت هرات، خوست، لغمان، و تخاراست. و در شش مرکز ریاست امنیت ملی واقعات موثق و معتبر و مطمئن شکنجه را دریافت نموده که عبارت از مرکز فرماندهی ریاست امنیت ملی ولایت جوزجان، ننگرهار، فاریاب، کندز، و پکتیکا و همچنان اداره 40 ریاست امنیت ملی در کابل میباشد. در این ده مراکز، یوناما 90 حادثه شکنجه و بد رفتاری ها را ثبت نموده است. (مراجعه شود به نقشه 4).

توقیف شده گان در هشت مراکز ریاست امنیت ملی روش شکنجه را که عبارت از لت و کوب با کیبل و/یا شاخ چوب در کف پاهایشان عنوان نمودند. در هر دو ریاست امنیت ملی فاریاب و ریاست امنیت ملی کندز، و ریاست امنیت ملی جوزجان توقیف شده گان شامل تهدید ویا عملا تحت شوک برقی هنگام تحقیق قرار گرفته اند میباشد. یوناما دریافت نمود که توقیف شده گان مواجه به تهدید تجاوز جنسی در ریاست امنیت ملی تخار و ریاست امنیت ملی ننگرهار شده اند. در ریاست امنیت ملی پکتیکا، شش تن از جمله هشت نفر توقیف شده که موارد موثق و معتبر و باور کردنی شکنجه را فراهم نمودند اطفال میباشد. در ریاست امنیت ملی تخار، دو تن از 12 فرد توقیف شده که مورد شکنجه قرار گرفتند زنان بودند.

¹⁵⁵ - توقیف شده گان نهمبر 291 و 292.

¹⁵⁶ - توقیف شده نهمبر 291.

نقشه شماره 4: واقعات مختلف درده مراکز ریاست امنیت ملی ولایات

شکنجه سیستماتیک توسط ریاست امنیت ملی

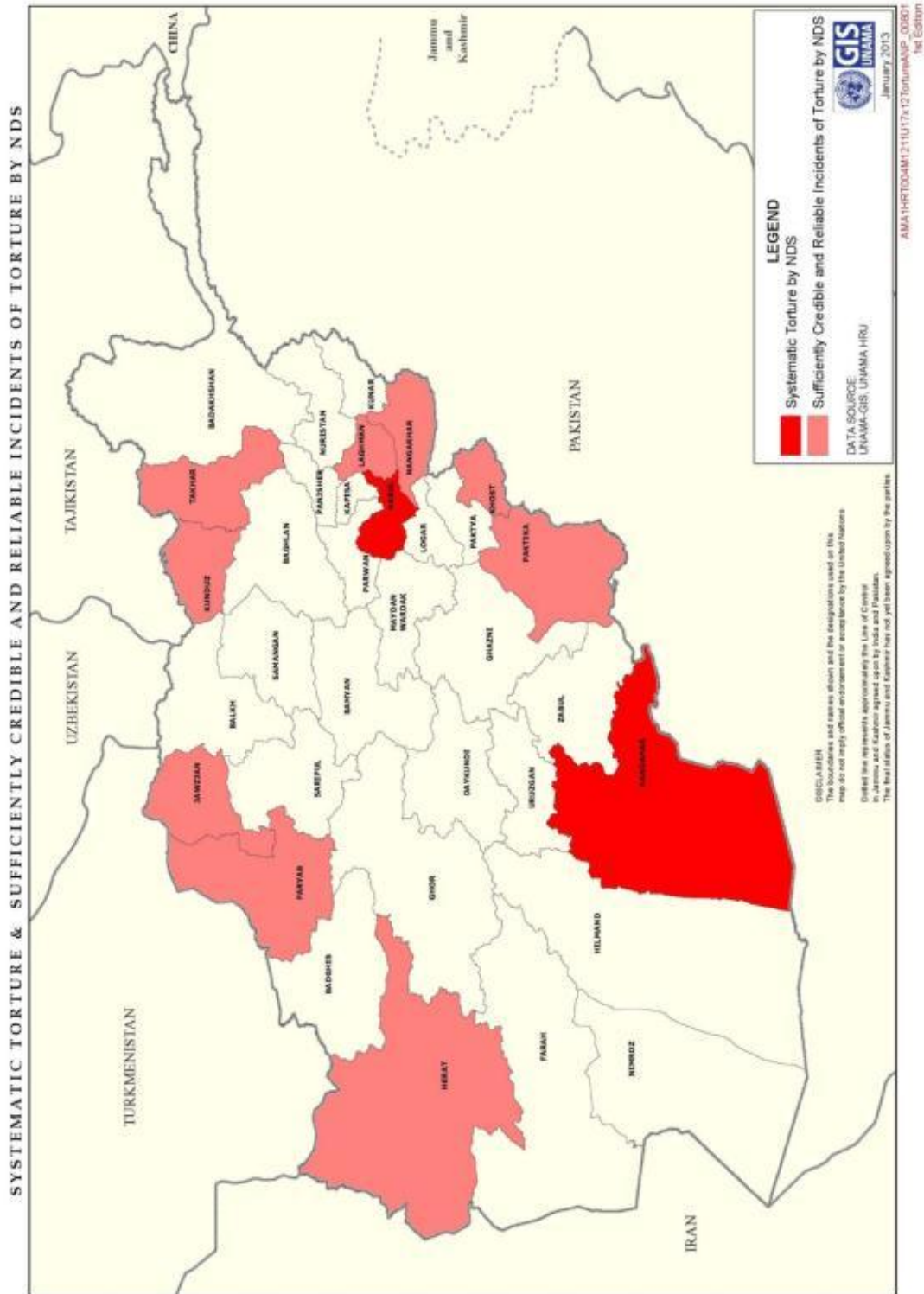
ولایت	روش شکنجه	محل مرکزتوقیف ریاست امنیت ملی	رئیس مرکزتوقیف
کابل	لت وکوب با کیبل وپیپ درکف پاها. آویزان کردن. تهدید به شوک برقی	اداره 124 (شش درک، ناحیه 9 کابل)	جنرال محمد حلیم
کندهار	لت وکوب با کیبل وپیپ درکف پاها. شوک برقی استاده شدن برای مدت طولانی ودر وضعیت دشوار قراردادن	مرکزفرماندهی شهروالایت کندهار(ناحیه ۲، نزدیک به سالون عروسی تاج محل)	فیض محمد خان دگروال حاجی عیسی محمد (تاریخ تقرراگست 2011)

واقعات موثق و معتبر و باورکردنی شکنجه درده مراکز ریاست امنیت ملی

ولایت	روش شکنجه	محل مرکزتوقیف ریاست امنیت ملی	رئیس مرکزتوقیف
فاریاب	لت وکوب با کیبل و تهدید به شوک برقی	مرکزفرماندهی میمنه(سرک پارک، مقابل دفتروالی ولایت ناحیه ۴)	امین الله جنرال فضل نبی حیدری(تاریخ تقرردسمبر 2011)
هرات	لت وکوب با کیبل درکف پاها.	مرکزفرماندهی شهرهرات(شهرک هرات، سرک قول اردو طرف ریاست تخنیک)	جنرال محمد صبور(تاریخ تقرراگست 2011)
جوزجان	شوگ برقی لت وکوب (بوکس زدن، سیلی زدن ولکد زدن)	مرکزفرماندهی ولایت شبرغان(ساحه کارته دوستم سرک 1)	حشمت الله محمد شریف
کابل	لت وکوب در پاها	اداره ۴۰ (شش درک، ناحیه ۹)	جنرال محمد طاهرهمند (تاریخ

تقرر فبروری 2010)	کابل)		
جنرال عبدالواسع احمدزی	مرکز فرماندهی ولایت خوست نزدیک پروچی باغ جایکه نیروهای ضد آشوب پولیس ملی افغان قرارداداشت و جنوب سرک حلقوی پوهنتون خوست	لت وکوب با کیبل درکف پاها. محرومیت حسی	خوست
امین الله جنرال انجینر محمد معین (تاریخ تقرر فبروری 2012)	مرکز فرماندهی کندز (جاده ولایت، کوچه امنیت ملی ناحیه ۲)	لت وکوب با کیبل و شوک برقی	کندز
ولی محمد خان (مدیر تحقیق) روح الله جنرال محمد قسیم (رئیس امنیت ملی) (تاریخ تقرر جون 2011)	مرکز فرماندهی ولایت لغمان مہترلام (نزدیک دفتر والی ولایت)	لت وکوب با شاخ چوب	لغمان
عبدالقوی خان (مدیر تحقیق) مطیع الله و جنرال گل نبی رئیس امنیت ملی	مرکز فرماندهی ولایتی جلال آباد (اده سابقه بس های کابل، ناحیه ۲)	لت وکوب، استاده شدن برای مدت طولانی و تهدید به خشونت جنسی	ننگرهار
جنرال محمد قسیم (تاریخ تقرر مارچ ۲۰۱۲)	شرن مرکز فرماندهی ولایت (نزدیک محوطه ولایت)	لت وکوب ها لت وکوب با کیبل ها	پکتیکا
عبدل نجیب الله (تاریخ تقرر دونیم سال قبل)	مرکز فرماندهی تالقان (سرک ۲ شهر تالقان)	لت وکوب با کیبل درکف پاها. و تهدید به خشونت جنسی	تخار

نقشه شماره 5: شکنجه سیستماتیک و واقعات موثق و معتبر و مطمئن شکنجه در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی

برخورد توقیف شده گان توسط پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی افغان

شکنجه و بدرفتاری در مراکز توقیف پولیس ملی افغان

پولیس ملی افغان یکی از مقامات اساسی مجریان قانون بوده که تفویض صلاحیت برایش در کشور شده است، که شامل گرفتاری و تحقیق توقیف شده گان منازعات میشود. یوناما با 286 تن توقیف شده گان که در توقیف پولیس از ماه اکتوبر 2011 الی اکتوبر 2012، که مشمول 37 مرکز در 24 ولایات مختلف¹⁵⁷ نگهداری میشدند مصاحبه نمود. شصت و یک تن توقیف شده در اوقات مختلف در دو مراکز پولیس ملی افغان نگهداری شده و دو تن توقیف شده در اوقات مختلف در سه مرکز پولیس ملی افغان که مجموع در نمونه گیری 347 مثال از توقیف خانه پولیس افغان میباشد نگهداری شده اند.

یافته های یوناما واضح میسازد:

- از 125 تن توقیف شده مصاحبه شده (43 فیصد) توسط پولیس ملی افغان و یا پولیس ملی سرحدی افغان شکنجه و بدرفتاری شده اند.
- 38 فیصد از اتهام واقعات موثق و معتبر و باور کردنی شکنجه در مراکز دولایت کندهار جایکه یوناما شواهد کافی شکنجه سیستماتیک را بدست آورده واقع شده است. به نقشه شماره 7 در بخش نظر کلی در مورد شکنجه سیستماتیک توسط پولیس ملی افغان مراجعه شود.
- واقعات موثق، معتبر و باور کردنی شکنجه در پنج قوماندانی پولیس ملی افغان در ولایات پلخمری (بغلان) شهر هرات (هرات) شهر کندز (کندز) تالقان (تخار) و قلات (زابل) و در 10 مراکز ولسوالی پولیس ملی افغان در چهار ولایات در اشکمش، کلفکان، خواجه غار (تخار)، چشت شریف، پشتون زرغون، شیندند، گلران (هرات) یوسف خیل (پکتیکا) گرم سیر و نادعلی (هلمند) در چهار ولایت مجموعاً 15 مرکز توقیف پولیس ملی افغان توسط یوناما ثبت شده است. در این 15 مرکز توقیف پولیس ملی افغان، یوناما 53 قضایای شکنجه و بدرفتاری را به ثبت رسانده است. با وجود سازگاری راپورهای شکنجه، یوناما نتوانست بطور کامل نشان دهد که واقعات شکنجه در ذات خود در این مراکز توقیف بطور سیستماتیک بود. یوناما واقعات موثق، معتبر و باور کردنی ایکه شکنجه را تقویت میکرد دریافت نمود، اما نیاز به تحقیقات بیشتر داشت که بیان نماید که آیا سرخ های شکنجه بطور سیستماتیک واقع شده است. این بنا بر اسبابی مثل زیر سوال رفتن دسترسی به این مرکز بود، و یا نمونه خیلی کمی از توقیف شده گان که مصاحبه شدند. مراجعه نماید به نقشه 7 در صفحه 69 برای نظر کلی واقعات موثق و معتبر و باور کردنی شکنجه توسط پولیس ملی افغان.
- از 125 قضایای ثبت شده شکنجه، 45 (36 فیصد) آن موارد شکنجه اطفال میباشد.

¹⁵⁷ بدخشان، بادغیس، بغلان، بلخ، بامیان، دایکندی، فراه، فاریاب، غور، هلمند، هرات، جوزجان، کابل، کندهار، کاپیسا، خوست، کونر، کندز، لغمان، لوگر، ننگرهار، نیمروز، پکتیکا، پکتیا، پروان، سرپل، تخار، ارزگان، وردک و زابل.

- به مقایسه راپورماه اکتوبر 2011 یوناما، شواهد شکنجه و بدرفتاری توسط پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی افغان پائین نیامده، بلکه هشت فیصد افزایش را نشان میدهد.¹⁵⁸

یوناما همچنان با تعدادی از توقیف شده گان که در 15 مرکز دیگر قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان بودند و یا نگهداری میشدند مصاحبه انجام داد. که این شامل نظارت خانه های پولیس ملی افغان در بامیان، بلخ، فراه، فاریاب، غور، جوزجان، کابل، کاپیسا، کنر، خوست، لغمان، لوگر، ننگرهار، پکتیا و پروان میباشد. از 118 تن توقیف شده مصاحبه شده، یوناما بیست و یک تن (17 فیصد) قضایای موثق، معتبر و باورکردنی شکنجه را دریافت نمود.

روش های شکنجه و بد رفتاری

اشکال شکنجه که توسط پولیس ملی افغان وارد شده و بطورعموم گزارش داده شده عبارت از لت و کوب در کف پاها، پاهای، شانه ها، پشت و سینه، آویزان نمودن، شوک های برقی، استفاده نمودن برای مدت طولانی، در وضعیت دشوار قرار دادن - مانند نشست و برخاست مکرر و ایستاده نمودن در هوای بیرون و در هوای سرد برای مدت طولانی و تهدید به بد رفتاری های جنسی بوده است. همچنان توقیف شده گان از محرومیت های حسی بمانند بستن چشمان و روی پوش نهادن برای وقت زیاد گزارش داده اند.

قسمیکه قبلا بیان شد، این راپور تعریف شکنجه را از کنوانسیون منع شکنجه¹⁵⁹ استفاده مینماید. براساس یافته های راپور اکتوبر 2011، یوناما دریافت نمود که توقیف شده گان در چین گرفتاری و در پوسته تلاشی بد رفتاری شده اند. این نوع بد رفتاری ها به براساس کنوانسیون منع شکنجه تحت تعریف شکنجه داخل نمیشود. در حالیکه تحت رفتارهای ظالمانه، غیر انسانی و تحقیر آمیز بحساب می آید. چهارده تن از جمله تن 81 توقیف شده گان که ادعا شکنجه و بد رفتاری را نمودند بیان داشتند که در هنگام گرفتاری و یا در پوسته های تلاشی چنین بد رفتاری ها را متحمل شده اند. بیست و نه تن توقیف شده گان گفتند که آن بد رفتاری در قوماندانی امنیه و لسوالی واقع شده، و نه تن توقیف شده گان بیان داشتند که آن بد رفتاری ها در حوزه واقع شده و 38 تن توقیف شده گان بیان داشتند که در قوماندانی های امنیه و ولایات چنین بد رفتاری صورت گرفته است.

شکنجه پولیس ملی افغان برای حصول اعترافات

در همه نمونه های مستند شده شکنجه، پولیس بد رفتاری ها را بمنظور حصول اقرار بالای توقیف شده گان وارد نموده بود. این بدین معنی میباشد که شکنجه در پروسه های اولی تحقیقات وارد شده، و روش های سخت دیگر نیز در هنگام تحقیق جهت اعتراف نمودن توقیف شده گان و مجبور نمودن به اقرار تطبیق شده است. توقیف شده گان اکثرا برای مدت طولانی لت و کوب

¹⁵⁸ مراجعه شود به برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان راپور یوناما اکتوبر 2011. صفحه 40-43 یوناما با 117 توقیف شده گان منازعات مسلحانه مصاحبه نمود که در نزد توقیف خانه پولیس در ولایات مختلف بودند. که شامل 22 توقیف خانه میشود و به اساس شواهد موثق نتیجه گیری نمود که 41 این اشخاص (35 فیصد) توسط پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی بد رفتاری و شکنجه شده بودند.

¹⁵⁹ کنوانسیون منع شکنجه ماده 1 و مراجعه شود به برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان راپور یوناما اکتوبر 2011. صفحه 63 یوناما و کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد. ماده 16 بیان میدارد هر دولت عضوی متعهد است که در قلمرو قضائی خود اعمال وحشیانه، غیر انسانی و رفتارهای تحقیرکننده و مجازات هائی را که مشمول تعریف شکنجه و ماده یک این کنوانسیون نیست و این اعمال به تحریک و ترغیب و یا با رضایت و عدم مخالفت مامور دولتی و یا هر صاحب مقام دیگر انجام میگردد، جلوگیری بعمل آورد به ضمیمه دوم ببینید: قوانین قابل تطبیق مکلفیت های قانونی ملی و بین المللی در برابر شکنجه و بد رفتاری.

شده، و اگر اقرار نکرده اند، روش های دیگر را پیگیری نموده که شامل، آویزان نمودن، لت و کوب در ارگان های جنسی شان، شوک های برقی و در برخی حالات تهدیدات به بد رفتاری جنسی میباشد.

از 125 تن توقیف شده گان ای که گزارش داده بودند که شکنجه شده اند، یوناما دریافت نمود که 70 تن (56 فیصد هنگام تحقیق به جرایم اقرار نموده بودند تا شکنجه را توقف دهند- تمام توقیف شده گان راپوردادند زمانیکه به یک جرم اقرار نمودند شکنجه خاتمه پیدا کرد. از مجموع 125 قضایای ثبت شده شکنجه پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی افغان، 57 تن توقیف شده گان امضاء کردند، و یا در اکثر قضایا شصت در اسناد گذاشتند- آنها گفتند که از محتوی آن با خبر نبودند. تنها هفت توقیف شده گفتند که قبل از اینکه امضاء و یا شصت بگذارند اعترافات آنها برایشان خوانده شد. در هر موقع، یوناما دریافت نمود که تنها 14 تن توقیف شده گان مصاحبه شده که در نزد پولیس ملی افغان نگهداری میشدند با سواد بودند. بطور مثال از چهارده قضایای شکنجه مستند شده توسط پولیس ملی افغان در هرات، نه تن از توقیف شده گان راپور دادند که مجبور شدند در اسناد بدون دانستن محتوی آن شصت بمانند. یک توقیف شده از کندز روش های بکار رفته شده توسط پولیس ملی افغان را برای مجبور نمودن به اقرار تشریح نمود، که روش مشابه تطبیق شده در مراکز توقیف پولیس ملی افغان در سرتاسر افغانستان میباشد.

" مرا به قوماندانی امنیه ولایت کندز بردند، دوازده پولیس ملی افغان در قوماندانی امنیه ولایت کندز با لکد مرا در پشتم زدند. من ادعای اینکه مواد تعبیه شده انفجاری را منفجر نموده ام رد کردم. رئیس بخش مبارزه علیه تروریسم قوماندانی امنیه ولایت کندز (...) به یک افسر پولیس ملی افغان امر نمود تا یک پیپ را بیاورد. پیپ به اندازه یکمتر و 10-15 سانتی ضخامت داشت. دستانم و پاهایم بسته شد و برآیم گفته شد بخوابیم. مرا ب آن پیپ زدند ... بمن میگفت اقرار کنم. من رد کردم. بعد ... هر دو پاها و رانم را با یک آب گرمی برقی سوختاند [یوناما نشانه های مشابه زخم های تازه سوخته شده را در ران و پاهای توقیف شده مشاهده کرد] دستانم را بالا کرده بسته نمودند، و دوبار در اعضای جنسی خود با چپلی لت و کوب شدم. من باید اقرار میکردم تا شکنجه توقف میکرد. اگر اقرار نمی کردم، شاید آنها لت و کوب مرا ادامه میدادند. اقرار مرا در ویدیو ثبت نمودند. بعد شکنجه توقف یافت."

(توقیف شده نمبر 627، قوماندانی امنیه ولایت کندز، اگست 2012)

بک تعداد از توقیف شده گان همچنان راپور دادند بر علاوه اینکه افسران پولیس ملی افغان آنها را شکنجه مینمود تا اقرار را بدست آورند، آنها به شکل مجازات بخاطر اتهام دخالت شان در فعالیت های مخالفین بد رفتاری نیز میشدند.

شکنجه و بد رفتاری اطفال توسط پولیس ملی افغان

از جمله 125 واقعات موثق و معتبر و قابل اعتماد شکنجه توسط پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی را یوناما ثبت نموده است، 45 مورد آن اطفالی بودند که در وقت وقوع¹⁶⁰ شکنجه زیر سن 18 سال قرار داشتند. از 48 تن توقیف شده که در کندهار به حیث واقعات شکنجه سیستماتیک ثبت شده، 12 تن آن از جمله گزارش های مستند شده- اطفال بودند¹⁶¹، یکی از آن توقیف شده ها به یوناما خبر داد که او حالا 18 ساله شد¹⁶². سه تن از این 12 طفل گزارش دادند که هنگام تحقیق با شوک برقی برخورد

¹⁶⁰ توقیف شده گان نمبر 6، 20، 40، 41، 42، 46، 91، 92، 136، 165، 221، 230، 271، 282، 289، 306، 310، 311، 312، 313، 314، 315، 319، 320، 321، 322، 350، 374، 380، 381، 382، 383، 384، 385، 456، 457، 477، 499، 505، 532، 557، 654 و 655.

¹⁶¹ توقیف شده گان نمبر 20، 221، 271، 310، 312، 313، 314، 315، 319، 320 و 322.

¹⁶² توقیف شده نمبر 277.

شدند. همچنان در ولایت پکتیکا، تمام توقیف شده گان مصاحبه شده (هر شش آن) طفل بود و تمام آنها گزارش دادند که شصت خود را بالای اسناد برای توقف شکنجه گذاشتند.

در ولایت هلمند یوناما قضایای موثق، معتبر و باورکردنی شکنجه اطفال را توسط پولیس ملی افغان دریافت کرد، از هفت اطفال توقیف شده که در مرکز اصلاح و تربیت اطفال لشکرگاه ولایت هلمند مصاحبه شدند، یوناما پنج ادعای موثق شکنجه را توسط پولیس ملی افغان دریافت کرد. دو تن توقیف شده 17 ساله¹⁶³ بودند، دو 15 سال عمر داشتند¹⁶⁴، و یک توقیف شده که مصاحبه شد نوجوان 14 ساله بود. دو تن از سه طفل ایکه در ولایت هرات توقیف شده بودند گفتند که توسط کیبل سیاه در پناهایشان لت و کوب شده بودند.¹⁶⁶ یکی از دو طفل ایکه در ولایت زابل نگهداری میشدند گزارش داد که به همان روش مورد شکنجه قرار گرفته است. وهشت طفل دیگر توسط پولیس ملی افغان در ولایات بغلان، فاریاب، کاپیسا، خوست، و ننگرهار توقیف شده اند. این موارد نادیده گرفتن پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی افغان را در برابر مکلفیت های ملی و بین المللی افغانستان بمنظور حمایت از حقوق طفل را واضح میسازد.

لت و کوب در آلت جنسی - برای ایجاد درد ورنج شدید

یوناما شواهدی را ثبت نموده که افسران پولیس ملی افغان توقیف شده گان را توسط ایجاد سوختگی، برق دادن، کش نمودن، تاب دادن و یا فشار دادن آلت تناسلی را بمنظور وارد نمودن درد ورنج شدید و مجبور نمودن به اقرار شکنجه میدهند. در راپورت اکتوبر 2011 یوناما تعداد از قضایای تاب دادن خصیه ها را توسط ریاست امنیت ملی به ثبت رسانده است. در آنوقت، یوناما مبنی بر اینکه پولیس ملی افغان چنین روش شکنجه را استفاده کرده باشد شواهد تأیید کننده را دریافت نکرد. هشت توقیف شده این نمونه از بد رفتاری ها را توسط افسران پولیس ملی افغان نسبت دادند.¹⁶⁷ یکی از توقیف شده گان بیان نمود که قوماندان امنیه و لسوالی پنجوائی آلت تناسلی وی را بالای منقل گازی سوختاند، و او گفت همان قوماندان پولیس ملی افغان یک سیخ فلزی را بالای آتش ماند و بعد پاهای ویرا قبل از اینکه درگوشش بماند سوختاند. این توقیف شده بیان داشت که چند بار هنگام دوره شکنجه بی هوش شده بود.

شکنجه سیستماتیک توسط پولیس ملی افغان در ولایت کندهار

"خارجی ها از دفتر ولسوالی شامگاه خارج شدند و پولیس ملی افغان بطرف من آمد. آنها دستان مرا طرف عقب بسته کردند، و مرا در زمین خوابانیدند و سه نفر بالای من نشست، یکی بالای پاهایم، یکی بالای کمرم، و دیگری بالای سرم. آنها پاهایم را چاک کردند... بعد مرا به نوک از چت بند نمودند. وقتیکه مرا پائین نمودند تقریباً ساعت 4 صبح بود. من نمیتوانستم راه بروم. در شب چهارم در دفتر ولسوالی آنها دوباره آمده و مرا لت و کوب نمودند. این بار از من خواستند شصت بمانم لیکن رد نمودم که یکی را بگذارم. یکی از افسران با مشت در پشتم زد لیکن تا هنوز من رد کردم. در ورق ایکه میخواستند امضاء کنم نوشته بودند که من عضو گروه های تروریستی هستم. بعد از گذشت چهار شب در دفتر ولسوالی شاه ولی کوت مرا به قوماندانی امنیه ولایت کندهار

¹⁶³ توقیف شده گان نمبر 20، 40، 41، 42 و 46، شکنجه بین ماه مارچ و اکتوبر 2011 به وقوع پیوسته است.

¹⁶⁴ توقیف شده گان نمبر 20 و 40.

¹⁶⁵ توقیف شده گان نمبر 41 و 42.

¹⁶⁶ توقیف شده نمبر 46.

¹⁶⁷ توقیف شده گان نمبر 14، 24، 225، 228، 319، 485، 502 و 627.

انتقال دادند. پولیس مبارزه علیه تروریسم مرا متهم نمود که من طالب هستم. وقتی که رد نمودم با کیبل برای مدت 20 دقیقه مرا شلاق زد. بعد از ظهر من را دوباره بدفتر خود بردند و دوباره شروع نمودند. آنها برایم گفتند که به لت و کوب من دوام خواهد دادند تا اینکه من اقرار نمایم که عضو طالبان هستم".

(توقیف شده نمبر 492، قوماندانی امنیه ولایت کندهار، جولای 2012)

یوناما شواهد موثق، معتبر و باورکردنی از استفاده سیستماتیک شکنجه و رفتارهای ظالمانه، غیرانسانی و تحقیرآمیز را توسط پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی در ولایت کندهار دریافت نمود.

مطالعات یوناما تا حال نشان میدهد که کارمندان پولیس ملی افغان در ولایت کندهار سطح بیرحمی و استفاده از شکنجه و رفتار ظالمانه، غیرانسانی و یا تحقیر آمیز را در هنگام دستگیری و در هنگام تحقیق به هدف بدست آوردن اقرار و معلومات از وقت تعیین سرپرست قوماندانی پولیس در ماه می 2011 با لایحه¹⁶⁸ اند.

یافته های یوناما در ماه اکتوبر 2011 شواهد کافی از شکنجه و بد رفتاری ها را توسط پولیس ملی افغان در تعدادی از ولسوالی های کندهار دریافت کرده است. یوناما اکثریت توقیف شده گان مصاحبه شده (بین ماه جنوری و اگست 2011) کسانیکه راپور شکنجه و یا بد رفتاری را داده اند پیدا نمود که بعد از تعیین سرپرست قوماندان امنیه پولیس در کندهار توقیف شده اند. یوناما یک توقیف شده را قبل از تعیین شدن او در (ماه مارچ 2011) که در ولسوالی ارغنداب شکنجه شده بود دریافت نمود.

به تعقیب مصاحبه ها با 63 تن توقیف شده گان منازعات کسانیکه در تعدادی از محلات در ولایت کندهار، بشمول مرکز ولایتی توقیف قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان، محبس سرپوزه وزارت داخله، مرکز اصلاح و تربیت اطفال، توسط پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی بین ماه اکتوبر 2011 و سپتمبر 2012¹⁶⁹ نگهداری میشدند، یوناما 48 قضایای شکنجه را بطور موثق معتبر مطمئن را ثبت نمود.¹⁷⁰ شش تن از این 48 توقیف شده گزارش دادند که آنها در بیشتر از یک مرکز توقیف پولیس ملی افغان¹⁷¹ شکنجه شده اند. این راپور ها با مواردی که قبلا توسط یوناما در راپور ماه اکتوبر 2011 ثبت شده موافقت دارد.

یوناما معلومات موثق را در مورد روش های شکنجه توسط پولیس ملی افغان در تعدادی از ولسوالی ها جمع آوری نموده است، که توسط بکتهاد منابع بیرونی مورد تأیید قرار گرفت. روش های شکنجه در کندهار شامل می باشد، برخورد با شوک برقی، آویزان کردن، بستن دستان با وضعیت دشوار قرار دادن برای مدت طولانی، لت و کوب با قنداق تفنگ و شکنجه در اعضای جنسی. اشکال معمول شکنجه که از کندهار راپور داده شده زدن، مشت زدن و سیلی زدن توقیف شده گان، لت و کوب با چوب، کیبل های برق، و چرم رابری، و پیپ در کف قدم، پاها، شانه ها، پشت، سینه، و سر و اعضای تناسلی، آویزان نمودن توقیف شده گان برای مدت طولانی، شوک برقی، در وضعیت دشوار قرار گرفتن (مجبور نمودن به ایستاده شدن

¹⁶⁸ سرپرست بطور رسمی بحیث قومندان پولیس ولایت کندهار در ماه جولای 2011 مقرر شد.

¹⁶⁹ توقیف شده گان نمبر 8، 9، 10، 11، 18، 19، 20، 21، 24، 26، 221، 224، 225، 226، 228، 268، 271، 276، 277، 278، 279، 282، 283، 285، 310، 311، 312، 313، 314، 315، 319، 320، 321، 322، 323، 350، 482، 483، 485، 486، 487، 488، 489، 490، 491، 492، 493، 495، 496، 497،

499، 500، 501، 502، 503، 504، 505، 506، 507، 508، 509، 510 و 511.

¹⁷⁰ توقیف شده گان نمبر 8، 10، 18، 19، 20، 21، 24، 26، 221، 225، 228، 268، 271، 276، 277، 279، 282، 285، 310، 311، 312، 313، 314، 315، 319، 320، 321، 322، 482، 483، 485، 486، 487، 488، 489، 490، 492، 493، 495، 496، 497، 499، 502، 505، 506، 507 و 508.

¹⁷¹ توقیف شده گان نمبر 271، 310، 315، 483، 487 و 495.

طولانی، نشست و برخاست بار بار، بسته بودن دستان در وضعیت بد و درد آور را شامل می‌باشد، بطور مثال یکی از توقیف شده گان گفت که به مدت 25 روز در یک چپرکت بسته بود و برای مدت طولانی در هوای سرد بیرون ایستاده بود). توقیف شده گان از بستن چشمان و سر، تهدید بر بد رفتاری جنسی، تهدید کشتن توقیف شده گان، محرومیت از آب و غذاء، و کش نمودن اعضای پائین بدن از حد نورمال ممکن نیز خبر دادند.

چهل تن توقیف شده بیان داشتند که در قوماندانی امنیه ولایتی پولیس ملی افغان، 12 نفر در حوزه های 3، 8، 13 و یا 15 پولیس ملی افغان¹⁷² و هفت نفر در و لسوالی پنجوائی در پوسته تالاشی و یا در خانه شخصی ایکه توسط پولیس ملی افغان بکرایه گرفته شده بود، دو درولسوالی سپین بولدک و یکی دیگر در پوسته امنیتی مسیرشاهراه کندهار-هرات¹⁷³ تحت شکنجه قرار گرفته اند. بر علاوه، دو توقیف شده راپورداده اند که توسط پولیس ملی افغان و معاون قوماندان پولیس ملی سرحدی افغان در یک مرکز در محوطه ولایت کندهار¹⁷⁴ نگهداری و شکنجه شده اند. و نیز، دو توقیف شده گان راپور داده اند که آنها در حوزه دوم¹⁷⁵ پولیس ملی افغان شکنجه شده اند، و یک ادعا شکنجه را در حوزه¹⁷⁶ 9 نموده است و یک توقیف شده از بد رفتاری خود در قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان درولسوالی ارغنداب گزارش داده است.¹⁷⁷

تمام توقیف شده گان بیان داشتند که در پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی افغان بمنظور حصول معلومات و یا اقرار شکنجه شده اند. بیست و دو توقیف شده از جمله 48 کسانیکه در پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی افغان در ولایت کندهار شکنجه شده بودند اقرار نموده اند. با در نظر داشت نشانه ها ایکه در سطح افغانستان، توسط یوناما ثبت شده، بسیاری در اسناد بدون فهم محتوی آن شصت خود را گذاشته اند. یوناما دریافت نمود که نظریه تناسب حد اوسط مدت توقیف در پولیس ملی افغان در افغانستان توقیف شده گان در کندهار برای مدت بیشتر توقیف شده اند. توقیف شده گان برای 11 روز (به مقایسه حد اوسط هفت روز در راپور اکتوبر 2011 یوناما آمده است) توقیف شده اند.

لت و کوب

"من در ولسوالی پنجوائی نزد اداره پولیس برای 9 روز بودم، هفت و یا هشت کارمند پولیس ملی افغان آمده و بالایم آب یخ را قبل از اینکه شلاق با کیبل بزنند می انداختند. ولت کوب یک ساعت و یا نیم ساعت دوام میکرد. این در پنج بار جداگانه و قتیکه نزد اداره پولیس ولسوالی پنجوائی بودم واقع شد ... من سه و یا چهار بار مجبور شدم تا شصت خود را در اسناد بگذارم در حالیکه نمیدانستم چه نوشته شده است."

(توقیف شده نمبر 505، قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان، کندهار، اگست 2012)

سی و شش نفر از جمله 48 توقیف شده که شکنجه را بدست پولیس ملی افغان توصیف نمودند از لت و کوب با کیبل برقی، دنده و رابرجرمی و بعضی اوقات توسط قنذاق تفنگ لت و کوب خود را گزارش دادند. راپور ها با نشانه های قبلی ایکه توسط یوناما به

¹⁷² کلمه حوزه برای یک بخش یک شهر مورد استفاده قرار میگیرد. در هر حوزه یک قرارگاه پولیس ملی افغان موقعیت دارد که به نام حوزه پولیس یاد میشود. شکنجه توسط توقیف شده گان ذیل راپور داده شده است: توقیف شده گان نمبر 10، 24، 26، 271، 276، 277، 279، 312، 314، 315، 482 و 488.
¹⁷³ توقیف شده نمبر 20 باور داشت که پوسته امنیتی گوفند بود اما متیقن نبود.
¹⁷⁴ توقیف شده گان نمبر 319 و 321.
¹⁷⁵ توقیف شده گان نمبر 499 و 497.
¹⁷⁶ توقیف شده نمبر 502.
¹⁷⁷ توقیف شده نمبر 505.

ثبت رسیده مواف موافق بود. دوازده تن از این توقیف شده گان بیان داشتند که کیبل استفاده شده توسط پولیس ملی افغان، برای حصول معلومات و اقرار¹⁷⁸ در حدود یکمتر دراز بود. توقیف شده گان در کف پاها، پشت، سرین ها، شانه ها، ران ها و سرلت و کوب شده اند. لت و کوب از حد اقل ده دقیقه تا اینکه توقیف شده ازاله رفته بود دوام کرده است. در برخی حالات لت و کوب هنگام شب اجراء شده است. در همه قضایا، لت و کوب زمانی توقف پیدا نموده که توقیف شده گان اقرار نموده بودند. یکی از توقیف شده گان شکنجه را در حوزة 8 کندهار متحمل و نگهداری شده چنین توصیف نمود.

شوگ برقی

"من به مضمونیت طالب بودن ده روز قبل از رمضان در ولسوالی میوند گرفتار شدم. و مرا به قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان مربوط ولسوالی میوند بردند. مرا به اطاق تحقیق بردند و دستانم در پشت بسته بود و سرم را بین پاهایم فشار دادند. من رد نمودم که اقرار نمایم. بعد مرا از بازوها، پاها و عقب چند بار شوگ برقی دادند/ یوناما نشانه های زخم را که سوختگی داشت در شانیه توقیف شده مشاهده نمود. در روز چهارم گرفتاری ام، مرا به قوماندانی امنیه ولایتی پولیس ملی افغان انتقال دادند. یکبار در روز اول وصولم از من تحقیق صورت گرفت و مرا تهدید به شوگ برقی اگر اقرار نکنم نمودند. در روز بعد چند بار سه افسر پولیس ملی افغان از کف پاهایم با پیپ لت و کوب نمود. در روز سوم باید اقرار می کردم تا شکنجه توقف داده میشد. روز بعدی مرا به مرکز فرماندهی ریاست امنیت ملی انتقال دادند."

(توقیف شده نمبر 483، قوماندانی امنیه پولیس ولسوالی میوند و قوماندانی امنیه پولیس ولایت کندهار، جولای 2012)

توقیف شده گان در قوماندانی امنیه کندهار در بخش مبارزه علیه تروریسم در شهر کندهار نگهداری میشدند بطوریکسان از دریافت شوگ های برقی خبر داده اند. یوناما دریافت نمود که از میان 48 توقیف شده گان که بحیث موارد شکنجه در ولایت کندهار بودند، 15 توقیف شده گان ادعا کردند که مورد شوگ برقی قرار گرفته اند. شش¹⁷⁹ تن از این 15 توقیف شده گان اطفال بودند - نصفی از مجموع اطفال ایکه راپور شکنجه را داده اند. نه تن از توقیف شده گان بطوریکسان گفتند که یک افسر پولیس ملی افغان در هنگام تحقیقات یک آله سیاه را به اندازه یک تلفون موبایل در اطاق می آورد. و همین بخاطر دادن شوگ برقی در آله تناسلی، گوش ها، سر، پیشانی، پنجه، پاه، حلقوم، آرنج، زانو، ران و پشت استفاده میشد.

از جمله 14 توقیف شده¹⁸⁰، هفت تن آن در اوقات و محلات مختلف در ولایت کندهار نگهداری شده اند، و یکسان راپور دادند که مورد شوگ برقی در هنگام تحقیق قرار گرفته و یک آله مثل موبایل سیاه بکار میرفت، نظارت یوناما معلوم کرد که حسب توصیف توقیف شده گان وقتیکه توصیف میشد که توسط آن نوع آله با آنها برخورد شوگ برقی میشد معلوم میشود که آله تاسر (Taser) باشد.

"زمانیکه من رد کردم که مواد تبعیه شده انفجاری را نگذاشته ام، تحقیق کننده مرا با همان آله سیاه تماس داد و دکمه سرخ آن آله را فشار داد. وقتیکه با آن آله تماس نمودم احساس شوگ برقی نمودم. پنج بار با این ماشین تماس داده شدم. وقتیکه با این ماشین تماس نمودم این ماشین برقی خیلی قوی بود."

¹⁷⁸ توقیف شده گان نمبر 10، 18، 21، 24، 26، 271، 312، 319، 321، 440 و 573.

¹⁷⁹ توقیف شده گان نمبر 8، 10، 24، 221، 225، 228، 268، 271، 279، 310، 314، 315، 321، 483 و 509.

¹⁸⁰ توقیف شده گان نمبر 8، 24، 221، 268، 271، 279 و 310.

(توقیف شده نمبر 271، قوماندانی امنیه کندهار، مارچ 2012)

توقیف شده گان درکندهار همچنان راپور داده اند که اعضای تناسلی شان شوک برقی دیده اند. یک توقیف شده این حالت را که با راپورهای دیگرهمخوانی دارد چنین توصیف نمود.

"بعد از لت وکوب، سه نفر از آنها (کارمندان پولیس ملی افغان) طرف من آمدند و مرا بزمین فشار دادند. یکی تنبان مرا دور نمود، بعد از آن، یکی سرمرا گرفت در حالیکه دیگری پاهایم را گرفته بود. و نفرسوم آمد و آله تناسلی مرا گرفت و مرا از زمین بطرف بالا به اندازه یک متر کش نموده و پائین انداختند. من در زمین خوردم. این خیلی درد آور بود. آله تناسلی من خون میداد ... بعد مرا به پشت خواباندند. دو نفر آن بالای تمام بدنم با بوت های خود لکد نمود. و بالای شکم و سینه من خیز میزد و سینه و شکم را محکم فشار میداد. این خیلی درد آور بود، من نمیتوانستم تنفس کنم. بعد از لحظه، آنها لین برقی را آورده و در انگشت دومم بسته نمودند و شروع به شوک دادن برقی نمودند. دو شوک در هر دو انگشت دوم من دادند، و دو دیگر در آله تناسلی من. شوک که در آله تناسلی خود دیدم واقعا درد آور بود، من زیاد فریاد زدم. و به مدت ده روز درد در آله تناسلی خود داشتم. و برای چند روز خون پیشاب می کردم."

(توقیف شده نمبر 228، قوماندانی امنیه کندهار، اکتوبر 2011)

یوناما همچنان راپورهای موثق معتبر و مطمئن را از قضایای شکنجه با شوک برقی از دیگر مراکز ولایات درهرات، بغلان و پکتیکا دریافت کرد.

آویزان کردن

توقیف شده گان بطوریکسان گزارش دادند که مدت زیاد آویزان شده بودند. این روش در محوطه ولایت توسط پولیس ملی افغان، خصوصا در محوطه تعمیر و لسوالی در نظارت خانه پولیس ملی افغان در ولسوالی پنجوائی، در حوزہ 8، 13، 15 و 15، و در یک پوسته امنیتی پولیس ملی سرحدی افغان نزدیک ولسوالی سپین بولدک بحیث یک عملکرد معمول شکنجه در کندهار به ثبت رسیده است. دوازده توقیف شده شکنجه را با آویزان نمودن راپور دادند.¹⁸¹ یوناما دریافت نمود که توقیف شده گان در اوائل توقیف خود آویزان شده بودند. چهار تن از دوازده توقیف شده در میله فلزی ایکه در دیوار بود دستانشان بند و آویزان شده بودند. دو نفر راپور دادند که پاهایشان به یک میله در سقف زنجیر شده بود که خیلی درد آور بود و در این وضعیت دشوار آنها برای کمتر از ده دقیقه نگهداری شده بودند. سه توقیف شده گان راپور دادند که برای چندین ساعت در درخت آویزان شدند، دو نفر آنها توضیح دادند که از درخت توت در بیرون حوزہ 13 و نزدیک پوسته امنیتی حوزہ 15 آویزان شده بودند. و دو توقیف شده نیز راپور دادند که افسران پولیس ملی افغان برای امتداد بیشتر اندام شان وزن ثقیل را استفاده نموده اند. دستان یکی از آنها در یک میله فلزی و بطری موثر در پاهایش بسته شده بود. یک توقیف شده دیگر توصیف نمود که دستان و پاهایش در چت زنجیر شده و یک وزن در بدنش گذاشته شده بود. در اکثریت قضایا افسران پولیس ملی افغان توقیف شده گان را لت وکوب و مشت زده بودند.

محلات غیر رسمی استفاده شده برای تحقیقات در کندهار

¹⁸¹ توقیف شده گان نمبر 21، 24، 26، 271، 310، 312، 315، 319، 321، 488، 489 و 508.

یوناما شواهد کافی از استفاده یک اطاق در محوطه ولایت کندهار جایکه مظنونین حملات انتحاری توسط پولیس ملی سرحدی افغان در آن توقیف و تحقیق میشد دریافت نموده است. دو توقیف شده طفل را پور دادند که معاون قوماندان پولیس ملی سرحدی افغان حوزه جنوب مسوول همین مرکز توقیف¹⁸² میباشد. توقیف شده گان بیان داشتند که معاون قوماندان از تحقیقات در این محل نظارت کرده و اوامری برای شکنجه توقیف شده گان بخاطر حصول اقرارها صادر میکند.

توقیف شده گان معلومات مفصل در رابطه به اعمال شکنجه تقدیم نمودند، که شامل شوک برقی، آویزان کردن از چت، لت و کوب با لین های برقی، چک (گاز) گرفتن از ران و پاهای، لکد زدن، مشت زدن ها، تهدیدات به مرگ و کش نمودن آله تناسلی میباشد. توقیف شده گان را پور دادند که در یک اطاق بد بوی مشترک ممکن نزدیک مجرای فاضلاب برای 18 روز بدون اجازه دیدن نور و استفاده از تشناب قبل از اینکه به قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان در کندهار انتقال شوند بودند.

برخی ناپدید شدن ها در کندهار

یوناما راپورهای مختلف از برخی ناپدید شدن افراد¹⁸³ در ولایت کندهار بین ماه سپتمبر 2011 و اکتوبر 2012 که به توقیف خانه پولیس ملی افغان برده شده اند دریافت نموده است. معلومات توسط یوناما از منابع ای در سیستم عدلی، و نیز از وکلاء مدافع، مساعدين حقوقی و دیگر منابع موثق بدست آمده است، و آنها آشکار ساختند که بسیاری از اشخاص که توسط پولیس ملی افغان گرفتار و توقیف شده بودند معلوم نمیشد کجا هستند. منابع مختلف نگرانی های خود را راجع به اینکه یکتعداد از توقیف شده گان بعد از گرفتاری، شاید در توقیف پولیس به قتل رسیده باشند با یوناما شریک ساختند.

تا تهیه این راپور، 81 شکایت ناپدید شدن از کندهار دریافت شده است¹⁸⁴. دوسیه قضیه در مورد هر شکایت باز شده است، اما، به اساس منابع متعدد، عدالت جزائی و کارمندان نافذین قانون هیچ مواقع اشخاص گم شده را تا حال معلوم نکردند. به یوناما خبر داده شد که اسناد گرفتاری توقیف شده گان موجود میباشد، اما اسنادیکه نشان بدهد توقیف شده گان بعداً به کجا انتقال شده اند موجود نیست.

یوناما همچنان راپورهای در مورد تعداد زیادی از اجساد کشته شده غیر شناخته شده، با فیرهای یکسان تفنگ بازخم در سر و در سینه، توسط پولیس ملی افغان در کندهار دریافت شده است. بر علاوه آن،¹⁸⁵ در بین ماه اپریل و اگست 2011 و بین ماه اپریل و می 2012، اداره محافظت و امنیت ملل متحد معلومات را راجع به چنین حوادث (سه آن در 2012 راپور داده شده) پنج مورد ثبت شده توسط پولیس ملی افغان را بدست آورده است، چهار آن قربانی شده گان زخم فیر تفنگ داشتند، یک نفر جراحت های

¹⁸² توقیف شده گان نمبر 319 و 321.

¹⁸³ کنوانسیون بین المللی پیرامون حمایت از افراد در قبال ناپدید اجباری، در ماده دوم خود "ناپدید اجباری" را چنین تعریف می کند: "بازداشت، توقیف، ربودن یا هر نوع دیگر محرومیت از آزادی توسط مامورین دولت یا اشخاص و گروه هایی از افراد که با اجازه، حمایت یا رضایت دولت عمل می کنند، که پس از آن با خودداری از قبول محرومیت از آزادی یا با پنهان نمودن سرنوشت و محل نگهداری شخص ناپدید شده که وی را خارج از حمایت قانون قرار می دهد، همراه شود". افغانستان کنوانسیون مذکور را امضاء یا تصویب نکرده است. منابع متعددی نگرانی خود را با یوناما شریک کردند که بعضی از توقیف شدگان ممکن است که پس از بازداشت در حالیکه در توقیف پولیس بودند، کشته شده باشند.

¹⁸⁴ جلسه یوناما با کارمندان بخش جزائی بتاريخ 27 می 2012. دیگر ادارات نیز به یوناما خبر دادند که بین سپتمبر 2011 و جون 2012 زیادتر از 20 شکایت را از فامیل های قربانی شده دریافت نموده اند که مبنی بر ناپدید شدن بود.

¹⁸⁵ جلسه یوناما با مقامات دولتی کندهار، 24 می 2012.

سوراخی داشت، درحالیکه جسد دیگری دستبند شده دریافت شد.¹⁸⁶ یوناما به تعقیب قضایایی که درمورد ناپدید شدن آن‌عده اشخاصیکه توسط مقامات دولتی توقیف شده اند گزارش داده شده دوام می‌دهد.

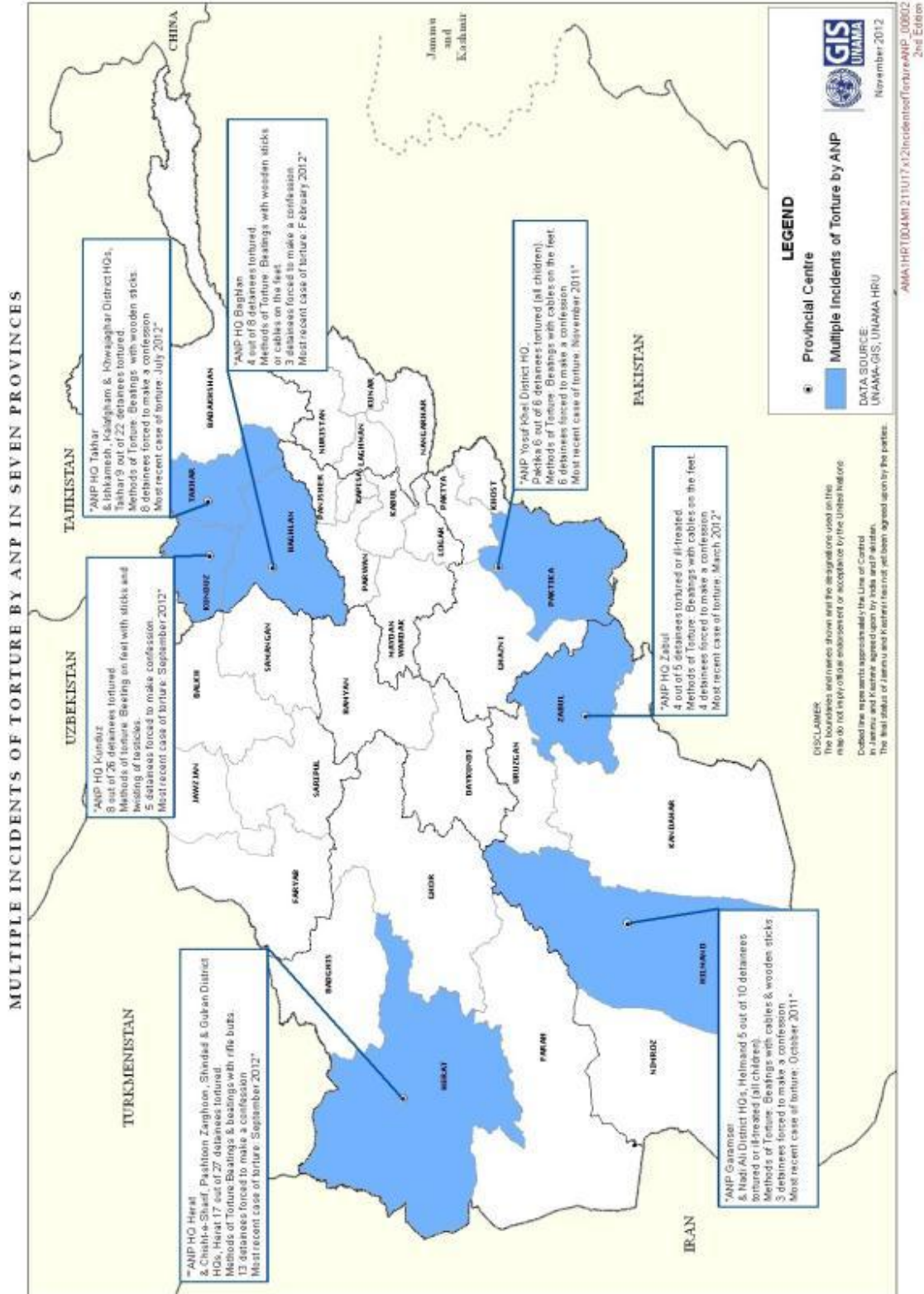
واقعات موثق، معتبر و مطمئن شکنجه در پانزده مرکز پولیس ملی افغان

واقعات موثق، معتبر و مطمئن شکنجه در پنج قوماندانی امنیه در ولایات پلخمری (بغلان)، شهر هرات (هرات)، شهر کندز (کندز)، تالقان (تخار) و قلات (زابل) و در 10 مرکز پولیس ملی افغان در ولسوالی‌های اشکمش، کلفکان، خواجه غار (تخار)، چشت شریف، پشتون زرغون، شیندند، گلران (هرات)، یوسف خیل (پکتیکا)، گرم سیر و نادعلی (هلمند)، در چهار ولایت مجموعاً 15 مرکز توقیف پولیس ملی افغان در هفت ولایات در سراسر افغانستان توسط یوناما ثبت شده است. در این 15 مرکز توقیف پولیس ملی افغان، یوناما 53 قضایای شکنجه و بدرفتاری را به ثبت رسانده است. برای یافتن واقعات کلی شکنجه به نقشه شماره 6 مراجعه نمایید.

توقیف شده گان درشش ولایت روش‌های شکنجه را که شامل لت وکوب با کیبل و/یا شاخ چوب درپاها توصیف کردند. ودرهرات با قنداق تنگ هم راپور داده شده است. در کندز، موارد شکنجه توقیف شده گان شامل فشار دادن آله تناسلی بوده است. و در هر دو هلمند و پکتیکا، تمام واقعات موثق و معتبر و مطمئن شکنجه از اطفال توقیف شده بود.

¹⁸⁶ راپوربخش امنیتی ملل متحد 17-18 اپریل 2011، 2 اپریل 2012 و 16 می 2012. علاوه برآن نظارت یوناما واضح ساخت که در شش ماه گذشته شفاخانه میرویس (شفاخانه حوزه وی کندهار) حد اقل سیزده جسد را که در شهر کندهار توسط پولیس ملی افغان یافت شده بود، تسلیم شده است. یوناما به دوسیه طبی این اجساد ناشناخته دسترسی پیدا کرده و آنها را تحلیل نمود، تمام شان به اثر زخم‌های فیر تفنک در سر و سینه به قتل رسیده بودند. چون شفاخانه میرویس به حد کافی این ظرفیت را ندارد تا تحلیل‌های قبل و بعد از مرگ را روی این اجساد انجام دهد بناءً این مشکل خواهد بود تا به یک نتیجه قطعی در مورد سبب مرگ آنها برسیم.

نقشه شماره 6: واقعات مختلف درتوقیف خانه پولیس ملی افغان درهفت ولایات

شکنجه سیستماتیک در مراکز پولیس ملی افغان

ولایت	رویش شکنجه	موقعیت مرکز توقیف پولیس ملی افغان	قوماندان پولیس/یا امر مرکز توقیف
کندهار	لت وکوب با کیبل و پیپ در کف پاها. شوک برقی، در وضعیت بد قراردادن استاده شدن برای مدت طولانی	قوماندانی امنیه شهر کندهار حوزہ یک منطقه کابل شاه	قوماندان پولیس تورن جنرال عبد الرازق (تاریخ استخدام جولای 2011) ¹⁸⁷ نقیب الله (مسول قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان)
کندهار	لت وکوب با کیبل و پیپ در کف پاها.	حوزہ سوم شهر کندهار منطقه بچه خان کالونی	قوماندان پولیس تورن جنرال عبد الرازق (تاریخ استخدام جولای 2011) حاجی نعمت الله (مسول قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان)
کندهار	اویزان کردن	حوزہ 8 شهر کندهار صوفی صاحب منطقه شرین	قوماندان پولیس تورن جنرال عبد الرازق (تاریخ استخدام جولای 2011) محب الله (مسول قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان)
کندهار	اویزان کردن	حوزہ 13 شهر کندهار منطقه (چهارباغ، غازی باغندی حوزہ 8)	قوماندان پولیس تورن جنرال عبد الرازق (تاریخ استخدام جولای 2011) میرویس (مسول قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان)
کندهار	اویزان کردن	حوزہ 15 شهر کندهار منطقه شین کاریز ملاجات حوزہ 2	قوماندان پولیس تورن جنرال عبد الرازق (تاریخ استخدام جولای 2011) علی احمد (مسول قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان)
کندهار	اویزان کردن لت وکوب با کیبل	مرکز قوماندانی امنیه ولسوالی	قوماندان پولیس تورن جنرال عبد

¹⁸⁷ جنرال عبد الرازق در ماه می 2011 به حیث سرپرست قوماندانی امنیه تعین شد. بعداً تقرر رسمی وی به حیث قوماندان امنیه توسط رئیس جمهور کرزی در جولای 2011 صورت گرفت.

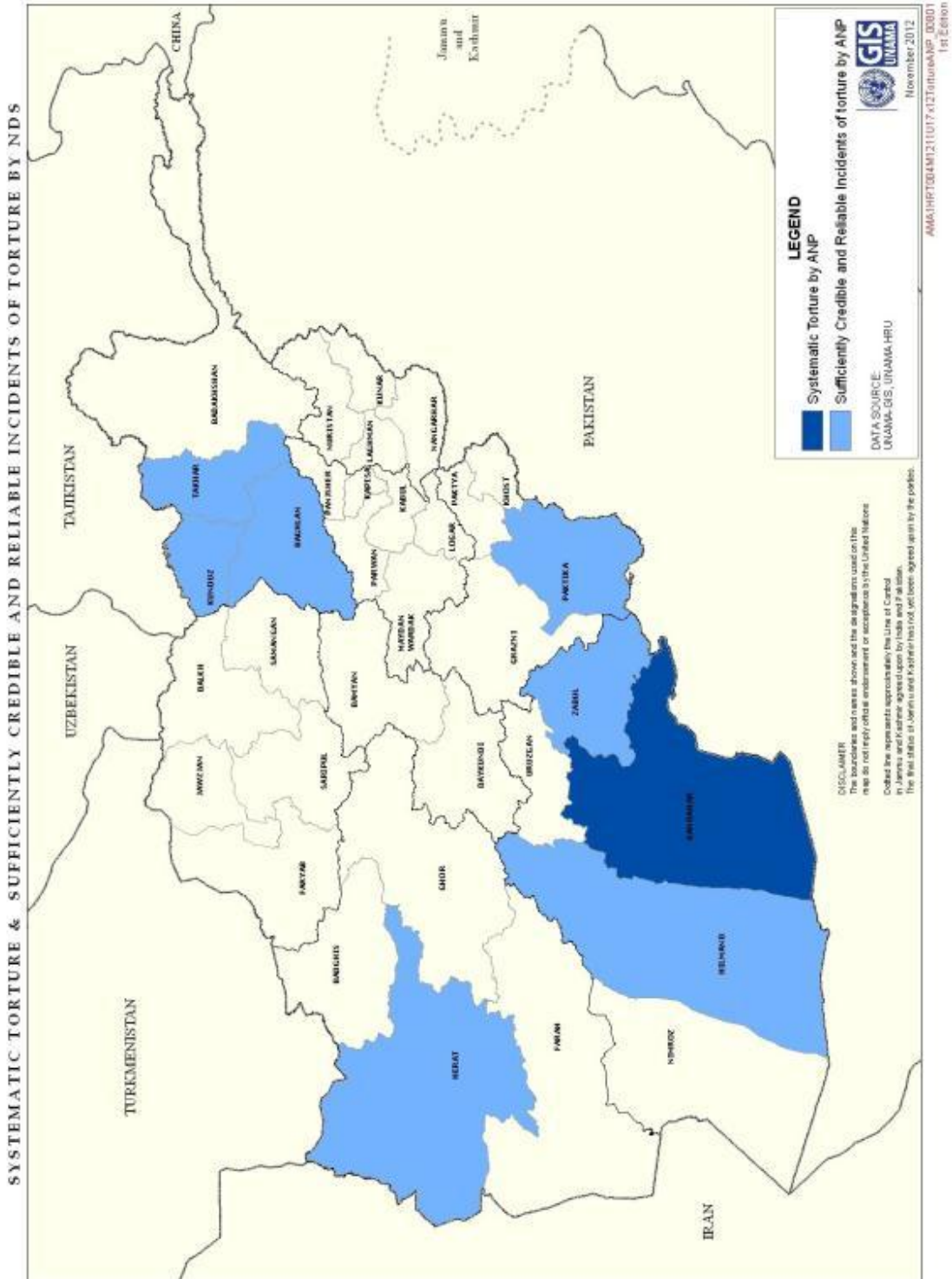
الرازي (تاريخ استخدام جولای 2011) عبیدالله (مسول قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان)	پنجوائی بازار مرکز ولسوالی	وپیپ درکف پاها	
قوماندان پولیس تورن جنرال عبد الرازي (تاريخ استخدام جولای 2011) جانان کاکوزی (مسول قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان)	سپین بولدک، پولیس ملی سرحدی افغان تعمیر سرحدی شهر سپین بولدک	اویزان کردن لت وکوب با کیبل وپیپ درکف پاها	کندهار

واقعات موثق معتبر و مطمئن شکنجه در پانزده مراکز پولیس ملی افغان

ولایت	روش شکنجه	موقعیت مرکز توقیف پولیس ملی افغان	قوماندان پولیس/یا امر مرکز توقیف
بغلان	لت وکوب با کیبل ویا شاخ چوب در پاها	قوماندانی امنیه شهر پلخمری (حوزه 1 سرک دفتر ولایت)	قوماندان پولیس تورن جنرال اسد الله شیرزاد (تاريخ استخدام سپتمبر 2011) گلستان (مسول قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان)
هلمند	لت وکوب با کیبل ویا شاخ چوب	قوماندانی امنیه ولسوالی گرم سیر (قوماندانی امنیه در منطقه هزار جفت مرکزیت دارد)	ایوب عمر (تاريخ استخدام نومبر 2012) حکمت الله قوماندان قبلی پولیس
هلمند	لت وکوب با کیبل ویا شاخ چوب در پاها	قوماندانی امنیه ناد علی (در منطقه لوی باغ)	عمرجان حقمل (تاريخ استخدام نومبر 2012) سادی خان قوماندان قبلی پولیس
هرات	لت وکوب با قنذاق تفنگ	شهر هرات (قوماندانی امنیه سرک قوماندانی امنیه مقابل مسجد آبی هرات) دروازه غربی	قوماندان پولیس جنرال سید عبدالغفار سیدزاده (تاريخ استخدام اگست 2011)
هرات	لت وکوب با قنذاق تفنگ	چشت شریف (قوماندانی داخل امنیه ولسوالی)	ابوبکر سرپرست قوماندانی پولیس
هرات	لت وکوب با قنذاق تفنگ	پشتون زرغون (قوماندانی داخل امنیه ولسوالی)	پیدا گل

هرات	لت وکوب با قنډاق تفنگ	ولسوالی شیندند (قوماندانی داخل امنیه ولسوالی)	غلام سخی حسینی
هرات	لت وکوب با قنډاق تفنگ	ولسوالی گلران (قوماندانی داخل امنیه ولسوالی)	عبد القادر
کنډز	لت وکوب با شاخ های چوب و فشار دادن اعضای مخصوص	شهرکندز (قوماندانی امنیه ولایت داخل قوماندانی امنیه)	خلیل اندرابی (تاریخ استخدام نومبر 2012) سمیع الله قطره قوماندان قبلی پولیس
پکتیکا	لت وکوب با کیبل در پاها	قوماندانی امنیه ولسوالی یوسف خیل (قوماندانی داخل امنیه ولسوالی)	نعیم جان
تخار	لت وکوب با شاخ های چوب	شهرتالقان (قوماندانی امنیه ولایت داخل قوماندانی امنیه)	قوماندان پولیس جنرال خیرمحمد تیمور نورالله (مسول قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان)
تخار	لت وکوب با شاخ های چوب	ولسوالی اشکمش (داخل قوماندانی داخل امنیه ولسوالی)	پیرسید یعقوب (سرپرست قوماندانی امنیه)
تخار	لت وکوب با شاخ های چوب	ولسوالی کلفگان (داخل قوماندانی داخل امنیه ولسوالی)	قاری نعیم
تخار	لت وکوب با شاخ های چوب	ولسوالی خواجه غار (داخل قوماندانی داخل امنیه ولسوالی)	حاجی عبد الله
زابل	لت وکوب با کیبل ها در پاها	قوماندانی امنیه قلات ناحیه اول نزدیک حوزه 1 سرک تعمیر هواشناسی	قوماندان پولیس کپتان فضل احمد شیرزاد (مسول قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان)

نقشه شماره 7: شکنجه سیستماتیک و واقعات شکنجه موثق معتبر و مطمئن در مراکز توقیف پولیس ملی افغان

برخورد توقیف شده گان توسط اردوی ملی افغان

" اردوی ملی دستانم را بسته نمود و مرا از جت در قرارگاه اردوی ملی در یک اطاق آویزان کردند ... اردوی ملی نزد من آمد و گفت که تو با مخالفین دولت در قریه گرانی همکار می باشی ، وقتیکه از آنها پرسیدم چه نوع همکاری کردیم؟ سه عسکر اردوی ملی آمدند ، یکی با خود پایپ پلاستیکی داشت و با آن شروع به لت و کوب در تمام بدنم نمود." (توقیف شده نمبر 586، قرارگاه شیوان، بالابلوک، فراه، جولای 2012)

یوناما با 34 تن توقیف شده گان ایکه توسط اردوی ملی قبل از اینکه به ریاست امنیت ملی ویا پولیس ملی افغان انتقال و توقیف شده بودند مصاحبه انجام داد. سه تن توقیف شده در دومرکز توقیف اردوی ملی در اوقات مختلف نگهداری شده بودند. یوناما 13 قضایای قابل تأیید شکنجه و بد رفتاری توسط اردوی ملی افغان¹⁸⁸ را دریافت نمود. و راپور شکنجه و بد رفتاری از هفت ولایات افغانستان میباشد.

نه تن از 13 تن توقیف شده گان ایکه گزارش شکنجه و بد رفتاری را داده بودند از ولایات غربی افغانستان بودند (پنج از فراه، دو از هرات، و دو تن از بادغیس). و دیگر ولایات ایکه توقیف شده گان مورد شکنجه و بد رفتاری توسط اردوی ملی شده بودند کابل، کاپیسا، کندهار و لغمان بود. و روش شکنجه شامل لت کوب معمول و مکرر با پیپ و کیبل ها، آویزان نمودن و شوک های برقی گزارش داده شده است.

میکانیزم پاسخگوئی داخلی اردوی ملی افغان

چهارچوکات میکانیزم پاسخگوئی داخلی اردوی ملی افغان برای افسران اردوی ملی توسط قانون اجراءات جزائی نظامی¹⁸⁹ تنظیم شده. هر نوع سوء استفاده از صلاحیت و وظیفوی بشمول شکنجه و بد رفتاری توسط اردوی ملی تحت ماده 39 این قانون قرار میگیرد. و هرادعای شکنجه و بد رفتاری توقیف شده توسط اردوی ملی بریاست حقوق که ادعا را ارزیابی میکند راجع شود. اگر برای ادعا دلائل وجود داشت، قضیه برای تحقیقات بیشتر محول خارنوالی نظامی شده و شاید افسر اردوی ملی متهم به محاکمه کشانده شود. اردوی ملی تنها برای مدت 72 ساعت در حالت عدم موجودیت امکانات توقیف شده گان را نگهداری نماید. بنابراین، توقیف شده در اولین فرصت ممکن زمانیکه به پولیس ملی افغان ویا ریاست امنیت ملی انتقال داده شد میتواند شکایت نماید (بدین معنی که توقیف شده میدانند که چگونه و برای کی شکایت نماید). بنابراین، این غیر معلوم است که شکایت چگونه اجراء میشود اگر به ریاست حقوق راجع نشود. در هشت قرارگاه زون افغانستان محاکم ابتدائی و توقیف خانه برای افسران اردوی ملی وجود دارد. محاکم استیناف نظامی و محکمه ستره محکمه در کابل بوده و قضایای را استماع مینمایند.

قضایای که در آن معیارهای جزائی پاسخگوئی استفاده شده معلوم میشود کم است. به اساس گفته های رئیس کارمندان حقوق اردوی ملی یک قضیه لت و کوب توقیف شده ای توسط افسر اردوی ملی مورد تعقیب عدلی قرار گرفته است. این دوسال قبل

¹⁸⁸ توقیف شده گان نمبر 102، 158، 164، 198، 363، 365، 369، 494، 515، 586، 587، 656 و 657.

¹⁸⁹ قانون اجراءات جزائی عسکری، جریده رسمی (نمبر 1020) 10 می 2012.

بود. افسر اردوی ملی درغزنی محاکمه شده و به یکسال حبس محکوم گردید.¹⁹⁰ بدین لحاظ، این میکانیزم داخلی موجود در برابر شکنجه کارا نبوده و تنها چند قضیه محدود از طریق محاکم نظامی پیشبرده شده است.

برخورد توقیف شده گان توسط پولیس محلی افغان

" آنها مرا گرفتار نمودند و نزد پوسته امنیتی قوماندان پولیس محلی افغان ... آوردند. ... یک زندان شخصی متشکل از سه اتاق در یک تعمیرمیباشد دارد. پاهای و دستانم و یک پولیس محلی افغان بالای سرم نشست و دیگری بالای پاهایم. تقریباً 6-7 پولیس محلی افغان بشمول قوماندان آنها... در رانم با نیم متر پایپ که بر آن 10 انچ بود لت و کوبم نمود. ... مرا مجبور نمود که اقرار کنم."

(توقیف شده نمبر 601، چهاردره، کندز، اگست 2012)

پس منظر

از ماه جنوری-جون 2012، یوناما با حکومت، پولیس، بزرگان، جامعه، محل، و دیگر افراد ذیدخل از 51 ولسوالی ها مشورت مینمایند تا نظریات شان در مورد تطبیق برنامه¹⁹¹ پولیس محلی افغان در ولسوالی های شان جمع آوری نماید. بسیاری از مردم محل و کارمندان محلی حکومت گزارش دادند که امنیت توسط برنامه پولیس محلی افغان تامین شده. بیان داشته اند که برنامه پولیس محلی کمک نموده که امنیت در محلات که آنها تعیین شده اند بیشتر شده. در حالیکه، یوناما در رابطه به احترام حقوق بشر¹⁹² وسط پولیس محلی مطالعات دوگانه را دریافت کرده است. یوناما مشاهده نمود، هر چند پولیس محلی افغان اجازه دارد تا افراد را بطور موقت قسمیکه جزء وظیفه (برای اجرای ماموریت های امنیتی در قریه ها) بوده نگهداری نمایند اما آنها نقش و یاقدرت نافذین قانون و بدون صلاحیت در گرفتاری و توقیف میباشند. این صلاحیت متذکره که مظنون را نزد خود نگهداری نماید در کدام جای و یا وقت کاری تعریف نگردیده است.¹⁹³

شکنجه توسط پولیس محلی افغان

یوناما شکنجه را توسط پولیس محلی افغان در چهار ولایات افغانستان ثبت نمود. از جمله کندز، فاریاب، کندهار و ارزگان میباشد. از جمله دوازده توقیف شده گان که یوناما مصاحبه نمود و توسط پولیس محلی نگهداری میشدند ده نفر آن از شکنجه و بدرفتاری خبر دادند. از 12 نفر هفت تن آن شکنجه توسط پولیس محلی افغان در ولایت کندز¹⁹⁴ خبر دادند. و هر چهار نفر اشخاص متخلف

¹⁹⁰ جلسه یوناما با رئیس حقوق برید جنرال عبدالمجید نایب (خاوری) بتاريخ 28 نومبر 2012.

¹⁹¹ از تاریخ 22 جون 15000، 2012 پولیس محلی در 70 ولسوالی در افغانستان مصروف کار هستند. و در نظراسه که این برنامه تا سال 2014 به 300000 نفر برسد. جلسه

یوناما با قوماندانی ایساف و مقامات ایالات متحده امریکا بتاريخ 22 جون اول اگست 2012.

¹⁹² از تاریخ 22 جون 15000، 2012 پولیس محلی در 70 ولسوالی در افغانستان مصروف کار هستند. و در نظراسه که این برنامه تا سال 2014 به 300000 نفر برسد. جلسه

یوناما با قوماندانی ایساف و مقامات ایالات متحده امریکا بتاريخ 22 جون اول اگست 2012.

¹⁹³ اجراء ایجاد پولیس محلی در اگست 2010 پذیرفته شده و در جنوری 2012 تعدیل شده است.

¹⁹⁴ توقیف شده گان نمبر 33، 81، 152، 354، 500، 511، 600، 601، 605 و 653.

خود با نام ورتبه شناسائی نمودند.¹⁹⁵ توقیف شده گان شکل مهم استفاده شکنجه را توسط پولیس محلی افغان لت وکوب با پیپ ها وکیبل ها عنوان نمودند.¹⁹⁶

نظارت و بازپرسی پولیس محلی افغان

یوناما نگرانی خود را با موضوع معافیت و میکانیزم نظارت و بازپرسی موجود که در حال تطبیق است تصریح نموده ، و در راپور 2011 یوناما در رابطه به محافظت افراد ملکی گنجانیده است.¹⁹⁷ بین ماه جنوری و جون 2012، یوناما بطور مداوم گزارش دریافت نموده که پولیس محلی افغان کاملا بطور مستقل از وزارت داخله با معافیت از بد رفتاری ها عمل میکند.

یوناما میپذیرد که اقدامات در سال 2012 توسط ریاست پولیس محلی وزارت داخله، پولیس ملی افغان و ایساف برای اطمینان از نظارت شامل از برنامه پولیس محلی افغان بکار گرفته شده است. این تلاش ها شامل سفرهای ماموریتی توسط رئیس پولیس محلی افغان وزارت داخله به محلات پولیس ملی افغان ، جلسات منظم بین قوماندانان ولایتی پولیس ملی افغان ، نمائنده های پولیس ملی افغان و پولیس محلی افغان و سفرهای قوماندانان پولیس محلی افغان به مناطق پولیس محلی افغان و جلسات توسعه یی با بزرگان محل. بر علاوه ، ایساف گفت که تلاش ها برای یک میکانیزم پایدار برای تقویت پولیس محلی افغان جریان داردمثل یکجا نمودن نیروهای خاص افغان در چوکات پولیس محلی افغان که آموزش های در حل پیشرفت را تقدیم نمایند که در برخی ولسوالی ها شروع شده است.

تلاش ها شامل راپور پلانی میباشد که میخواهد یک بخش را در چوکات ریاست پولیس محلی افغان وزارت داخله برای اجرای تحقیقات در مورد تخلفات جدی حقوق بشری که پولیس محلی مرتکب آن شده است ایجاد نماید. این بخش بحیث یک میکانیزم که مرجع ارسال ادعاهای بد رفتاری حقوق بشری را برای ارگانهای قضائی جهت محاکمه خواهد فرستاد عمل خواهد کرد.

همچنان این بخش خاص توسط قوماندان پولیس ملی افغان، ریاست تحقیقات جنائی، نمائنده ریاست امنیت ملی و شورای محل و سفرهای رسمی برای اجرای تحقیقات تخلفات پولیس محلی افغان انجام خواهند داد. در سال¹⁹⁸ 2012، یوناما مداوم راپور های را از مردم دریافت نمود که در اکثر قضایا توسط پولیس ملی افغان تحقیقات صورت نگرفته و کسانیکه از پولیس محلی افغان مرتکب نقض حقوق بشری شده اند گرفتار نشده اند.

در حالیکه بزرگان محل آموزش پولیس ملی افغان را ضروری میدانند، آنها به یوناما گفتند که 21 روز آموزش ایکه پولیس محلی افغان کسب می کند کافی نیست. حالا موضوعات حقوقی بشری در نصاب آموزش برای استخدام شده گان جدید داخل شده است، که شامل مفاهیم اساسی حقوق بشری با قانون اساسی، به منظور اینکه پولیس ملی افغان را کمک نماید بدانند که محافظت حقوق بشر چطور اساس کار آنها در عمل میباشد.¹⁹⁹ با دادن این بسته آموزش ها کاملا بالای تعلیم روش های استخدام

¹⁹⁵ توقیف شده گان نمبر 81 ، 152 ، 354 ، 511 ، 600 ، 601 و 605.

¹⁹⁶ توقیف شده گان نمبر 511 ، 600 ، 601 و 605.

¹⁹⁷ راپور 2011 یوناما در مورد حفاظت افراد ملکی در منازعات ، صفحه 36-35 فبروری 2012.

¹⁹⁸ جلسه یوناما با رئیس پولیس محلی وزارت داخله جنرال علی شاه احمد زی بتاريخ 10 جون 2012

¹⁹⁹ جلسه یوناما با قوماندانی ایساف و مقامات ایالات متحده امریکا بتاريخ 22 جون و اول اگست 2012.

نظامی با محدودیت زیاد شرکت از پولیس ملی افغان متمرکز بود- و این روشن نیست آموزش حقوق بشر عملاً چقدر تغییر را در اجراءات پولیس محلی افغان ببار آورده و یا باعث احترام آنها نسبت به حقوق بشر در عمل خواهد بود²⁰⁰.

برخورد با توقیف شده گان ایکه به ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان توسط نیروهای نظامی بین المللی انتقال شده بودند

پس منظر

به تعقیب تعلیق انتقال توقیف شده گان به 16 مرکز توقیف که توسط یوناما مشخص شد، ایساف توقیف شده گان را به مراکز دیگر ایکه توسط یوناما مشخص نشده بود انتقال داد. قبل از انتقال، ایساف از مسوول همان مراکز اطمینان حاصل مینمود که توقیف شده گان را به مراکز ایکه یوناما نامبرده انتقال نکنند. با تأیید ایساف از مراکز، ایساف انتقال توقیف شده گان را در همان مراکز از سر گرفت. در حالت تأیید مشروط مراکز، ایساف اجراءات ایرا تنظیم نمود که توسط کارمندان خود در مدت 72 ساعت غیر مترقبه دیدار نمایند بعد از ایکه انتقال به ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان صورت میگردد تا با توقیف شده گان در رابطه به برخورد و وضعیت شان که در آن توقیف شده اند مصاحبه نمایند.

اما، یوناما ادعای شکنجه را از توقیف شده گان که در مراکز ایکه دوره تأییدی ایساف را تکمیل نکرده اند نگهداری میشدند دریافت نمود که توسط نیروهای نظامی بین المللی گرفتار شده و به توقیف خانه ریاست امنیت ملی و یا پولیس ملی افغان انتقال شده بودند. بسیاری از این قضایا به ایساف برای تحقیقات و تأیید راجع شد. به تعقیب تحقیق قضایای محول شده، اما، ایساف در همه آن قضایا اظهار نمود که نیروهای بین المللی نظامی بشمول نیروهای خاص ایالات متحده امریکا در قضیه گرفتاری و انتقال همان توقیف شده گان مورد جواب دخیل نبودند. ایساف به یوناما گفت که با "نماینده دولت های دیگر" ماموریت های غیر رسمی استخبارات امریکا در منطقه فعال است جاییکه اشخاص گرفتار شده اند تثبیت کنند.

انتقال توقیف شده گان به ریاست امنیت ملی افغان، پولیس ملی افغان، واردوی ملی افغان توسط نیروهای نظامی بین المللی

نظارت توقیف یوناما مشتمل است بر 79 توقیف شده که گفته اند نیروهای نظامی بین المللی و یا دیگر نیروهای بین المللی دولتی به تنهایی و یا یکجا با نیروهای امنیتی افغان در دستگیری و انتقال به توقیف خانه های ریاست امنیت ملی، اردوی ملی افغان و یا پولیس ملی افغان دخیل بوده اند²⁰¹. یوناما شواهد موثق معتبر مطمئن را دریافت نمود که از جمله 79 توقیف شده 25 تن (31 فیصد) توقیف شده گان که توسط نیروهای بین المللی انتقال داده شده بودند در مراکز ریاست امنیت ملی

²⁰⁰ بر اساس پرنسب ایکه "افغان افغان را آموزش دهد" نیروهای خاص اردوی ملی پولیس محلی را در هشت سایت پولیس محلی افغان در این وقت. همچنان آموزش ها توانائی پولیس محلی افغان را تقویت میکند. و پولیس ملی افغان تا حال در آموزش پولیس محلی حصه نگرفته است. و ایساف بیان داشت که برنامه ایست که پولیس ملی افغان نقش بیشتر را برای تقویت پولیس محلی خواهد داشت تنها در بخش اداری (جلسه یوناما با قومندانان ایساف و مقامات ایالات متحده امریکا بتاريخ 22 جون واول اگست 2012).

²⁰¹ توقیف شده گان نمبر 9، 13، 14، 17، 18، 20، 22، 23، 24، 43، 44، 45، 49، 64، 75، 111، 131، 132، 133، 134، 135، 137، 172، 173، 174، 175، 176، 177، 182، 187، 208، 222، 230، 234، 239، 246، 247، 248، 249، 261، 266، 267، 270، 283، 284، 286، 287، 288، 291، 301، 316، 318، 326، 384، 400، 403، 440، 446، 449، 484، 485، 486، 492، 493، 494، 524، 540، 575، 580، 585، 592، 615، 616، 630، 646، 650، 656 و 657.

افغان، پولیس ملی افغان، واردوی ملی افغان تحت شکنجه قرارگرفته اند. این نگرانی را نسبت به مکلفیت های دولتها مبنی برعدم انتقال توقیف شده گان به توقیف خانه کشور دیگر تحت کنوانسیون منع شکنجه زمانیکه امکانات خطرشکنجه در آن وجود داشته باشد، به بار می آورد.

سیزده تن²⁰² از جمله 79 تن توقیف شده (16 فیصد) توسط ریاست امنیت ملی شکنجه و بدرفتاری شدند. هفت تن توقیف شده راپور دادند که در ریاست امنیت ملی ولایت کندهار مواجه به شکنجه شده بودند (چهار توقیف شده در مرکز ریاست امنیت ملی کندهار شکنجه شده بود، یک توقیف شده در درولسوالی پنجوائی شکنجه شده بود و سه توقیف شده در محل بدیل گویا خانه ملاعمر باشد شکنجه شده بود). یوناما دریافت نمود که دو توقیف شده راپور دادند که درخواست توسط ریاست امنیت ملی شکنجه شده اند. یک توقیف شده راپور داد که در ریاست امنیت ملی بغلان شکنجه شده و یک توقیف شده دیگر گزارش داد که در ریاست امنیت ملی مزار (بلخ) شکنجه شده. علاوه بر آن، یوناما دریافت که یک توقیف شده در ماه جولای 2012 توسط اداره 124 ریاست امنیت ملی شکنجه شده بود. یوناما ابراز نگرانی نمود که در هر دو ریاست امنیت ملی کندهار و ریاست امنیت ملی خوست راپور شکنجه جدید در ماه سپتمبر بوده است.

یوناما دریافت نمود که از جمله 79 تن (12 فیصد) ده توقیف شده گان²⁰³ آن تحت شکنجه در قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان قرار گرفتند. چهار توقیف شده در ولایت کندهار مواجه به شکنجه شده بودند (سه توقیف شده در قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان و یکی در توقیف خانه پولیس ملی افغان درولسوالی پنجوائی). چهار توقیف شده گزارش دادند که توسط پولیس ملی افغان در قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان در قلات (زابل) شکنجه شدند. و یکی در توقیف خانه پولیس ملی افغان در قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان در شرن (پکتیکا) شکنجه شده است.

دو تن از 79 تن توقیف شده گان که توسط نیروهای بین المللی و دیگر نماینده گی های دولتها انتقال شده بودند توسط اردوی ملی مواجه به شکنجه شده اند. هر دو توقیف شده گزارش دادند که در بالامرغاب (بادغیس) شکنجه شدند²⁰⁴.

تقویت نظارت و بررسی انتقال تمام توقیف شده گان به توقیف خانه ریاست امنیت ملی، اردوی ملی و پولیس ملی افغان ضروری بوده و تنها درجایکه ایساف برنامه نظارتی را تطبیق نمود نباشد. دو توقیف خانه های دیگر ریاست امنیت ملی ریاست امنیت ملی بغلان و ریاست امنیت ملی مزار بلخ اضافه گردد. دو دو توقیف خانه های پولیس ملی افغان (قوماندانی های امنیه پولیس ملی افغان در زابل و پکتیکا) از جمله محل ایکه در آن قضایای کافی معتبر و موثق شکنجه دریافت شده میباشد. ضرورت دیده میشود که انتقال توقیف شده گان بالاتراز 16 مراکزیکه ایساف برنامه شش مرحله ای اصلاحی را تطبیق نموده مورد نظارت قرارگیرد.

²⁰² توقیف شده گان نمبر 14، 17، 75، 111، 247، 284، 286، 287، 291، 440، 449، 484 و 646.

²⁰³ توقیف شده گان نمبر 18، 230، 270، 288، 289، 384، 486، 492، 493 و 494.

²⁰⁴ توقیف شده گان نمبر 656 و 657.

اقدامات ایکه توسط حکومت افغانستان برای رفع شکنجه و بدرفتاری گرفته شده است

نظر کلی

به تعقیب نشر راپور ماه اکتوبر 2011 یوناما، هر دو ریاست امنیت ملی و وزارت داخله بیان داشتند که یک سلسله اقدامات را برای برخورد با مشکلات در سیستم توقیف خانه های شان گرفتند اند بشمول برنامه آموزشی جدید برای کارمندان، که شامل موضوعات حقوق بشروبرخورد انسانی با توقیف شده گان، اوامر مفصل برای پولیس جهت رهنمود حفاظت از حقوق توقیف شده گان، ایجاد همزمان هیئت جهت تحقیقات در مورد ادعاهای شکنجه و ایجاد اداره جدید آمریت حقوق بشردرچوکات ریاست امنیت ملی میباشد.²⁰⁵

ریاست امنیت ملی

تحقیقات

یوناما مسوده راپور برخورد با توقیف شده گان منازعات در توقیف خانه های افغانستان را یکماه قبل از نشر بتاريخ 10 اکتوبر 2011 با حکومت افغانستان شریک ساخت. در جواب تحریری ریاست امنیت ملی به یافته های راپور بتاريخ 6 اکتوبر 2011²⁰⁶، بیان داشتند که هیئت ایرا گماشته اند تا در مورد راپورهای شکنجه تحقیقات را انجام دهد و یک برنامه کاری تهیه شده وزیر کار گرفته شده است تا به موضوعات نگرانی های یوناما رسیده گی نماید. ظاهراً، به گفته دفتر حقوق بشر ریاست امنیت ملی، تحقیقات داخلی توسط یک هیئت متشکل از اعضای پارلمان تکمیل شده. لیکن، یافته های شان نشر نشده است.

تا امروز، ریاست امنیت ملی بطور عام یافته های هیچ یک از تحقیقات خود را که توسط ریاست امنیت ملی و یا دیگر هیئت ها اجراء شده باشد شریک نساخته است. به اساس گفته های آمریت حقوق بشر، توقیف شده گان مصاحبه شدند لیکن کدام ادعای بد رفتاری توسط کارمندان ریاست امنیت ملی نشده در برخی قضایا عدم موجودیت حصول معلومات توسط هیئت بوده است، در حالیکه این نظر آمریت حقوق بشر ریاست امنیت ملی میباشد که میخواهد تعقیب و مصاحبه های زیادتر را با توقیف شده گان اجراء کند.، تا حال از تعقیب راپور داده نشده، بدین لحاظ، متخلفین مظنون توسط هیئت شناخته نشده است.²⁰⁷

تعقیب عدلی

تا تحریر این راپور، کدام تعقیبی از کارمندان ریاست امنیت ملی در رابطه به ادعای های بد رفتاری و یا شکنجه توقیف شده گان صورت نگرفته زیرا متخلفین ایکه علیه شان ادعا صورت گرفته توسط هیئت و یا آمریت حقوق بشر ریاست امنیت ملی شناخته نشده اند. یوناما مشاهده نمود که کدام نظارت مستقل از این تحقیقات توسط یوناما در راپور ماه اکتوبر 2011 پیشنهاد شده بود صورت نگرفته است.

²⁰⁵ در جواب به این راپور مورخ 14 جنوری 2013 که ضمیمه ششم میباشد، وزارت داخله به اقدامات اصلاحی اتخاذ نموده و بیان داشتند که دفاتر حقوق بشر را در چوکات پولیس ملی افغان، و موضوعات حقوق بشری را در نصاب اکادمی تعلیمی پولیس و برنامه های آموزشی را در داخل و خارج کشور برای پولیس که در محاسب تعیین شدند، و برنامه جدی برای اصلاح وضعیت زنده گی محبوسین اعمال میباشد که وزارت داخله برای پیشرفت و حصول اطمینان از حقوق بشر اتخاذ نموده است.

²⁰⁶ به ضمیمه نمبر دوم مراجعه نماید برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان اکتوبر 2011 کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد.
²⁰⁷ مرجع قبلی.

آمریت حقوق بشر ریاست امنیت ملی

در ماه اکتوبر 2011، ریاست امنیت ملی آمریت حقوق بشر²⁰⁸ را ایجاد کرد تا از مراکز توقیف ریاست امنیت ملی نظارت کند. و برای این اداره وظیفه سپرده شده تا از تمام توقیف خانه های ریاست امنیت ملی نظارت کند. و آنها برخی بازدید ها را از تعدادی از ولایات انجام داده اند.²⁰⁹ علاوه بر آن، آنها راپور دادند که در هفته²¹⁰ دوبار از اداره 40 ریاست امنیت ملی دیدار نمودند، به اساس گفته های آمر حقوق بشر بنا بر عدم توانائی شان موثریت آنها محدود میباشد. پلان استخدام منعکس شده و آنها بنا بر کمی معاش در ریاست امنیت ملی نتوانستند که کاندیدان خوب را تشویق و دریافت نمایند. و پلان آمریت حقوق بشر اینست که بطور همیشه در 16 ولایات حضور داشته باشند. و نماینده های حقوق بشر در 16 ولایت در رابطه با لایحه آگاهی کارمندان ریاست امنیت ملی به حقوق بشر و نظارت از تخلفات حقوق بشری و تحقیق در مورد شکایات توقیف شده گان مسوولیت خواهد داشت.²¹¹

تبدیل کارمندان ریاست امنیت ملی

به اساس جواب تحریری ریاست امنیت ملی به راپور اکتوبر 2011²¹² یوناما، تعدادی از کارمندان اداره 124 ریاست امنیت ملی منفک شدند، و روساء ولایات ریاست ملی در کندهار، خوست، لغمان، ننگرهار، کندز، کاپیسا، کونر، فراه، پکتیکا، پکتیا، تخار و بلخ به جاهای دیگر تعیین گردیدند. بر علاوه رئیس ریاست امنیت ملی فراه وظیفه اش به تعلیق درآمد. این واضح نشد که چرا این تغییرات واقع شد. این یک شکل تادیب اداری بوده اما شکل مجازات نمیباشد. در بعضی حالات، شاید ارتقاء باشد، بطور مثال رئیس سابقه ریاست امنیت ملی لغمان دوباره به حیث رئیس ساحوی ریاست امنیت ملی شرق ولایت ننگرهار تعیین شد.

تعلیمات

ریاست تعلیم ریاست امنیت ملی پنج روز را برای آموزش حقوق بشر به تمام کارمندان تحقیق ریاست امنیت ملی در مراکز ساحوی در نظر گرفته است.²¹³ این ابتکار توسط وزارت عدلیه کمک شده و توسط اداره انکشافی ملل متحد (عدالت و حقوق بشر)²¹⁴ تمویل شده است. کمیسیون مستقل حقوق بشر سه روز ورکشاپ را برای تمام کارمندان تحقیق از اداره 124 ریاست امنیت ملی دائر نمود. اکادمی ریاست امنیت ملی (توسط سفارت انگلستان تمویل میشود) 80 تن تحقیق کننده ریاست امنیت ملی را از اداره 40 و 124 ریاست امنیت ملی در رابطه به حقوق بشر و روش های تحقیق تعلیم داد.²¹⁵ ریاست امنیت ملی

²⁰⁸ یوناما یادداشت نمود که بخش حقوق بشر ریاست امنیت ملی بنام "آمریت نظارت حقوق بشر" را ایجاد ان در ماه جنوری 2012 یاد میشود. با تماس و جلسات با

ریاست امنیت ملی نظارت خیلی کم با نام استفاده میشود و امریت حقوق بشر زیادتر بدین لحاظ یوناما آمریت حقوق بشر را در این راپور استفاده نموده است.

²⁰⁹ جلسه یوناما با آقای محمد نبی مسول حقوق بشر ریاست امنیت ملی بتاريخ 2 فبروری 2012.

²¹⁰ جلسه یوناما با آقای مهندس رئیس اداره 40 ریاست امنیت ملی بتاريخ 25 جنوری 2012.

²¹¹ جلسه یوناما با آقای محمد نبی مسول حقوق بشر ریاست امنیت ملی بتاريخ 9 می 2012.

²¹² به ضمیمه نمبر دوم مراجعه نماید برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان اکتوبر 2011 کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد.

²¹³ جلسه یوناما با آقای محمد نبی مسول حقوق بشر ریاست امنیت ملی بتاريخ 9 می 2012.

²¹⁴ جلسه یوناما با بخش عدالت و حقوق بشر اداره انکشافی ملل متحد 4 جولای 2012.

²¹⁵ جلسه یوناما با سفارت انگلستان 4 جولای 2012

رهنمود های مشخص را برای تذکرکارمندان ریاست امنیت ملی ازوظائف شان برای حفاظت حقوق توقیف شده گان صادرنموده است.²¹⁶ تطبیق اوامر نسبت به ظرفیت حقوق بشر ریاست امنیت ملی خیلی بطی بوده است.

اوامر ریاست امنیت ملی

ریاست امنیت ملی رهنمود های مشخص را در رابطه به مکلفیت های شان در رابطه به حفاظت حقوق توقیف شده گان صادر نمود²¹⁷، بطور مثال یک رهنمود در ماه اپریل 2011 (قبل از نشر راپور یوناما) مکلف میسازد تا شواهد مستند سازی شده و این شواهد توقیف مظنون را موجه بداند. و نیز مکلف میسازد که اداره 40 ریاست امنیت ملی در مدت 24 ساعت از گرفتاری و 72 ساعت میعاد نظارت خبر دهند، و بیان داشته است اگر تحقیقات تکمیل نمیشود باید خارتوانان ازمحکمه تمدید بخواهند. مستند به ماده 30 قانون اساسی، رهنمود همچنان بیان داشته که ریاست امنیت ملی پاسخگو میباشد.²¹⁸ اگرچه نیت خوب دارد، از یافته های راپور 2011 یوناما واضح است و این راپوروان رهنمود زیادتراز یکسال از ابتداء صدور آن میشود- و اثر کمی بخاطر ممانعت از شکجه و ضمانت های حقوق مراحل محاکماتی برای هر شخص که محروم از آزادی شده باشد خواهد داشت.

عدم دسترسی توقیف شده گان به وکلاء مدافع در هنگام تحقیق

به جواب راپور ماه اکتوبر 2011 یوناما، ریاست امنیت ملی از حقوق توقیف شده گان برای دسترسی به وکیل مدافع در قانون اساسی و قوانین اجراء جزائی تصدیق نمودند، ریاست امنیت ملی گفت، بهر حال، اینکه توانائی توقیف شده گان برای اخذ وکیل مدافع بخاطر عدم علاقمندی وکلاء مدافع جزائی برای وکالت توقیف شده گان منازعات و کمبود وکلاء مدافع در بخشی از کشور محدود بوده است.²¹⁹

برای رفع این چالش، ریاست امنیت ملی، یک توافق نامه بین انجمن وکلای مدافع و ریاست امنیت ملی به امضاء رسید که میخواهد تا وکلاء مدافع را برای تمام توقیف شده گان در ریاست امنیت ملی فراهم کند.²²⁰ بسیاری از وکلاء مدافع انجمن وکلای مدافع و حقوقدانان که یوناما با ایشان مشورت صورت گرفت بیان داشتند که آنها به توقیف شده گان در مراکز ریاست امنیت ملی بعد از تکمیل تحقیقات دسترسی داشتند که در مخالفت با ماده 31 قانون اساسی افغانستان قرار دارد.²²¹ هیچ وکیل مدافع به اداره 124 ریاست امنیت ملی دسترسی ندارند. بنابراین توافقنامه بین انجمن وکلای مدافع و ریاست امنیت ملی بطور مکمل مورد تطبیق قرار نگرفته است.²²²

²¹⁶ کاپی اوامر ریاست امنیت ملی که صادر شده به یوناما داده شده است.

²¹⁷ کاپی اوامر ریاست امنیت ملی که صادر شده به یوناما داده شده است

²¹⁸ رهنمود ریاست امنیت ملی بتاريخ 4 اپریل 2011 صادر شده است.

²¹⁹ مراجعه نماید به ضمیمه نمبر 2، در رابطه به راپور یوناما برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان موجود در سایت (راپور یوناما

و دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد، اکتوبر 2011) صفحه 63-64.

²²⁰ مرجع قبلی، صفحه 63.

²²¹ در جواب به این راپور مورخ 14 جنوری 2013 که ضمیمه ششم میباشد، ریاست امنیت ملی موافق نمیشد که آنها دسترسی توقیف شده گان منازعه را به وکلاء مدافع را محدود نموده باشد. با در نظر داشت قانون اساسی ماده 31 "از داشت وکیل مدافع برای اشخاص متهم بطور کامل رعایت شده و ممانعت صورت نگرفته تا وکیل مدافع نداشته باشند" و بیان داشتند که در طول مدت این سال خارتوانالی های مربوط 222 درخواست وکیل مدافع از متهمین داشتند "ریاست امنیت ملی پاسخ داد که وکلاء مدافع 336 مرتبه با متهمین در بخش تحقیقات دفتر مرکزی ملاقات داشتند و درخواست های شان در ولایت نیز در نظر گرفته شده است.

²²² جلسه گروه کاری توقیف، 18 اپریل 2012، کابل. این گروه کاری برای تبادل معلومات و صحبت روی پالیسی ها در رابطه به توقیف شده گان منازعات مسلحانه بوده

است. گروه کاری متشکل از یوناما، جامعه باز، و دیگر جامعه مدنی، انجمن وکلای مدافع، کمیسیون مستقل حقوق بشر، فراهم کننده گان مساعدین حقوقی، وکلاء

در حالیکه ریاست امنیت ملی درست میگوید اینکه کمبود وکلای مدافع و تمرکز آنها در شهرهای بزرگ توانائی آنها را محدود ساخته تا وکالت توقیف شده گان منازعات²²³ را نمایند، این روشن است که این محدودیت توسط ریاست امنیت ملی گذاشته شده و موجودیت وکلای مدافع را بیشتر در محلات و تعداد وکلای مدافع موجود در سراسر کشور محدود مینماید. درحقیقت، برخی از نماینده گی های مساعدين حقوقی بصورت واضح بیان داشتند که آنها بطور منظم تلاش نمودند تا وکالت توقیف شده گان را در ریاست امنیت ملی نمایند، لیکن هنگامیکه در توقیف خانه ریاست امنیت ملی بودند ندرتا دسترسی به آنها داشتند. بدین لحاظ، در همه موارد برای وکلای مدافع ممکن نیست که موکلین منازعات مسلحانه داشته باشند تا اینکه به مراکز توقیف خانه های وزارت داخله انتقال شوند²²⁴.

یوناما از 635 توقیف شده گان مصاحبه شده دریافت نمود، 111 نفر آن دسترسی به وکلای مدافع داشتند، در حالیکه تنها از این 111 تن توقیف شده گان دو نفر ایشان دسترسی به وکلای مدافع و نمائنده قانونی در مراحل تحقیقاتی اجراءات چنینکه در ریاست امنیت ملی بودند داشتند. و 109 تن توقیف شده گان²²⁵ دیگر بعد از اینکه صورت دعوی شان تکمیل شده بود و اینکه تحت بررسی محکمه ابتدائیه ویا استیناف و معطل بود دسترسی را به وکلای مدافع حاصل نمودند. تنها پنج از این 111 تن توقیف شده گان حین توقیف در ریاست امنیت ملی دسترسی به وکلای مدافع داشتند. و دیگر همه توقیف شده گان زمانی به وکیل مدافع دسترسی داشتند که به مراکز توقیف خانه های ریاست عمومی محابس²²⁶ انتقال شدند. این واضح است، با وجود ضمانت های حق دسترسی به وکیل مدافع از زمان گرفتاری²²⁷، اکثر توقیف شده گان ایکه توسط مجریان قانون تحت تحقیقات گرفته میشدند دسترسی شان را به داشتن وکیل مدافع رد مینمودند، خاصتا کسانیکه در ریاست امنیت ملی نگهداری میشدند.

یکتعداد وکلای مدافع به یوناما خبر داد که آنها شکایات زیاد شکنجه را از موکلین خود دریافت کرده اند، که شامل دو طفل، درخش زون ساحوی کشور میشود، بسیاری از وکلای مدافع بیان داشتند که ریاست امنیت ملی محل بد رفتاری است، بیان داشتند در حالیکه شکایت شکنجه را از پولیس ملی افغان همواره دریافت میکنند، و پیشرفت کمی در وضعیت بعض مراکز پولیس ملی افغان مشاهده نموده اند.

مدافع، و دیگر موسسات که علاقه مند کار در رابطه به توقیف شده گان منازعات مسلحانه میباشد. و نیز ادارات حکومتی وزارت خانه ها در موضوعات مربوط نیز دعوت شده اند. در مورد فوق نمائنده حقوق بشر ریاست امنیت ملی نیز حضور یافت.

²²³ در عمل در افغانستان تعداد وکلای در مقایسه با تعداد توقیف شده گان ضرورت به وکالت محدود است. به اساس راپور انجمن وکلای مدافع 1406 وکیل مدافع در ماه سپتمبر ثبت شده و در 31 ولایات در افغانستان کار میکنند (نورستان، ارزگان، و زابل وکیل مدافع ثبت ندارند) و بر اساس احصائیه گیری ماهوار ریاست عمومی محابس تقریباً 24027 توقیف شده گان و محبوسین در ریاست عمومی محابس در افغانستان در ماه اکتوبر 2012 بود. و بر اساس احصائیه ماهوار وزارت عدلیه بتاریخ 20 اکتوبر 2012 976 اطفال توقیف شده و محبوسین را در مراکز اصلاح و تربیت اطفال در افغانستان نشان داده است.

²²⁴ جلسه کاری توقیف، بشمول جلسه 18 اپریل 2012 که در آن انجمن وکلای مدافع و دیگر مساعدين حقوقی به نمائنده ریاست امنیت ملی تاکید نمودند که آنها خواهان دسترسی به توقیف شده گان در مراکز ریاست امنیت ملی و حاضر بودند در مراکز ریاست امنیت ملی وکیل مدافع فراهم کنند. و علاوه بر آن انجمن وکلای مدافع لیست تمام وکلای مدافع را جستجو کرده را به ریاست امنیت ملی تقدیم داشته تا وکالت موکلین را در افغانستان نمایند و بعد سپرد که لیست جدید را در هر سه ماه خواهد فرستاد. و ریاست امنیت ملی گفت که لیست را به تمام روساء امنیت ملی در ولایات به منظور تسهیل دسترسی وکلای مدافع شریک میسازد.

²²⁵ توقیف شده گان نمبر 203 و 598 وکیل مدافع در هنگام تحقیق توسط ریاست امنیت ملی در جوجان و ریاست امنیت ملی در کندوز برایشان فراهم شد.

²²⁶ توقیف شده گان نمبر 66 و 67 در ریاست امنیت ملی بدخشان، توقیف شده نمبر 6 در ریاست امنیت ملی هرات، توقیف شده 109 در ریاست امنیت ملی بلخ، و توقیف شده 646 در اداره 40 ریاست امنیت ملی.

²²⁷ ماده 31 قانون اساسی افغانستان را ببینید.

قسمیکه شکنجه زیادتر در هنگام قطع اتصال در توقیف واقع میشود²²⁸، دسترسی وکلای مدافع در تمام مراحل اجراء جزائی، بشمول تحقیقات ابتدائی، سبب ممانعت از شکنجه و بدرفتاری خواهد شد. کمیته فرعی ملل متحد در رابطه به منع شکنجه و دیگر رفتارهای ظالمانه، غیر انسانی و تحقیرآمیز و مجازات همچنان مفیدیت دسترسی وکلای مدافع را تشریح نموده است²²⁹.

یکی از بزرگترین راه های محافظت در برابر شکنجه و بدرفتاری برای اشخاص ایکه به توقیف پولیس برده میشوند دسترسی به وکیل مدافع میباشد. موجودیت وکیل مدافع بحیث بازدارنده میباشد و نیز وکلای مدافع را قادر میسازد تا اقدامات مناسب را در حالت وقوع بدرفتاری اخذ نمایند. همچنان وکلای مدافع که توسط یوناما مصاحبه شده بودند مشاهده نمودند که اکثریت شکایات بعد از مدت دو تا پنج ماه بعد از ادعای منسوب شده است. بدین معنی اجبار در رابطه به اقرار مشکل بود تا اثبات شود. در پیوند به این کدام میکانیزم در حقیقت وجود ندارد تا توقیف شده گان قانونیت توقیف خود را به چالش کشانند. اکثر اولین فرصت برای مدعی علیه بخاطر شکایت از شکنجه و بدرفتاری زمانی پیدا میشود که قاضی را ماها بعد از مدت تحقیقات در محکمه ببیند.

محدودیت دسترسی توقیف شده گان به فامیل های شان

ریاست امنیت ملی یک دفتر جدید در چوکات اداره 40 ایجاد نموده تا از موجودیت توقیف شده گان به فامیل های شان خبر دهد و زمینه ملاقات فامیل ها را در همان مراکز فراهم نماید. یوناما در تمام مراکز ریاست امنیت ملی که نظارت کرد دریافت نمود بعد از اینکه تحقیقات توسط ریاست امنیت ملی تکمیل میگردد به توقیف شده گان اجازه داده میشود، تا دوبار در یک هفته فامیل های خود را ملاقات نمایند. معلوم میشود که اداره 124 ریاست امنیت ملی از این امر مستثنی باشد.

شریک ساختن قضایا با ریاست امنیت ملی جهت تعقیب بعدی

ریاست امنیت ملی انتقاد کرد که یوناما معلومات مرتبط به شواهد شکنجه را قبل از نشر راپور توقیف خانه ها در ماه اکتوبر 2011 در میان نگذاشت²³⁰. در خلال این نظارت، برای رسیده گی به این نگرانی ها یوناما بعض قضایای مشخص را که بیانگر نوع استفاده شکنجه در مراکز توقیف خانه های مختلف بود با صحبت های دوامدار در رابطه به نگرانی های عمومی در مراکز توقیف در سراسر افغانستان شریک ساخت²³¹. تمام نشانه ها از قلم انداخته شده تا شناخت شخصیت توقیف شده گان و محرمیت حفظ شود. ریاست امنیت ملی از تحقق ادعای بی مورد شکنجه توسط توقیف شده گان به یوناما خبر دادند²³²، و آنها بیان داشتند که بعد از مصاحبه با توقیف شده گان با خرنوال ریاست امنیت ملی تعقیب نمودند. توقیف شده گان اقرار نموده بودند و بگفته ریاست امنیت ملی، آنها جرم خود را قبول نموده بودند. و ریاست امنیت ملی نتوانست دریابد که آیا توقیف شده گان مجبور شده بودند و آیا واقعا آنها شکنجه شده بودند. تا تحریر این راپور، یوناما مشاهده نمود که ریاست امنیت ملی یک

²²⁸ مراجعه نماید به راپور ترخاص ملل متحد در مورد شکنجه و دیگر رفتارهای و مجازات ظالمانه، غیر انسانی و تحقیرآمیز 17 دسمبر 2002.

²²⁹ "از نظر بازدارنده، دسترسی به وکیل مدافع ضمانت قوی در برابر بدرفتاری میباشد بطور وسیعتر از اینکه مساعد حقوقی صرف برای دفاع از یک شخص فراهم شود. موجودیت وکیل مدافع تنها جلوگیری از بدرفتاری ها میکند بلکه پولیس را محافظت مینماید در برابر ادعای غیر یافته شده بدرفتاری. برعلاوه، وکیل مدافع شخص مهم برای حفاظت از حقوق آزادی متهم میباشد که داشته باشد تا از حقوقش بشمول رسیدن به میکانیزم های شکایتی برسد" راپور در رابطه به دیدار کمیته فرعی برای محافظت از شکنجه و دیگر رفتارهای و مجازات ظالمانه، تحقیرآمیز و غیر انسانی مالدیف، (CAT/OP/MDV/1,26 FEBRUARY 2009, at 62).

²³⁰ مرجع قبلی.

²³¹ یوناما واقعات موثق معتبر و مطمئن شکنجه و بدرفتاری را با مقامات عالی رتبه در کابل بتاريخ 4 جون 2012 شریک ساخت.

²³² نامه ریاست امنیت ملی به یوناما بتاريخ 24 جون 2012.

توقیف شده دخیل را رها کرد.²³³ در این قضایای هر دو توقیف شده و دیگر منابع قبلا توسط یوناما مشوره شد و در رابطه به وضعیت و برخورد شان و روش را که ریاست امنیت ملی با آنها در پیش گرفت سخن بیشتر نگفتند.

پولیس ملی افغان و وزارت داخله

تحقیقات

وزارت داخله و ریاست امنیت ملی بیان داشتند: "ادارات امنیتی افغان قاطعا این ادعاها را رد میکند و تذکر میدهند که برای هیئت ملل متحد اجازه میدهند که از مراکز و توقیف شده گان دیدن نمایند تا از وضعیت مراکز توقیف و کسانیکه در توقیف هستند ارزیابی خود را داشته باشند."²³⁴

پولیس ملی افغان راپور دادند که ادعاهاى شکنجه را تحقیقات نمودند و بیان داشتند که هیئت های با صلاحیت را بدین منظوره ولایات که در راپور 2011 یوناما آمده اعزام داشته اند:

"اعضای هیئت بهور جدی وضعیت محیطی را چک کرده و قضایای بد رفتاری با اشخاص متهم شده ارزیابی شد. در ارزیابی که توسط وزارت داخله اجراء شد، دوازده نفر از شکنجه توسط پولیس ملی افغان شاکی بودند. در لغمان، هیچ یک از 21 اشخاص محکوم شده در رابطه به بد رفتاری پولیس شکایت نداشتند. در کندهار، 13 نفر از جمله 476 افراد از بد رفتاری پولیس شکایت داشتند و در کندز 6 نفر از جمله 82 شکایت داشتند."²³⁵

در جواب تحریری وزارت داخله در رابطه به یافته های راپور برخورد با توقیف شده گان منازعات در توقیف خانه های افغانستان²³⁶، بیان داشتند که هیئت وزارت داخله به ولایات لغمان، کندهار و کندز بخاطر تحقیقات از راپور شکنجه سفر کردند. این هیئت وضعیت حقوق بشری را در بخش، قرارگاه و قوماندانی های امنیه مورد ارزیابی قرار دادند. یوناما از آن دریافت نمود که وقیف شده گان که از بد رفتاری و شکنجه در محبس ریاست عمومی محابس در کندهار، کندز و کابل (در پلچرخ) شکایت نموده بودند تنها شکایت شفاهی به هیئت شده بود و کدام و بیان تحریری تقدیم نشده بود. وزارت داخله اینرا پذیرفت که نیاز به تحقیقات بیشتر دارد. ریاست جنرل حقوق بشر و اطفال تصمیم دارد تا دوباره به آن مراکز برود و با توقیف شده گان مصاحبه نماید.²³⁷

یوناما مشاهده نمود که این معلوم میشود که وزارت داخله قضایای بد رفتاری و شکنجه را مورد بررسی جدی قرار نداده است. در مطالعه از محبوسین پلچرخ صورت گرفت دو تن از 40 افراد از شکنجه توسط پولیس ملی افغان خبر دادند. در کندهار، سیزده

²³³ توقیف شده 98.

²³⁴ کنفرانس مطبوعاتی مشترک توسط ریاست امنیت ملی و وزارت داخله در 7 ماه سپتمبر 2011.

²³⁵ مراجعه نماید به ضمیمه نمبر 2، نظریات حکومت افغانستان جواب ریاست امنیت ملی و وزارت داخله در رابطه به راپور یوناما برخورد با توقیف شده گان منازعات در توقیف خانه های افغانستان موجود در سایت (راپور یوناما و دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد، اکتوبر 2011) موجود در وبسایت www.ohchr.org/documents/countries/AF/UNAMA_Detention_en.pdf.

²³⁶ مراجعه نماید به ضمیمه نمبر 2 راپور یوناما و دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد، اکتوبر 2011.

²³⁷ جلسه یوناما با حقوق بشر جنرل و حقوق طفل وزارت امور داخله در ماه می 2012 و جلسه یوناما با حقوق بشر ریاست امنیت ملی 14 می 2012.

تن از جمله 476 اشخاص راپور شکنجه را توسط پولیس ملی افغان دادند و در کندز، ششتن از 82 فرد راپور شکنجه را توسط پولیس ملی افغان دادند.²³⁸

تعقیب های عدلی

ریاست جنر و حقوق بشر وزارت داخله به یوناما خبر دادند که تا حال در مورد استفاده از شکنجه افسران پولیس ملی افغان تعقیب عدلی نشده اند. بگفته خرنوالی نظامی دفتر لوی خرنوالی، که مسولیت تحقیق موارد جزائی پولیس ملی افغان را بدوش دارد- 35 قضیه لت و کوبی و 40 قضایای قتل که در آن افسران پولیس ملی افغان دخیل هستند دریافت نموده است. این معلوم میشود، که تاحال، شامل افسران پولیس ملی افغان دخیل در استفاده از شکنجه در این قضایا نمیباشد. این در اجسترلوی خرنوالی واضح نمیباشد که قربانی شده گان این قضایا توقیف شده گان میباشد و یا نسبت وقوع جرائم در این موضوع تحقیقات جزائی و یا استنطاق میباشد.²³⁹

آموزش

وزارت داخله تلاش قابل ملاحظه را برای تطبیق سفارشات یوناما با شامل نمودن 18 ساعات اضافه درسی در نصاب تعلیمی اکادمی پولیس برای دانشجویان نظامی در رابطه به موضوعات حقوق بشری داخل نموده است. علاوه بر آن، دونوع آموزش دیگر در رابطه به حقوق بشر برای افسران پولیس وجود دارد. اول، ریاست حقوق وزارت داخله برای کارمندان وزارت داخله آموزش های خود را دارد و دوم اینکه ریاست حقوق بشر با همکاری ارائه مریبان کمیسیون مستقل حقوق بشر کورس های آموزشی راه اندازی نموده است. تا حال، آموزش ها تنها در زون 101 کابل راه اندازی شده و تصمیم دارند تا در همه زون های پولیس و ولایات آموزش ها را تقدیم نمایند.

متاسفانه، ریاست حقوق بشر منبع مالی برای اجرای چنین برنامه ندارد. و مشترکین شامل مستنطقین پولیس ملی افغان و ریاست تحقیقات جنائی میباشد. با آنهم، برنامه آموزشی حقوق بشر محدود بوده و طرز العمل معیاری را برای موثریت قانونی تخنیک تحقیق قسمیکه در راپور ماه اکتوبر 2011 سفارش شده بود شامل نمیباشد. وزارت داخله توانائی اینرا ندارد تا تحقیق کننده گان را کاملاً روی یک طرز العمل معیاری برای موثریت تحقیق قانونی و مکلفیت های قانونی در برابر منع شکنجه آموزش دهد. آنها ضرورت مالی و تخنیکی از طرف جامعه بین المللی برای تهیه مسوده یک طرز العمل جهت آموزش تحقیق کننده گان خود دارد.

اوامر وزارت داخله

در جلسه با یوناما، وزارت داخله کاپی مفصل از رهنمود های که از طرف وزارت داخله در ماه مارچ 2012 صادر شده بود شریک ساخت. این رهنمود ها تاکید بیشتر روی ممانعت از شکنجه و دیگر اعمال بد رفتاری داشت، در رابطه به رعایت حقوق بشری مظنونین، توقیف شده گان و محبوسین، و تطبیق قوانین موجود در افغانستان و قوانین بین المللی که افغانستان عضو آن

²³⁸ راپور وزارت داخله "بهبتر نمودن وضعیت محابس و پیشرفت حقوق بشر و برابری جنر در وزارت داخله" مارچ 2012

²³⁹ معلومات دریک جلسه با کارمندان لوی خرنوالی بتاريخ 25 جون 2012 دریافت شد.

میباشد داشت. رهنمود ها از توقیف خودسرانه جلوگیری میکرد، و تاکید داشت که اشخاص زمانی به توقیف خانه ها برده خواهد شد که دلائل قانونی وجود داشته باشد. و برای وضاحت مسولیت افسران پولیس ملی افغان در اطاعت از چوکات قانونی موجود، رهنمود خاطر نشان مینماید که گرفتاری غیرقانونی و خودسر با سوء استفاده از صلاحیت وظیفوی توسط پولیس جرم شناخته شده و منجر به تعقیب عدلی خواهد گردید

رهنمود وزارت داخله نیز تاکید بر اصل برائت الذمه داشت و بر مکلفیت برای اخبار حقوقی مظنونین، بشمول دوران اول تحقیق²⁴⁰ داشت. و برای پولیس نیز وظیفه اش را یادآوری کرده بود تا خارنوال را در ظرف 24 ساعت از وقوع جرم و گرفتاری و نگهداری برای حد اکثر 72 ساعت برای تحقیقات ابتدائی خبر دهد. این رهنمود از ریاست جنر و حقوق بشرو وزارت داخله در کابل و دفتاتر ولایتی شان میخواست تا وضعیت مظنونین، توقیف شده گان و محبوسین را نظارت نمایند.²⁴¹ امریه نمبر 169 برای تمام ولایات و مراکز پولیس در ولسوالی ها صادر شده است. و یک هیئت تعیین شده تا از تطبیق این امر نظارت کند.²⁴² این هیئت از قوماندانی های ولایات پولیس ملی افغان و نظارت خانه ها دیدن نموده و پیام را برای افسران پولیس ملی افغان میرساند.²⁴³

یوناما از صدور اوامرو وزارت داخله استقبال نموده، و برای تمام کارمندان نافذین قانون در سرتاسر کشور توزیع شده، و همراه با آموزش های مناسب و نظارت برای تطبیق را همراه بوده است و راه دراز در پیشرو است تا حقوق متهم شناخته شده و به شکنجه خاتمه داده شود. حکومت افغانستان نشانه های برای تطبیق و موثریت این اوامر آماده سازد و با یوناما و دیگر ادارات که نظارت از حقوق بشرمینمایند بطور مداوم شریک سازند. در رابطه به نظارت حقوق توقیف شده گان، خاصتا کسانیکه در توقیف خانه ریاست امنیت ملی نگهداری میشوند، یوناما از حکومت میخواست تا دسترسی غیرمقید برای ناظران مستقل را فراهم کند تا با یک میکانیزم نظارتی دولتی با هماهنگی کار نماید.

طی مراحل قانونی و جواب سیستم عدلی جزائی

در پرتو قانونی اساسی و اجراء جزائی نافذ، شواهدیکه از طریق شکنجه بدست آمده باشد مبنی استفاده برای محکومیت مظنون به جزاء را ندارد. تا حال، قسمیکه در این راپور واضح شده، اکثرأ در همه قضایای که استفاده شده، کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان بخاطر بدست آوردن اقرار به زودترین وقت متوسل به شکنجه و بدرفتاری شده بودند. از 178 تن توقیف شده گان که در توقیف خانه ریاست امنیت ملی شکنجه شده بودند، 137 تن آنها بیان داشتند که هنگام تحقیقات بخاطر توقف شکنجه اقرار نمودند.

قسمیکه در راپور ماه اکتوبر 2011 آمده بود، یوناما دریافت کرد که مقامات قضایی بصورت خاص بالای اقرارافات مجرمانه از طرف مدعی علیه جهت تعقیب عدلی در محکمه اتکاء میکنند.²⁴⁴ اتهام، صورت دعوی و محکومیت اکثرأ بر اساس شواهد ایکه از طریق شکنجه بدست آمده میباشد و اعتماد بالای چنین شواهد در محکمه ندرتاً تحت سوال قرار میگیرد.

²⁴⁰ رهنمود وزارت داخله 14 مارچ 2012.

²⁴¹ مرجع قبلی.

²⁴² کاپی اوامر وزارت داخله به یوناما داده شده است.

²⁴³ جلسه یوناما با حقوق بشرجند و حقوق طفل وزارت امور داخله در ماه می 2012 و جلسه یوناما با حقوق بشر ریاست امنیت ملی 14 می 2012.

²⁴⁴ برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان (راپور یوناما و دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد، اکتوبر 2011).

پیشبرد ادعای شکنجه توسط محاکم و خارنوالی

یوناما با تعدادی قضاات و خارنوالان مصاحبه انجام داد تا بداند چگونه مقامات محاکم و مجریان قانون ادعای شکنجه و اقرارهای اجباری را پیش میبرند.²⁴⁵ تعداد قضاات قبول داشتند که ادعای شکنجه را در محکمه دریافت نمودند، درحالیکه برخی خارنوالان بصورت عموم دریافت چنین ادعاها را رد مینمودند.²⁴⁶ بسیاری از کارمندان را که یوناما با ایشان مصاحبه انجام داد قبول میکردند که آنها از روش شکنجه و بدرفتاری های که توسط ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان و ریاست تحقیقات جنائی وزارت بخاطر حصول اقرارها در تحقیقات جنائی استفاده میشود آگاهی دارند، لیکن انکارکردند که خوشان چنین ادعاها را دریافت نموده باشند.²⁴⁷

کدام رهنمود مشخص برای قضاات بخاطر چگونگی تحقیقات ادعای شکنجه و پیشبرد اقرارها بیکه از طریق اجبار و شکنجه بدست آمده باشد وجود ندارد. درحقیقت، تعداد از قضاات، خارنوالان و وکلای مدافع خاطرنشان نمودند که در سیستم موجوده بار اثبات ادعا شکنجه کاملاً بالای مدعی علیه میباشد. این معلوم میشود که ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان، خارنوالان و محاکم میخواهند که مدعی علیه تنه میتواند نشانه های فیزیکی زخم را بحیث دلیل اثبات برای اینکه مواجهه به شکنجه و بدرفتاری شدند داشته باشند.²⁴⁸

بسیاری قضاات بصورت واضح میدانند که محول نمودن به طب عدلی کافی نمیباشد که شکنجه را اثبات نماید، بخاطریکه ریاست امنیت ملی مظنونین را که اضافتاً از معاد قانونی توقیف قبل از محاکمه میباشد نگهداری مینمایند. در آن وقت، که مدعی علیه در محکمه حاضر میشود، خیلی دیرمیباشد، خاصتاً علامات فیزیکی، که از آنجا ناپدید شده باشد به اساس آن شواهد قابل رویت گفته شود که شکنجه واقع شده است. علاوه بر این مشکل، ریاست امنیت ملی اکثراً کارمندان طبی خود را برای آزمایشات قربانی شده گان ایکه ادعای شکنجه کرده استفاده مینمایند. این نگرانی روشن در رابطه به آزمایشات طبی مستقل توقیف شده گان میباشد بخاطریکه داکتر ریاست امنیت ملی غیرمائل خواهد بود که شواهد طبی شکنجه را که کارمندان ریاست امنیت ملی را قلمداد میکند بعید خواهد بود که پیشکش کند.

مسولیت محاکم در برابر شواهدی که از طریق شکنجه بدست آمده

بعض قضاات و خارنوالان گفتند که عدم موجودیت تعریف کامل کاری در قانون جزاء و قانون اجراء جزائی از عناصر متشکله جرم برای آنها مشکل ساخته تا بتوانند علیه ادعاهای شکنجه و اقرارهای که توسط شکنجه بدست آمده عمل نمایند درحالیکه شکنجه

²⁴⁵ بین 9-28 فبروری 2012، یوناما با 15 قضاات و دونماینده ولایتی وزارت عدلیه در مورد عملکرد محکمه در برابر ادعای شکنجه و اجبار، 15 خارنوالان که در 11 ولایات

کارمیکردند، و رئیس بخش دفترلوی خارنوالی در کابل در مورد عملکرد خارنوالی در برابر ادعای شکنجه و اجبار پرسان نمود. (اکثراً در زون های که یوناما دفتر دارد)

²⁴⁶ بین 9-28 فبروری 2012، یوناما با 15 قضاات و دونماینده ولایتی وزارت عدلیه در مورد عملکرد محکمه در برابر ادعای شکنجه و اجبار، 15 خارنوالان که در 11 ولایات

کارمیکردند، و رئیس بخش دفترلوی خارنوالی در کابل در مورد عملکرد خارنوالی در برابر ادعای شکنجه و اجبار پرسان نمود. (اکثراً در زون های که یوناما دفتر دارد)

²⁴⁷ در بین بسیاری از قضاات و خارنوالان که مصاحبه شدند، دو خارنوال که مصاحبه شدند ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان را در سطح ولسوالی در برابر توقیف شده گان منازعات مسلحانه به برخورد شکنجه مشخص نمود.

²⁴⁸ در صحبت با وکلای مدافع، قضاات و خارنوالان که با آنها داشت؛ به یوناما گفته شد زمانیکه توقیف شده گان ادعای شکنجه در اداره ویا در محکمه را مینمایند آنها اکثراً

برای آزمایش توسط کارمند وزارت صحت عامه فرستاده میشوند. اگر علائم فیزیکی در وجود توقیف شده نباشد این مشکل است ثابت شود که شکنجه واقع شده است. در بعض موارد زخم ها گویا که در وقت جنگ ویا فرار وارد شده باشند گفته میشود.

منع شده ، قانون²⁴⁹ تعریف روشن از جرم ندارد. تا حال ، تعریف بین المللی از شکنجه در قوانین وپالیسی ها معلوم نمیشود که درج شده باشد.²⁵⁰

یوناما با تعدادی از وکلای مدافع که از ادعای شکنجه و بدرفتاری موکلین خود دفاع نموده بودند صحبت کرد ، تمام شان را پور دادند که این موضوع را در پیشگاه محکمه پیشکش نمودند²⁵¹. یکی از وکلای ابراز داشت که در مدت تجربه کاری خود هیچ قاضی در برابر ادارات نافذین قانون اقدام نکرده است ؛ اگر احساس مینمودند که اقرار بصورت اجبار اخذ شده مجازات کمتر را برای مدعی علیه تجویز مینمودند. یکی از وکلای مدافع دیگر بیان داشت اگر شواهد فزینی موجود میبود ویا نمی بود ، او ادعا را بملاحظه محکمه میرساند و ادعا نمود که در اکثر قضایای قضات این ادعاها را نادیده میگرفتند. و همین گونه سایر حقوق دانان اضافه نمودند که در قضیه ای هرگز دخیل نبودند که شکنجه توسط محکمه برای رد اتهام علیه مظنون قبول شده باشد.

قضات و خارتوانان همچنان بیان داشتند که به اثر مشکلات روابط که با ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان دارند توانائی هایشان بخاطر برخورد موثر به ادعاهای شکنجه در قضایای جزائی محدود میباشد. یک قاضی گفت که از ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان خواست تا نزد محکمه حضور یابد تا پاسخ به سوالهای در رابطه به ادعای شکنجه جواب دهد ، اما بی فایده بود. و دیگری اظهار داشت که اگر کارمندان در ادعای شکنجه مدعی علیه مربوط (مستنطقین اداره 40) در ولایات ولایات موجود میبود نه در کابل ؛ آنها را حتما احضار میکرد. و قاضی دیگری هم گفت که بشمول کارمندان طبی ، کارمندان بصورت عموم غیرمائل هستند که علیه ریاست امنیت ملی شهادت دهند.

برخی از قضات و خارتوانان تصدیق میکنند که بین رابطه کارمندان قضائی و ریاست امنیت ملی حساسیت های وجود دارد ، و در این مورد موضوع امنیت شخصی (خطر انتقام جوئی) و عواقب اجراء درهمچو قضایای را مطرح نمود. و همین نگرانی در مورد وکلای مدافع و ممکن کارمندان صحی برای معاینات ادعای قربانی شده از شکنجه نیز میباشد.

جوابگوئی حقوقی برای رفع شکنجه و بدرفتاری

فعلا ، پروسه مسوده قانون اجراء جزائی جدید زیر کار است. پروسه این مسوده ، توسط وزارت عدلیه پیشبرده میشود ، و برخی از اصلاحات تضمینات حقوقی داخل شده است - اگر تائید شود - مراحل محاکماتی توقیف شده گان را تقویت خواهد نمود و ممانعت های فعلی را در برابر شکنجه و توقیف های خودسرانه کمک خواهد کرد.²⁵²

یوناما از مسوده جدید قانون اجراء جزائی خوش است زیرا شامل محافظت های حقوقی بوده و بار اثبات را بدوش خارتوانان گذاشته تا اثبات نماید که شواهد را بر علیه مدعی علیه بطور قانونی بدون جبر و شکنجه جمع آوری نموده اند. که شامل احکام مبنی بر ضمانت های حقوق مدعی علیه برای دسترسی به وکیل مدافع که در هر مرحله از اجراء دفاع کند میباشد. در حال حاضر ،

²⁴⁹ مرجع قبلی .

²⁵⁰ بین 9-28 فروری 2012 ، یوناما با 12 وکلای مدافع که در 11 ولایات در تمام افغانستان واقع شده کار میکردند ملاقات نمود.

²⁵¹ وکلای مدافع از پیشکش کردن سه مورد جداگانه شکنجه با موجودیت شواهد طبی در برخی از آن فایل به یوناما خبر دادند.

²⁵² مسوده قانون جدید اجراء جزائی بخاطر تصویب نزد پارلمان میباشد ، کمیته قضائی ولسی جرگه مراجعه مسوده قانون اجراء جزائی را بتاريخ 2 اکتوبر 2012 شروع نمود.

²⁵³ مسوده شامل ماده ای میباشد که ضروری است کسیکه به حد اقل مجازات حبس طویل مواجه است وکیل مدافع داشته باشد.²⁵⁴

ودر قانون اساسی ماده ای بر مکلفیت های دولت برای حصول اطمینان از فراهم نمودن مساعد حقوقی مجانی برای کسانی که توانائی ندارند شامل در مسوده نیز میباشد،²⁵⁵ و از خارنوالی و محکمه میخواهد تا اطمینان حاصل کند شواهد که بر اساس اقرارهای اجباری فراهم شده باشد از دوسیه مدعی علیه دور شود.²⁵⁶ موجودیت چنین ضمانت های حقوقی و تطبیق درست مطمئن خواهد ساخت که قوانین افغانستان در مطابقت با ضمانت های موجود در قانون اساسی و مکلفیت های قوانین حقوق بشر بین المللی قرار میداشته باشد.

مسوده قانون اجراء جزائی تضمین نموده تا توقیف شده گان حق داشته باشند قبل از سه روز ختم مدت توقیف نزد محکمه حضور یابند. و مدت توقیف در ایام تحقیقات 10 روز بوده و از 30 روز هر بار اضافه نشود که مجموعاً 180 روز میشود. در هر بار درخواستی تمدید مدت توقیف توسط خارنوال توقیف شده و وکیل مدافع وی حق دارند در محکمه برای به چالش کشیدن درخواستی حضور یابند.

عدم موجودیت حق بررسی مشروعیت توقیف و تاثیر آن بالای توقیف های خوسرانه و غیر قانونی

سیستم حقوقی افغانستان حق بررسی مشروعیت توقیف²⁵⁷ را ندارد که آن بحیث حفاظت بیشتر حقوقی در برابر توقیف غیر قانونی باشد. با وجود ممانعت های قانون اساسی در برابر توقیف های خود سرانه و مکلفیت های کشور بحیث دولت عضو در کنوانسیون حقوق مدنی و سیاسی²⁵⁸، اکثراً مظنونین تا روز محاکمه خارنوالان و قضات نمی بینند، و این مدت تا سه ماه از لحظه گرفتاری تمدید شده میتواند.²⁵⁹ بدون توانایی به چالش کشیدن اساس توقیف شان در نزد محکمه، بسیاری توقیف شده گان اکثراً بطور خود سردر توقیف نگهداری میشوند زیرا مقامات توقیف میعاد قانونی و حق دسترسی به وکیل مدافع را نادیده میگیرند.

متأسفانه، مسوده قانون اجراء جزائی شامل احکام نمیباشد تا تضمین نماید توقیف شده گان حق داشته باشند اساس توقیف خود را به چالش کشانند. یک میکانیزم که بتواند توقیف شده گان را قادر سازد از محکمه درخواست نمایند تا قانونیت گرفتاری آنها را مورد بررسی قرار گیرد و قوانین در مطابقت با قانون اساسی افغانستان قرار گیرد.

²⁵³ مراجعه شود به ماده 8 پراگراف 11، 8 و 14 مسوده قانون اجراء جزائی (مسوده 17 دسامبر 2011 ترجمه انگلیسی توسط وزارت عدلیه و موسسه جی اس اس پی).

²⁵⁴ مرجع قبلی ماده 10.

²⁵⁵ مرجع قبلی ماده 10 و 11.

²⁵⁶ مرجع قبلی ماده 22.

²⁵⁷ حق بررسی مشروعیت توقیف: کلمه لاتینی بوده تحت اللفظی "داشتن بدن را گویند" متشکل از عمل قانونی میباشد که توقیف شده گان قادر میسازد تا به محکمه با صلاحیت درخواست دهند تا قانونیت توقیف شان مورد بررسی قرار گیرد. این عمل قانونی شخص را در برابر توقیف های غیر قانونی محافظت مینماید.
²⁵⁸ ماده (1) و (3) کنوانسیون حقوق مدنی و سیاسی زد دولت های عضو در کنوانسیون میخواهد اطمینان حاصل شود که توقیف شده گان بزودترین فرصت نزد قاضی و یا دیگر کارمندان قضائی آورده شوند. بر اساس فهم شورای حقوق بشر ملل متحد، خارنوال مستقل کافی نمیباشد که روی قانونی بودن توقیف تصمیم بگیرد.
²⁵⁹ قانون اجراء جزائی موقت ماده 53 و 6 (ف3) قسمیکه در راپور 2011 توقیف یوناما آمده در قضایای امنیتی کشور، خارنوالان اکثراً صلاحیت تحقیق خود را به ریاست امنیت ملی تقویض مینمایند، در بعض قضایای خارنوالان صورت دعوی را بر اساس معلومات که توسط ریاست امنیت ملی فراهم شده نوشته میکند

ستره محکمه ولوی خاړنوالی

کارمندان یوناما اېخبار گردیدند که ستره محکمه ولوی خاړنوالی هداياتی را مېنی برمنع شکنجه و تعقیب قضایي ادعای شکنجه صادرنموده است. درهنگام مصاحبه یوناما با قضاات (بین 9 و 28 فبروری 2012) دو قاضی به رهنمود ایکه دوسال قبل ازطرف ستره محکمه صادر نمود اشاره نمود. نه یوناما ونه هم دیگرهمکاران ازچنین رهنمود (جدید وسابقه) در رابطه به شکنجه آگاهی ندارند. یوناما از مقامات قضایی وهمچنان از مقامات مجریان قانون که صلاحیت تحقیقات از مظنونین را دارند میخواهد تا رهنمود استندرد را صادر نمایند تا بالای همه ادارات مجری قانون یکسان قابل تطبیق باشد و این رهنمود ها را بنشر بسپارند. این نه تنها ناظرین مستقل را قادر خواهد ساخت تا موثریت رهنمود رسمی را مورد ارزیابی قرار دهند بلکه اینرا روشن خواهد ساخت که اقدام مثبت برای جلوگیری از شکنجه و تاکید بر حقوق طی مراحل قانونی توسط دولت اتخاذ شده است.

انتقال ریاست عمومی محاسبس از وزارت عدلیه به وزارت داخله

جامعه جهانی نگرانی خود را در مورد انتقال ریاست عمومی محاسبس از وزارت عدلیه به وزارت داخله در طول سال 2011 و زمانیکه در ماه جنوری 2012²⁶⁰ صورت گرفت ابراز نمود. جامعه جهانی تاکید داشت که ریاست عمومی محاسبس باید بطوریکه ارگان مستقل در چوکات وزارت داخله باقی بماند تا از دسترسی پولیس ملی افغان و ارگان های امنیتی که به توقیف شده گان جلوگیری شود. و این نیز بیان شد که مجریان قانون و ارگان های امنیتی قادر نباشند تا در راه اندازی و اداره ریاست محاسبس دخالت نمایند. وزارت داخله با این موقف موافقت کرده و بطور علنی حمایت کرد²⁶¹.

نگرانی ها در رابطه به مداخلات ریاست امنیت ملی و وزارت داخله در اداره محاسبس

اخیراً وزارت داخله پلان ایرا بخاطر استخدام "بخش کشف" در همه فرماندهی ریاست عمومی محاسبس و محاسبس ولایات اشکار ساخت. این بخش متشکل از کارمندان مختلف تحقیق و بخش استخبارات و وزارت خانه ها بشمول ریاست امنیت ملی و ریاست تحقیق جنائی در میان دیگران خواهد بود. این بخش در محاسبس موقعیت خواهد داشت و مسولیت مبارزه علیه استخبارات، مبارزه علیه مواد مخدر و تحقیقات مباره علیه تروریسم بشمول استنطاق را بعهده خواهد داشت. آنها بر ریاست عمومی محاسبس پاسخگو نخواهد بود بلکه مسولیت نزد هرا داره خود خواهند داشت.

همکاران بین المللی ذیربط مخالفت خود را با وزارت داخله مطرح نمودند، و ابراز نمودند که این پلان عامل برای تخلفات حقوق بشری و در مخالفت با نورم های بین المللی قبول شده²⁶² محاسبس میباشد. مشکل زیاد پیشنهاد استخدام کارمندان ریاست امنیت ملی در محاسبس فرصت برای ریاست امنیت ملی فرصت خواهد داد تا "دو دندان در یک آلبالو کردن" با دوام تحقیقات بعد از اینکه توقیف شده گان متعاقباً از ریاست امنیت ملی به مرکز توقیف ریاست عمومی محاسبس داشته باشد و این ریاست امنیت ملی فرصت بیشتر برای حصول اقرارها میدهد.

سرپوزه (کندهار)

²⁶⁰ انتقال قانونی توسط فرمان نمبر 85 مورخ 17 دسمبر 2011 رئیس جمهور صورت گرفت.

²⁶¹ سخترانی وزیر اسبق داخله جناب بسم الله خان بتاريخ 10 جنوری 2012.

²⁶² اعضای جامعه جهانی بطور رسمی مخالفت خود را با وزیر اسبق داخله جناب بسم الله خان در جلسه کاری محاسبس در وزارت داخله بتاريخ 29 می 2012 شریک ساخت.

یوناما راپورهای مختلف مبنی بر مداخلات قوماندان پولیس درکندهار در امور داخلی اداره محبس سرپوزه درکندهار دریافت نمود. افسران پولیس ملی افغان غیرا کارمندان محابس، کارمندان ریاست امنیت ملی و خاړنوالی ریاست امنیت ملی نفوذ خود را در محبس سرپوزه زیاد تر نموده که باعث نگرانی دیگر کارمندان، توقیف شده گان و محبوسین شده است. عدم وضاحت نقش هر اداره مختلف بعض مشکلات برای توقیف شده گان و محبوسین در رابطه به دسترسی شان به محاکم و دیدار با فامیل های شان ایجاد کرده است. این موضوع توسط یوناما با وزارت داخله شریک ساخته شد و وزارت داخله ابراز نمود که از موجودیت کار ریاست امنیت ملی با ریاست عمومی محابس آگاهی ندارد.²⁶³

برنامه آیساف برای تفتیش از مراکز توقیف

"سه روز بعد از آنکه آنها مرا به پسته امنیتی آوردند، آنها شروع کردند به آویزان کردن من. آنها دست مرا پشت سرم دستبند زدند و پارچه را محکم به اطراف و زیر شانه های من بستند و مرا از یک درخت توت آویزان کردند. آنها برای مدت زمان طولانی این کار را کردند تا اینکه من از هوش رفتم. تا حدود شش روز هر شب این اتفاق می افتاد. من در یکی از کانتینرهایی که آنها مرا بعد از بی هوشی به آنجا منتقل می کردند، بیدار می شدم. وقتی من آویزان می شدم خونم از جریان می افتاد، من نمی توانستم انگشتانم را حس کنم. حدود سه دفعه یک هیات خارجی، فکر می کنم متشکل از نظامیان آمریکایی، آمدند تا حوزه را بررسی کنند، اما هر دفعه وقتی آنها می آمد، مرا پنهان می کردند؛ آنها به من می گفتند که اگر من پنهان شوم آنها مرا آزاد خواهند کرد. دست/بازوی راستم کار نمی کند؛ من نمی توانم دستم را درست حرکت بدهم".

یوناما مشاهده کرد که توقیفی توانایی بسیار کم در حرکت دادن بازوی راست خود دارد و دست وی به لمس کردن حساس بود.

(توقیفی شماره 26، حوزه پانزدهم پولیس، کندهار، دسامبر 2011)

طرح اصلاحی شش مرحله ای

در اکتوبر 2011، آیساف یک طرح اصلاحی شش مرحله ای را برای حمایت از مقامات افغان در اصلاح رویه های مربوط به بازجویی و رفتار با توقیفی ها انکشاف دادند. این نظام بر ضرورت تفتیش منظم مراکز توقیف و مصاحبه با پرسونل توقیف خانه و توقیفی ها من حیث ابزار های اولی شناسایی رویه های سوء با توقیفی های ریاست امنیت ملی و پولیس ملی تاکید می کند. آیساف به صورت دو جانبه با سفارت ها و سازمان های بین المللی به منظور انکشاف سمینارهای آموزشی کار کرده است که می تواند برای مدیران مراکز توقیف و بازجویانی که با توقیفی ها در ارتباط بوده و مسئول رفتار با آنها است ارائه شود. این جلسات آموزشی بر رفتار انسانی با توقیفی ها، به شمول روشهای بازجویی غیرجبری که بازجویان می توانستند به جای شکنجه استفاده کنند، متمرکز بودند. در این جلسات آموزشی همچنین در رابطه با استانداردهای حقوق بشری و ضرورت حفظ و بهبود شرایط درون مراکز توقیف سخن گفته شد.

²⁶³ یوناما این موضوع را با وزیر اسبق داخله جناب بسم الله خان در جلسه کاری محابس در وزارت داخله بتاريخ 29 می 2012 شریک ساخت و او گفت که خبرنگار در ریاست امنیت ملی در ریاست عمومی محابس کار میکند.

بعد از تکمیل آموزشها و دور دوم تفتیش های اعلام نشده از مراکز توقیف ، مراکز ریاست امنیت ملی و پولیس ملی می تواند برای "تصدیق" پروسه ای که به از سرگیری انتقال توسط نیروهای بین المللی به این مراکز منتهی شود ، تلقی شود. تصدیق تنها زمانی می تواند به فرمانده آیساف توصیه شود که همه کارکنان توقیف خانه های مربوطه که مشمول بدرفتاری با توقیفی ها هستند در جلسات آموزشی حضور یافته و در آن جلسات به طوری که رضایت ترینرهای آیساف را برآورده سازد ، شرکت کرده باشند. تفتیش این مراکز زمانی کامل پنداشته شدند که آیساف قادر بود تا تعداد قابل قبولی از توقیفی ها را در هر موقعیت — که این تعداد از یک مرکز تا مرکز دیگر فرق داشت- مصاحبه نماید.²⁶⁴ هر مشکل بر ملا شده یا ادعاهای بدرفتاری که به وسیله مفتشین مارشال ناظر آیساف در جریان مصاحبه با توقیفی ها دریافت شد ، مورد بازنگری قرار گرفته و به ریاست امنیت ملی یا پولیس ملی افغان ارجاع شد تا اقدامات اصلاحی فوری علیه پرسونل مرکز توقیفی که مسئول بدرفتاری بودند ، اتخاذ شود. در بعضی قضایا ، آیساف اصرار داشت که کارمندان آن مرکز توقیفی جلسات آموزشی بیشتری را دریافت کنند.

بعد از دریافت آموزش و دستورات ، روش کار آیساف یک برنامه در رابطه با نظارت منظمی که توسط پرسونل آن انجام می شد ، را ایجاد کرد. این برنامه شامل بازدیدهای نظارتی منظم توسط پرسونل نظامی بین المللی از مراکز می شد که توقیفی ها را به آن مراکز انتقال داده بودند تا رفتار با این افراد را در سراسر پروسه پیش از محاکمه تعقیب کنند.

تصدیق مراکز

تصدیق مراکز توسط فرمانده آیساف از 8 نوامبر 2011 با تایید بی عیبی ریاست امنیت ملی هرات برای از سرگیری انتقال توقیفی ها توسط نیروهای بین المللی شروع شد. در 8 مارچ 2012 ، آیساف اعلام کرد که از مجموع 16 مرکز توقیفی شناسایی شده توسط یوناما به عنوان مراکز که در آنجا شکنجه اتفاق افتاده بود ، 14 مراکز را تصدیق کرده است.²⁶⁵ تا جایکه یوناما معلومات دارد ، "تصدیق" توسط آیساف یک تایید از طرف فرماندهی آیساف مبنی بر عدم استفاده از شکنجه در آن مرکز نیست یا تضمین این نیست که پرسونل آن مراکز در رابطه با عدم استفاده از روشهای سوء بازجویی دوباره آموزش داده شده اند.²⁶⁶ بلکه تصدیق منعکس کننده این است که مراکز ریاست امنیت ملی یا پولیس ملی سه مرحله نخست برنامه اصلاحی را کامل کرده و اینکه آیساف از وجود بدرفتاری بیشتری در آنها آگاه نیست.

با این وجود ، بعضی از مراکز که یوناما در آنها بعضی از بدرفتاری خیلی شدیدی با توقیفی را در آنها مستند سازی کرده بود ، برای طی کردن پروسه تصدیق بی عیبی آنها زمان خیلی طولانی را در برگرفت که ریاست 124 امنیت ملی از آن جمله بود. بدلیل نگرانی های مستمر نسبت به بعضی از مکان ها و کاهش شدید تعداد توقیفی هایی که در بعضی مراکز نگهداری می شدند — که مانع از این شد که مفتشین آیساف بتوانند تعداد کافی از توقیفی ها را برای قضات در مورد رفتار با توقیفی مصاحبه کند- آیساف

²⁶⁴ به عنوان جزئی از پروسه تصدیق ، مفتشین آیساف کوشش کردند که 3 تا 5 فیصد همه جمعیت توقیفی و یا حداقل شش توقیفی را در هر مرکز مصاحبه کنند. بنا به کاهش شدید تعداد توقیفی ها در بعضی مراکز توقیفی ، آیساف قادر به مصاحبه تعداد کافی توقیفی ها برای ارزیابی اینکه شکنجه هنوز هم در این مراکز وجود دارد ، نبود. به علاوه در بعضی توقیف خانه ها ، مانند ریاست امنیت ملی کاپیسا و ریاست امنیت ملی لغمان ، آیساف قادر به انجام تفتیش ها و آموزش نبود زیرا آنها توانستند که بنا به محدودیت های لوژیستیک به منطقه دسترسی پیدا کنند.

²⁶⁵ امنیت ملی لغمان ، امنیت ملی کاپیسا ، امنیت ملی تخار ، ریاست 124 امنیت ملی ، امنیت ملی هرات ، امنیت ملی خوست ، پولیس ملی ارزگان ، پولیس ملی خوست ، پولیس ملی ژری ، پولیس ملی کندز ، پولیس ملی ارغنداب ، پولیس ملی دامان ، پولیس ملی دشت ارجی و حوزه 9 پولیس ملی کندهار.
²⁶⁶ جلسه با کارمندان قوماندانی آیساف ، در ماه نوامبر 2011 در کابل.

تنها "به صورت مشروط" بعضی از مراکز را تصدیق کرد.²⁶⁷ این به این معنا است که آیساف اجازه از سرگیری انتقال توقیفی ها را می داد، اما تفتیش ها و نظارت ان مراکز عموماً تا زمانی ادامه می یافت که در آنجا تعداد کافی توقیفی مصاحبه شده وجود داشت که بر اساس آن قضاوت در مورد رویه مرکز در آن موقعیت انجام می شد.²⁶⁸ پنج مرکز از 14 مرکزی که آنها را تصدیق کرد به صورت مشروط بی عیب شناخته شدند²⁶⁹ که البته منتظر تفتیش های بیشتر در محل بودند.

با وجود تفتیش ها و جلسات آموزش متعدد، مراکز امنیت ملی و پولیس ملی کندهار تصدیق نشدند. در ملاقات های اخیر، پرسونل آیساف در فرماندهی منطقوی جنوب به یوناما واضح ساختند که آنها بر این باورند که تفتیش ها و نظام آموزش آنها در اصلاح رفتار با توقیفی ها در مراکز فرماندهی ریاست امنیت ملی و پولیس ملی موثر بوده است.

لغو تصدیق بعضی از مراکز

در بعض حالات، تأیید مراکز توقیف مورد لغو قرار گرفت، به طور مثال بعد از تصدیق ریاست امنیت ملی هرات در 8 دسامبر 2011، یوناما قضایای را دریافت کرد که 9 توقیف شده گان زمانیکه در توقیف ریاست امنیت ملی هرات قرار داشتند مشمول روشهای تحقیقات شده بودند که شکنجه را تشکیل می داد.²⁷⁰ آخرین توقیف شده که مصاحبه شد اظهار داشت که وی در ماه اگست 2012، نه ماه بعد از اینکه ریاست امنیت ملی هرات مورد تأیید قرار گرفته بود، شکنجه شده است. به همین صورت، آیساف ریاست امنیت ملی خوست را در 25 جنوری 2012 تصدیق کرد، اما یوناما دریافت نمود که بعد از آن چهار توقیف شده گان²⁷¹ توسط تحقیق کننده گان مواجه به شکنجه در ریاست امنیت ملی خوست شدند، جدیدترین قضیه مربوط به سپتمبر 2012 است.²⁷² در مارچ 2012، یوناما دریافت کرد که یک توقیف شده در پولیس ملی خوست و دو توقیف شده گان در مرکز فرماندهی پولیس ملی در کندز بعد از آنکه آیساف این مراکز را تصدیق کرده بود مورد بدرفتاری و شکنجه قرار گرفته اند.²⁷³

واقعات شکنجه در پولیس ملی افغان خوست و پولیس ملی افغان در کندز بعنوان جدیدترین واقعه از ماه اگست 2012 شش ماه بعد از تأیید می باشد. در ریاست 124 امنیت ملی، یوناما واقعات قابل اعتماد و موثق شکنجه را که جدیدترین آن در ماه اگست 2012 بود، دریافت کرده است. برعلاوه، یوناما واقعات متعدد شکنجه را از طریق توقیف شده گان در ریاست 40 امنیت ملی، بر خلاف نظارت مرحله 5 آیساف از این مرکز ریاست امنیت ملی²⁷⁴، دریافت کرده است. واقعات متعدد پنج ماه بعد از اینکه آیساف یک برنامه نظارتی را در همان مرکز انجام داد از ماه اگست 2012 است.

²⁶⁷ پنج تا از چهارده مرکزی که آیساف تصدیق کرده بود تنها به صورت مشروط بی عیب شناخته شدند که منتظر تفتیش های بیشتر در محل بود، از جمله ریاست 124 امنیت ملی ریاست امنیت ملی لغمان، پولیس ملی ارغنداب، پولیس ملی دامان و حوزه 9 پولیس ملی کندهار.

²⁶⁸ آیساف می تواند توقیفی ها را به مراکز که به صورت مشروط تصدیق شده اند انتقال دهند بر این اساس که دیدار اعلام نشده ظرف 72 ساعت از زمان انتقال و به منظور مصاحبه توقیفی ها در رابطه با رفتار با آنها و شرایط شان انجام دهد.

²⁶⁹ ریاست امنیت ملی لغمان، ریاست 124 امنیت ملی، پولیس ملی ارغنداب، پولیس ملی دامان و حوزه 9 پولیس ملی کندهار.

²⁷⁰ توقیف شده گان نمبر 166، 236، 237، 360، 376، 379، 405، 411 و 609.

²⁷¹ توقیف شده گان نمبر 328، 445، 449 و 579.

²⁷² جدیدترین قربانی که مصاحبه شد اظهار داشت که وی در می 2012، سه ماه بعد از آنکه ریاست امنیت ملی خوست تصدیق شده بود، شکنجه شده است.

²⁷³ توقیف شده گان نمبر 355، 452 و 445.

²⁷⁴ بعد از انتشار گزارش کمیسیون مستقل حقوق بشر / جامعه باز در مارچ 2012، آیساف ریاست 40 امنیت ملی را در نظارت مرحله پنجم قرار داد.

در 24 اکتوبر 2012، آیساف اعلام کرد که یک دستور نظامی²⁷⁵ امضاء شده که تصدیق مراکز را لغو کرده و انتقال را به اداره 40 ریاست امنیت ملی، اداره 124 ریاست امنیت ملی، ریاست امنیت ملی لغمان، ریاست امنیت ملی خوست، ریاست امنیت ملی هرات، و مراکز فرماندهی پولیس ملی در خوست و کندز به حالت تعلیق درآورده است.

نظارت از برنامه آیساف

به نظر می رسد که تفتیش ها و آموزش منجر به بهبود در شرایط صحتی در بسیاری از مراکز امنیت ملی و پولیس ملی شده است. آن طور که گفته شده، توقیفی ها و دیگر سازمان هایی که از مراکز مربوطه در افغانستان نظارت می کنند به یوناما گفته اند که کیفیت غذا و مداوای صحتی در دسترس به توقیفی ها بعد از شروع نظام اصلاحی آیساف بهبود یافته است. بعضی شواهد حکایتی وجود دارد که آموزش ها به افزایش آگاهی در میان پرسونل ریاست امنیت ملی و پولیس ملی در رابطه با اینکه چه نوع رفتار شکنجه را تشکیل می دهد، انجامیده است. در حالیکه مشغول تفتیش مراکز و آموزش اصلاحی برای کارمندان اصلی مرکز توقیفی بود، یک کاهش شدید در تعداد ادعاهای دریافت شده توسط یوناما در رابطه با شکنجه و بدرفتاری در بسیاری از مناطق وجود داشت.

با این وجود، اثر برنامه اصلاحی آیساف محدود شده است و نشانه های زیادی وجود دارد که بهبودهایی که آن برنامه ایجاد کرده و یا باعث شده بود ممکن است موقت باشد. این برنامه اصلاحی نشش مرحله ای در طرح و قلمرو خود محدود است که به نوبه خود منعکس کننده منابع محدودی است که آیساف برای اجرای آن در اختیار دارد. همانطور که میزان نیروها کمتر شدند و انتقال مسئولیت ها پیشرفت کرد، آیساف نیروی انسانی کمتری را برای انجام تفتیش، آموزش و نظارت منظم در اختیار داشت.

در عین حال، بسیاری از پرسونل آیساف که درگیر در تفتیش ها و آموزش بودند، ناظرین آموزش دیده حقوق بشری، آفیسرهای اجرای قانون، آموزش دهنده یا متخصصین در مصاحبه کردن با توقیفی ها نبودند. همچنین این سوال باقی است که آیا توقیفی ها در گفتگو راجع به بدرفتاری، با ناظرینی که لباس نظامی به تن داشته، تجهیزات محافظت می داشتند و ممکن توسط بعضی ها به عنوان دشمن تلقی می شدند، احساس راحتی می کردند. این یک اصل کاملاً معقول در مصاحبه با توقیفی ها است که قربانیان در حضور پولیس یا سربازانی که یونیفورم دارند، تمایل بسیار کمی به صحبت دوستانه یا معرفی آزاد مرتکبین دارند.

در حالیکه آیساف آموزش دهندگان و متخصصین بیرونی را برای تکمیل ظرفیت آموزشی شان داشتند، جلسات آموزشی در مدت و قلمرو موضوعات تحت پوشش محدود بوده است. جلسات آموزشی برنامه ماموریت آیساف از یک مرکز تا مرکز دیگر متفاوت بود و مطابق با منابع در دسترس گروه های ملی متفاوت درون هر مکان فرماندهی منطقی بود. در بعضی موقعیت ها، بازجویان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی فقط دو و نیم ساعت از تمام مدت آموزش را در مورد حقوق بشر و رفتار انسانی دریافت کردند، در حالیکه در دیگر مراکز توقیفی، مثلاً در ریاست 124 امنیت ملی و ریاست امنیت ملی و پولیس کندهار، آموزش خیلی زیادتر و گسترده بود.

²⁷⁵ این امر برای تبادل سر وقت توسط قوت های ایالات امریکا برای قومندانان زیرامر و همکار برای تهیه یادداشت از مقامات بالا و همسویه فرستاده میشود.

تفتیش ها فقط آن مراکز را تحت پوشش قرار داد که یوناما یا دیگر گروه های حقوق بشری استفاده از شکنجه را در آنها گسترده و سیستماتیک یافته بود. بر این اساس این امکان وجود دارد که ریاست امنیت ملی یا پولیس ملی توقیفی ها را به دیگر موقعیت ها و یا در بازداشتگاه های دیگر نهادهای مجری قانون که نهادهای ناظر یا بر آنها متمرکز نبوده و یا بنا به محدودیت های امنیتی قادر به بازدید از آنها نبودند، منتقل کرده باشد.

این نواقص تاثیر کلی طرح اصلاحی را محدود کرده است. همانطور که در سراسر گزارش ذکر شده، در بسیاری از مراکز که آیساف در حال اجرای طرح اصلاحی خود بوده است، تعداد توقیف شده گان مربوط به منازعات تا حد زیادی کاهش یافت. دلایل احتمالی بسیاری برای این کاهش وجود دارد، از جمله اینکه توقف انتقال افرادی که توسط آیساف در عملیات جستجوی شبانه یا در میدان جنگ دستگیر شدند، بر مجموع تعداد توقیف شده گان که در توقیف خانه ریاست امنیت ملی یا پولیس ملی نگهداری می شدند گذاشت. با وجود اینکه، در بسیاری از موقعیت ها، نشانه هایی وجود داشت که ریاست امنیت ملی یا پولیس ملی توقیف شده گان را پنهان کرده و یا افراد را به موقعیت های دیگر، از جمله به دیگر مکانهای بدیل توقیف ریاست امنیت ملی یا پولیس در همان ولایت می فرستاد.

فقدان پاسخگویی

آیساف پاسخگویی مدیران مراکز توقیف و بازجویان دخیل در شکنجه توقیف شده گان را مهم دانست. با وجود این آیساف تاکید داشت که قلمرو فعالیت آنها محدود به وضعیت افغانستان به عنوان یک دولت مستقل است.²⁷⁶ آیساف از طریق برنامه شش مرحله ای خود فقط به حمایت از پاسخگویی برای بدرفتاری و دیگر نقض های حقوق بشر در مراکز توقیف که آنها نظارت می کنند، متعهد است. به احتمال زیاد این نظارت شامل شناسایی مرتکبین شکنجه، ارائه هر گونه شواهد یا معلومات ضروری برای حمایت از بازجویی ها و تعقیب ها در نظام جزایی افغانستان می شود.

آیساف، مانند یوناما، خاطرنشان نمود با وجود اینکه معلومات و شواهد را باریاست امنیت ملی از نظارت و تفتیش خود شریک ساخت، کدام اقدام از طرف مقامات برای رفع نگرانی ها گرفته نشده است. با این هم، آیساف نه متعهد به اعلام عمومی اسامی مرتکبین چنین نقض ها شده است و نه به اتخاذ دیگر اقدامات تحت کنترل شان که می توانست به طور قابل توجهی بر اراده سیاسی در موضوعات پاسخگویی تاثیر بگذارد. به عنوان مثال، مشروط کردن کمک های مالی یا ارائه کمک های تخنیکی و برنامه ها و پروژه های ارتقای ظرفیت ریاست امنیت ملی و پولیس ملی به برکناری و تحت تعقیب قرار دادن مرتکبین مظنون به شکنجه می توانست تاثیر قابل توجهی بگذارد.²⁷⁷

²⁷⁶ جلسه یوناما با کارمندان قومندان آیساف درکابل درمورد طرح و تطبیق پلان شش مرحله ای بررسی محلات توقیف درماه جنوری 2011.

²⁷⁷ شکنجه و بد رفتاری توسط ریاست امنیت ملی و خاصا توسط پولیس ملی افغان ممکن مانع تطبیق "Leahy Law" یا قوانین لاهی شود که به اساس قانون لاهی تخصیصات خارجی "هیچ وجوهی برای آن واحد های نیروی های امنیتی کشور های خارجی مساعدت شده نمیتواند که وزارت داخله یا وزارت دفاع ایالات متحده در مورد آن شواهدی مبتنی بر نقض جدی حقوق بشری توسط آنها داشته باشد، الا پیشکش شواهد دقیق از طرف وزارت خارجه مبنی بر اینکه دولت مربوطه در مورد اقدامات مؤثر اصلاحی را روی دست گرفته و متخلفین را مورد تعقیب عدلی قرار خواهد داد. دروضعیت افغانستان شاید ازحکومت امریکا بخواهد تا توقیف شده گان زمانی انتقال دهد که حکومت افغانستان اقدامات اصلاحی مناسب را روی دست گرفته که شامل به تعقیب عدلی کشیدن متخلفین شکنجه و بدرفتاری ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان باشد که این واقع نشده، درحالیکه آیساف تلاش های حکومت افغانستان را دراین رابطه کمک نموده است. (قسمیکه درنامه آیساف به یوناما بتاريخ 11 جنوری 2013 آمده که ضمیمه پنجم این راپور میباشد). یا قوانین لاهی به فصل های مشخصی در قانون تخصیصات عملیات های خارجی فصل 563 حقوق عمومی 106-429 (2001) و قانون تخصیصات دفاع، فصل 8092 حقوق عمومی 106-259 (2001) در قوانین ایالات متحده راجع میگردد و قانون تخصیصات دفاع ارائه مینماید که "هیچ کدامی از وجوه مالی ذکر شده برای تریننگ واحد های نیرو های امنیتی که در مورد آنها راپور های از طرف اعضای وزارت خارجه مبنی بر نقض حقوق بشری وجود داشته

پاسخگویی یک عامل حیاتی در کوشش به تغییر فرهنگ شکنجه است که در مراکز توقیف افغانستان وجود دارد. علاقه به گرفتن اقرار یا معلومات دادن سریع از جمله دلایل استمرار وجود شکنجه در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی و پولیس ملی است. تا زمانی که افراد متخلف را در قبال استفاده از تخنیک های خشن بازجویی پاسخگو ندانست، یا از طریق از دست دادن شغل و معاش شان و یا از طریق تعقیب عدلی آنها، شکنجه ادامه خواهد داشت. فقدان پاسخگویی در ریاست امنیت ملی و پولیس ملی محدودیت های طرح شش مرحله ای آیساف را برجسته تر ساخته است: شکنجه نمی تواند تنها از طریق آموزش ها و نظارت های کوتاه مدت متوقف شود. در حالیکه معرفی نظام تفتیش ها و آموزشها منجر به کاهش بیشتر در تعداد ادعاهای شکنجه در آن 16 مرکز توقیفی ای شد که آیساف در آنها طرح شش مرحله ای خود را اجرا کرد، استفاده از شکنجه در بسیاری از این مراکز بعد از آنکه آیساف این مراکز را تصدیق کرده بود، از سر گرفته شد.

حمایت بین المللی از ریاست امنیت ملی و وزارت امور داخله

انگلستان

در زمان نوشتن، به دلیل خطر شکنجه و بدرفتاری، یک تعلیق انتقال توقیفی ها توسط نیروهای بریتانیایی به دولت افغانستان وجود دارد. این تعلیق به وسیله ممنوعیت صادر شده توسط محکمه عالی اینگلند و ولز در 6 دسامبر 2012 حمایت می شود که به بریتانیا دستور می دهد که این تعلیق را حداقل تا زمان رسیدگی نهایی توسط محکمه نهایی که قرار است در 27 نوامبر 2012 برگزار شود، ادامه دهد.²⁷⁸ در پرتو معلومات جدید، در 29 دسامبر 2012، وزارت دفاع بریتانیا تعلیق را حفظ کرده و یک ممنوعیت موقت را بر انتقال توقیفی ها به ریاست امنیت ملی وضع کرده است که می گوید "فعلا زمینه های معقولی برای این اعتقاد وجود دارد که توقیفی های دستگیر شده توسط نیروهای بریتانیایی که به لشکر گاه منتقل شدند در معرض خطر بدرفتاری جدی قرار دارند".²⁷⁹

بین نوامبر 2011 و مارچ 2012، بریتانیا "آژانس ملی بهبود پولیسی" وابسته به بریتانیا را تمویل کرد تا حدود 80 بازجویی ریاست امنیت ملی را در رابطه با مهارت های بازجویی و استفاده از شواهد آموزش دهد.²⁸⁰ بازجویی از سراسر افغانستان آمده بودند ولی بیش از همه از ریاست 40 و ریاست 124 امنیت ملی آمده بودند. این آموزش هدف کمک به ریاست امنیت ملی در انکشاف منابع جایگزین، و نه اعتراف، برای محکومیت را دنبال می کرد. یک برنامه گسترده تر آموزش و انکشاف تخصصی برای بازجویان برنامه ریزی شده است تا بین ماه های آپریل 2012 تا مارچ 2013 برگزار شود. این برنامه شامل تحقیقات صحنه جرم، عکسبرداری از صحنه جرم، تحقیق انضباطی داخلی و یک دیدار آموزشی از بریتانیا برای مقامات عالیترتبه ریاست امنیت ملی و خارتوالان برگزیده می باشد. به علاوه بریتانیا ریاست امنیت ملی را در انکشاف توانایی طب عدلی اش در حمایت از

باشد، الا اینکه اقدامات اصلاحی روی دست گرفته شده باشد. پیش بینی های قانون کنترل صدور اسلحه، فصل 22 قانون ایالات متحده 2778 (1976) و پیش بینی ها ذکر شده قبلی بیانگر آنست که منیجیت یک پالیسی کلی مساعدت ایالات متحده نباید به نقض های حقوق بشری سهمیم گردد.²⁷⁸ رسیدگی نهایی مربوط به قضیه "آر علیه سردار محمد" (*R v Serdar Mohammed*) است؛ سردار محمد یک تبعه افغانستان است که به وسیله نیروهای انگلیسی در هلند در 2010 بازداشت شده و متعاقب آن به ریاست امنیت ملی تسلیم شد. سردار محمد ادعا کرده است که در زمان بازداشت در ریاست امنیت ملی شکنجه شده است. وکلای مدافعی که از سردار محمد نمایندگی می کنند، یک دعوی را علیه دولت بریتانیا بر سر قانونی بودن انتقال وی به ریاست امنیت ملی در می 2012 اقامه کرده اند که منجر به تعلیق انتقال توقیفی ها به مقامات افغان توسط بریتانیا شد.²⁷⁹ نامه از وزیر دفاع بریتانیا، فیلیپ هاموند.

²⁸⁰ نامه الکترونیکی از سفارت انگلستان در کابل به یوناما بتاريخ 26 جون 2012 و 14 نوفمبر 2012 و جلسه یوناما با کارمندان سفارت انگلستان بتاريخ جون 2012.

جمع آوری شواهد و آزمایش کمک می کند.²⁸¹ به علاوه، بریتانیا ریاست امنیت ملی و خارنوالان ضد تروریسم را جهت بهبود فهم آنها از قانون و مدارک، توانایی آنها قضایای مبتنی بر شواهد و مدارک و استفاده از تکنیک های مصاحبه که سازگار با حقوق بشر است، آموزش می دهد.²⁸² کمک مالی داده شده است تا شرایط در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی بهبود یابد. بریتانیا با ریاست امنیت ملی و ریاست عمومی محابس برای نصب CCTV برای ثبت فعالیت و ارائه تجهیزات ثبت ویدیویی و شنوایی برای استفاده در طی مصاحبه با توقیفی ها کار می کند.

ایالات متحده آمریکا

ایالات متحده آمریکا نیز از سال 2010 به این سو در جستجوی تفاهمنامه همکاری با حکومت افغانستان برای ایجاد یک مکانیزم نظارت ملکی از توقیف شده گان منازعات است. قسمیکه یوناما معلومات دارد تا هنوز هیچ توافق بدست نیامده است. مذاکرات در مورد تفاهمنامه همکاری به اثر بحث ها و اجرای توافقنامه انتقال مرکز توقیف خانه نظامی امریکا در پروان به مقامات افغان شاید پیچیده شده باشد.

برنامه انکشافی ملل متحد

برنامه انکشافی ملل متحد (UNDP) در حال ارائه کمک به ریاست امنیت ملی از طریق برنامه عدالت و حقوق بشر است که این برنامه واحد حمایت از حقوق بشر وزارت عدلیه را در رابطه با آموزش حقوق بشر به مقامات ریاست امنیت ملی پشتیبانی می کند.²⁸³ با همکاری سفارت بریتانیا، این مکانیزم بین الوزارتی (ریاست امنیت ملی و وزارت عدلیه) بخش حقوق بشر نصاب تعلیمی آکادمی ریاست امنیت ملی را ارائه داده است. از زمانی که این ابتکار در اوایل 2012 شروع شد، همه افسران ریاست امنیت ملی در آموزش شرکت کرده اند. به علاوه، برنامه انکشافی ملل متحد از طریق واحد حمایت از حقوق بشر وزارت عدلیه در حال پایدارسازی این ابتکار از طریق انکشاف برنامه های آموزش آموزگاران (آموزش ترینرها) می باشد. این یک هدف بلند مدت به مقصد ادغام و به جریان درآوردن آموزش حقوق بشر به تمام برنامه های آموزشی ریاست امنیت ملی تا سال 2015 از طریق ارائه کورس های آموزشی سه ماه راجع به حقوق بشر به همه کارمندان ریاست امنیت ملی به منظور نهادینه کردن حقوق بشر در این ریاست می باشد.²⁸⁴

به علاوه، وزارت عدلیه با وزارت امور خارجه کار می کند تا تعهدات معاهداتی افغانستان در رابطه با الزامات گزارش دهی از اجرای کنوانسیون ضد شکنجه به انجام برسد. افغانستان برنامه دارد تا در سال 2013 گزارش اولیه اش را به کمیته ضد شکنجه ارسال نماید و برنامه انکشافی ملل متحد از طریق وزارت عدلیه افغانستان را در این رابطه یاری خواهد رساند.

ماموریت پولیس اتحادیه اروپا در افغانستان

²⁸¹ در دسامبر 2011 بریتانیا یک معلم تحقیقات پولیس بریتانیا را اعزام کرد تا با ریاست 40 امنیت ملی در کابل کار کند. واضحا، قلمرو این آموزش باید گسترش یابد تا در کنار مکانیزم ارزیابی چگونگی استفاده از آموزش و موثریت آن، همه بازجویان را در سیستم امنیت ملی تحت پوشش قرار دهد.

²⁸² در بیش از دو و نیم سال گذشته، بریتانیا با کمک همکاران بین المللی، کورس های آموزشی متعددی را برای حدود 90 خارنوال ضد تروریسم از سراسر افغانستان ارائه کرده است. همچنین بریتانیا کار با قضات ضد تروریست را در کابل شروع کرده است تا مشکلات را در سیستم شناسایی نموده و ببیند که برای بهبود موثریت آن چه کار می توان کرد.

²⁸³ برنامه عدالت و حقوق بشر UNDP به طور مشترک توسط کانادا، دنمارک، جرمنی، ناروی، آژانس انکشاف و همکاری سوئیس و بریتانیا حمایت مالی می شود.

²⁸⁴ جلسه یوناما با بخش عدلی و حقوق بشرا اداره انکشافی ملل متحد بتاريخ 4 جولای 2012.

در طول دو سال اخیر، ماموریت پولیس اتحادیه اروپا در افغانستان (EUPOL) برای ایجاد یک مجموعه تحقیقی بیرونی و مستقل در نظارت دادخواهی می کند تا این مجموعه بتواند شکایات از پولیس ملی افغان را دریافت نماید. به نظر می رسد که ماموریت پولیس اتحادیه اروپا در افغانستان و وزارت امور داخله در سال 2011 پیشرفت قابل توجهی در رابطه با ایجاد یک واحد تحقیقی "بازرس پولیس" که در کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان²⁸⁵ جای خواهد داشت، داشته اند. تحقیق کنندگان و پرسونل حمایتی برای این اداره شناسایی شده اند، همانطور که یوناما در کورس آموزشی برای پرسونل شناسایی شده کمک کرده است. در ابتدا تاریخ شروع به کار مکانیزم بازرس پولیس اواسط دسامبر 2011 گذاشته شده بود، اما این برنامه ها به درخواست وزارت امور داخله به تاخیر افتاد. برنامه بعدی ماموریت پولیس اتحادیه اروپا در افغانستان برای پیشبرد این ابتکار بنابراین عملکرد وزارت تا اکنون موفق نبوده است.

راه پیشرو: طرح برای نظارت آینده از توقیف

استفاده از شکنجه به منظور اعتراف گیری یک رویه طولانی نهادینه شده در مراکز توقیفی افغانستان است که رسیدگی درست به آن مستلزم کوشش جمعی به وسیله دولت با حمایت مستمر از سوی جامعه جهانی است. همانطور که از زمان نشر گزارش یوناما در اکتبر 2011 همچنان دیده شده است، دولت افغانستان و جامعه بین المللی بر آموزش مهارت ها، افزایش آگاهی و مکانیزم های بازجویی / نظارتی به عنوان ابزارهای اصلی ریشه کن کردن شکنجه و رویه سوء توقیف متمرکز بوده اند. این مسئله فقط باعث پیشرفت های ناچیز در رابطه با استفاده و گسترده شدن شکنجه شده است.

آیساف یک نظام تفتیش از مراکز، آموزش و نظارت را به عنوان ابزارهای ردیابی رفتار با زندانیان ایجاد کرده است. این پروسه تفتیش به طور کلی به بعضی پیشرفت ها در شرایط توقیف و رفتار با توقیفی ها منجر شده است. متأسفانه، این مکانیزم یک مکانیزم پایدار نیست. با پروسه جاری انتقال که منجر به انتقال مسئولیت اصلی امنیتی شده و نزدیک شدن به زمان خروج نیروهای بین المللی در 2014، توانایی آیساف در استمرار نظام تفتیش از نظر زمانی محدود است. همانطور که نیروهای خارج کاهش می یابند، توانایی مادی آنها برای بازدید از مراکز توقیف نیز کاهش می یابد.

نظارت و تفتیش از مراکز توقیف بعد از خروج نیروهای بین المللی از افغانستان همچنان یک ضرورت خواهد بود. بازدید از مکان های توقیف به وسیله ناظرین مستقل یک عنصر مهم در ایجاد فرهنگ پاسخگویی و رفتار انسانی با توقیفی ها می باشد. معیارهای بین المللی حقوق بشر و بهترین معیارها چارچوبی را برای این مکانیزم ها فراهم می کند بخصوص پروتکل اختیاری کنوانسیون بین المللی منع شکنجه و سایر رفتارها و مجازات های ظالمانه، غیر انسانی و یا تحقیر آمیز که از دولت های عضوی می خواهد تا "مکانیزم های پیشگیری ملی" را ایجاد نموده و تمویل کنند.²⁸⁶ در بسیاری از موارد، این مجموعه های تحقیقی متخصص ضرورتاً طبیعت ملی داشته، مستقل از دولت بوده و به وسیله یک نهاد حقوق بشری ملی هماهنگ می شوند. آنها

²⁸⁵ جلسه یوناما با بخش حاکمیت قانون و مریمان حقوق بشر اتحادیه اروپا، ماه اپریل و جون 2012، کابل.

²⁸⁶ نمونه ای از شکوهایی که پروتکل اختیاری را تصویب نموده و مکانیزمهای پیشگیری ملی را ایجاد نموده اند عبارتند از آلبانی، آذربایجان، کرواسی، قزاقستان، مالی، نیکاراگوا، صربیا، اسلوانی، مقدونیه از جمهوری سابق یوگسلاویا، تونس و ترکیه.

باید یک مأموریتی داشته باشند که دسترسی آزاد و بدون مانع به مکان های توقیف تنظیم شده توسط قانون را تضمین کند ، همانطور که باید کاملاً به وسیله دولت تمویل شود ، البته باید احتیاط کرد که بودجه آنها از دخالت سیاسی مصون باشد²⁸⁷ .

کشورهای زیادی که طرف کنوانسیون ضد شکنجه بوده اند ، وجود دارد که مکانیزم های پیشگیری ملی را به عنوان ابزار رسیدگی به شکنجه ایجاد کرده اند. هیچ مدلی خاصی برای اینکه این مجموعه ها باید عملکرد خود از آن پیروی کنند وجود ندارد ، همانطور که می توان مثال های موفق متعددی از مکانیزم های مفید ، مستقل و موثر را مشاهده کرد. دولت های زیادی این روش را انتخاب کرده اند که از مزیت نهادهای ملی حقوق بشر موجود بهره مند شوند در حالیکه قانون اساسی اختیارات آن نهادها را در دسترسی به مراکز دولتی ، مستند سازی و شروع تحقیقات مستقل به عنوان نقطه شروع یک مکانیزم ملی پیشگیری تضمین کرده است.²⁸⁸

آذربایجان یکی از این کشورها است که به کمیشنر/بازرس ملی حقوق بشر خود صلاحیت داده است تا یک واحد را در درون ساختارش ایجاد کند تا به عنوان یک ناظر و مکانیزم تفتیش برای جلوگیری از شکنجه عمل نماید.²⁸⁹ این "گروه" مکانیزم پیشگیری ملی ، متشکل از کارمندان انتخاب شده از دفتر بازرس ، بازدیدهای منظمی را از همه مکانهایی که افراد در آنجا در توقیف بوده یا ممکن است در توقیف باشند ، به شمول توقیف خانه ها ، مکان های توقیف اداری ، مراکز اصلاح و زندان ها ، اطاق نگهبانان ، واحدهای تادیبی و نهادهای صحت روانی انجام می دهد. از آنجا که بازرس یک مجموعه نظارتی غیر قضایی است ، مکانیزم پیشگیری ملی می تواند برای تکمیل یافته هایش توصیه کند و برای اجرای توسط دولت یا اصلاح تقنینی به پارلمان پیشنهادهایی عرضه کند. نهادهای دولتی مدت زمان محدودی دارند که توسط قانون اساسی تعیین شده تا به توصیه ها و پیشنهادات بازرس پاسخ دهند.²⁹⁰

در حالیکه افغانستان هنوز یک دولت عضو پروتکل اختیاری نیست ، ایجاد یک مکانیزم پیشگیری ملی به عنوان یک راه حل پایدار واضحاً باید مورد بررسی قرار گیرد تا ابزاری برای استمرار رویه بازرسی از مراکز توقیف و جلوگیری از شکنجه باشد. چنین مکانیزمی می تواند در درون کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان ایجاد شود که می تواند نقش هماهنگ کننده را بازی کند و یا می تواند منابع را به صورت درست در اختیار آن مکانیزم قرار دهد. از آنجا که توانایی فعلی کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان کافی نخواهد بود ، حمایت جامعه بین المللی می توند برای تضمین استخدام درست و مناسب کارمندان مفتشین مورد استفاده قرار گیرد.

یوناما و جامعه مدنی نیز می توانند از این مکانیزم از طریق حمایت از متخصصان فعلی افغانستان (با زمینه ها و علاقمندی های مختلف) در قدمهای اولیه این مکانیزم و جهت تضمین قابلیت آن حمایت به عمل آورند. باید مفتشین این مکانیزم ملی اختیار

²⁸⁷ مراجعه نماید به سایت <http://www2.ohchr.org/english/bodies/cat/opcat/mechanisms.htm> برای دریافت لست مکمل اعضاء که این مکانیزم ملی را

ایجاد نموده اند بالاتر از 35 مکانیزم توسط دولتهای عضو ایجاد شده است.

²⁸⁸ بانک معلومات (دیتابیس) پروتکل الحاقی کنوانسیون ضد شکنجه مربوط به انجمن پیشگیری از شکنجه یک منبع عالی برای یوناما برای کسب معلومات در رابطه با معیارهای بین المللی برای مکانیزم های پیشگیری ملی ، اقدامات دولتهای تصویب کننده پروتکل اختیاری کنوانسیون ضد شکنجه در رابطه با اجرای آن و ایجاد مکانیزم های پیشگیری ملی ، و گزارشات و تحلیل های مرتبط بوده است: <http://www.apt.ch/en/opcat/> منابع آنلاین مشابه شامل وبسایت انستیتوت حقوق بشری لودویگ بولزمن در رابطه با اطلس شکنجه است: <http://www.univie.ac.at/bimtor/>.

²⁸⁹ کمیشنر حقوق بشر (بازرس) جمهوری آذربایجان ، گزارش در مورد مکانیزم پیشگیری ملی علیه شکنجه ، 2009-2010 ، (منتشر شده در 2010) ، صص 3-5.

²⁹⁰ مرجع قبلی ، صص 15-22.

داده شود تا تفتیش های کامل نموده و به صورت منظم با حکومت از طریق توصیه ها در مورد چگونگی بهبود شرایط و محل ارجاع شکایات در مورد بدرفتاری ها و همچنان وضعیت کلی توقیف تعامل داشته باشند.

سفارشات

به ریاست امنیت ملی

- اقدامات را جهت توقف و جلوگیری شکنجه و سوء رفتار در تمام محلات مربوط به ریاست امنیت ملی و بخصوص در محلات ایکه این گونه عملکردها بعنوان شیوه از تحقیق استفاده شده است ، را در دست گیرد.
- گزارشات مبنی بر شکنجه و سوء رفتار در محلات مربوط به امنیت ملی در ولایات فاریاب ، هرات ، جوزجان ، کندهار ، خوست ، کندز ، لغمان ، ننگرهار ، پکتیکا ، تخار و ادارات 124 و 40 ریاست امنیت ملی را مورد واریسی قرار دهد. این بررسی ها باید موثق ، موثر و بیطرفانه و متمرکز بالای برخوردهای مجرمانه مقامات امنیت ملی طوریکه ادعا میشود ، باشد.
- استفاده از تمام محلات سلب آزادی غیر رسمی را متوقف و آن را مسدود سازد.
- برای نظارت مستقل از این تحقیقات اجازه داده شده و یافته ها و اقدامات اصلاحی گزارش داده شود.
- مقاماتی که مرتکب شکنجه و یا سوء رفتار با توقیف شده گان شده باشند ، باید منفک ، مورد پیگرد ، تادیب و مجازات ، از جمله از طریق ارجاع آنها به خارنوالی نظامی ، قرار گیرند بشمول به تعلیق انداختن وظایف شان و از دست دادن تقاعد و سایر امتیازات.
- زمینه دسترسی ، کامل منظم و بدون مانع را برای تمام ناظرین مستقل (بشمول کمیسیون مستقل حقوق بشر و یوناما و دیگران) در تمام محلات مربوط به ریاست امنیت ملی بشمول اداره 124 امنیت ملی را فراهم سازد.
- ایجاد میکند که تمام تحقیقات بصورت صوتی و یا تصویری ثبت گردد (در جایکه CCTV موجود باشد) و در صورت ایکه خارنوالان و قضات ویا سایر میکانیزم های شکایتی و ناظرین مستقل دسترسی به آن را بخواهند ، موجود باشد.
- برای تمام توقیف شده گان که درحراست ریاست امنیت ملی نگهداری میشوند یک راجسترعمومی ایجاد و برای ناظرین مستقل (بشمول کمیسیون مستقل حقوق بشر و یوناما و دیگران) بصورت درست قابل دسترس باشد و ضمناً این راجستر بصورت منظم و شفاف بروز داده شود تبارز یابد.
- پالیسی ها و اقدامات موجود برای تثبیت سن توقیف شده گان در زمان توقیف تقویت شود تا اطمینان حاصل گردد اطفال زیر سن 18 از توجه و حفاظت لازم در جریان تحقیقات جنایی و انتقال به مراکز اصلاح و تربیه اطفال برخوردار شوند.
- اطمینان حاصل گردد تا اطفال توقیف شده از موقعیکه دستگیر میشوند کاملاً جدأ از کهن سالان توقیف شده نگهداری شده و بنا بر موقف حقوقی که اطفال دارند از توجه لازم برخوردار شوند.

به وزارت امورداخله وپولیس ملی افغان

- برای توقف و جلوگیری از شکنجه و بدرفتاری توسط تمام کارمندان پولیس ملی افغان وپولیس محلی افغان خاصتا درمراکزومحلات ایکه چنین رفتارها بحیث یک روش تحقیق مورد استفاده قرارگرفته است ، اقدامات اتخاذ گردد.

- تمام راپورهای مبنی بر شکنجه و بدرفتاری توسط پولیس ملی و پولیس محلی در مراکز توقیف پولیس ملی در بغلان ، هلمند ، هرات ، کندهار ، کندز ، پکتیکا ، تخار و زابل و در ولسوالی های که پولیس محلی استخدام شده است مثل فاریاب ، کندز ، کندهار و ارزگان ، تحقیقات شود.
- استفاده از تمام محلات سلب ازادی غیر رسمی را متوقف و آن را مسدود سازد.
- تمام افسران ویا آمرین پولیس ملی وپولیس محلی که مسئول ارتکاب شکنجه و بدرفتاری با توقیف شده گان باشند و یا به آن امر کرده باشند ، منفک ، مورد پیگرد ، تادیب و مجازات ، از جمله از طریق ارجاع به خازنوالی نظامی ، بشمول تعلیق و از دست دادن تقاعد و دیگر امتیازات قرار گیرند.
- برای نظارت مستقل از این تحقیقات اجازه داده شده و یافته ها و اقدامات اصلاحی گزارش داده شود.
- زمینه دسترسی ، کامل منظم و بدون مانع را برای تمام ناظرین مستقل بشمول کمیسیون مستقل حقوق بشر و یوناما و دیگران در تمام محلات مربوط به پولیس ملی و وزارت امور داخله را فراهم سازد.
- اصدار رهنمود های شفاف و الزام آورقانونی جهت تنظیم صلاحیت های توقیف توسط پولیس محلی افغان و حصول اطمینان از آموزش درست از همه ای این رهنمودها توسط واحدهای پولیس محلی.
- ایجاد میکند که تمام تحقیقات بصورت صوتی و یا تصویری ثبت گردد (در جایکه CCTV موجود باشد) و در صورت ایکه خازنوالان و قضات ویا سایر میکانیزم های شکایتی و ناظرین مستقل دسترسی به آن را بخواهند ، موجود باشد.
- پالیسی ها و رفتارها در رابطه به دسترسی وکلای مدافع به توقیف شده گان تغییر یابند و برای وکلای مدافع اجازه داده شود تا از همه مراکز توقیف دیدن نموده و خدمات خود را برای همه توقیف شده گان از لحظه گرفتاری و در تمام مراحل (بشمول مرحله تحقیق) طوریکه قوانین افغانستان ایجاد مینماید ، ارایه بدارند
- اطمینان حاصل شود تا تمام تحقیق کننده گان /مستنطقین پولیس ملی در برنامه های آموزشی تحقیقات قانونی و بدیل های تحقیق وروش های مصاحبه بصورت اجباری شرکت نمایند.
- برای تمام توقیف شده گان که در حراست پولیس ملی نگهداری میشوند یک راجستر عمومی ایجاد و برای ناظرین مستقل (بشمول کمیسیون مستقل حقوق بشر و یوناما و دیگران) بصورت درست قابل دسترسی باشد و ضمناً این راجیستر بصورت منظم و شفاف تبارز یابد.
- یک کمیسیون متشکل از نماینده های با صلاحیت در وزارت امور داخله و همکاران بین المللی (بشمول ایساف ، یوناما و نماینده های نهادهای کلیدی بین المللی و تمویل کننده گان) بخاطر بازنگری از تطبیق تدابیر ، بشمول سفارشات این راپور - بمنظور از بین بردن شکنجه در پولیس ملی افغان و پولیس محلی ، ایجاد گردد.
- پالیسی ها و عملکرد های موجود مورد تصمیم گیری در خصوص تعیین سن افراد قابل نظارت در موقعیکه بسوی مراکز نگهداشت برده می شوند باید تقویت یابد تا اطمینان حاصل گردد که به افراد و اطفال ایکه پائینتر از 18 سال قرار دارند توجه و حمایت لازم قانونی صورت گرفته و به مراکز مناسب اطفال انتقال یافته باشند.
- اطمینان حاصل شود تا اطفال توقیف شده از موقعیکه دستگیر میشوند کاملاً جدا از کهن سالان توقیف شده نگهداری شده و بنا بر موقف حقوقی که اطفال دارند از توجه لازم برخوردار شوند.

اردوی ملی افغانستان

- برای توقف و جلوگیری از شکنجه و بدرفتاری توسط اردوی ملی افغان در مراکز و محلات که توقیف شده گان نگهداری میشوند و خصوصاً در محلات که ایکه چنین رفتارها برای تحقیق مورد استفاده قرار گرفته است ، اقدامات اتخاذ گردد.
- تمام راپور های که تحقیق کننده گان در ولایات فراه ، هرات ، بادغیس ، کابل (سروبی) ، لغمان و کندهار از شکنجه و بد رفتاری استفاده نموده اند ، مورد تحقیق قرارگیرد.
- پرسونل اردوی ملی افغان و آمرین شان که مسئول ارتکاب شکنجه و بدرفتاری بالای توقیف شده گان باشند و یا به آن امر نموده باشند ، مورد تادیب ، محاکمه نظامی ، و مجازات بشمول تعلیق و از دست دادن تقاعد و دیگر امتیازات قرارگیرند.
- برای نظارت مستقل از این تحقیقات اجازه داده شده و یافته ها و اقدامات اصلاحی گزارش داده شود.
- زمینه دسترسی کامل منظم و بدون مانع را برای تمام ناظرین مستقل بشمول کمیسیون مستقل حقوق بشر و یوناما و دیگران در تمام محلات مربوط به اردوی ملی که توقیف شده گان منازعات در ان نگهداری میشود ، را فراهم سازد.

به حکومت افغانستان

- یک میکانیزم مستقل نظارتی با صلاحیت بعنوان میکانیزم جلوگیری ملی طوریکه در پروتوکول اختیاری کنوانسیون منع شکنجه آمده ، ایجاد گردد. ممکن است این میکانیزم درچوکات کمیسیون مستقل حقوق بشرافغانستان با صلاحیت های (1) مراجعه منظم و از قبل اعلام ناشده به محلات توقیف (2) افزاز صلاحیت برای معاینات طب عدلی جهت تثبیت ادعاهای مبنی بر شکنجه (3) اجرای تحقیقات بی طرف و شفاف در رابطه به ادعای شکنجه درمحلات مربوط به ریاست امنیت ملی وپولیس ملی افغان و(4) ارائه سفارشات به مقامات توقیف و سایر ادارات ذیربط جهت برخورد با شکنجه و بدرفتاری درتوقیف خانه ها ، بشمول محول نمودن قضایا به لوی څارنوالی برای تحقیق و امکاناً توسط څارنوال مبارزه علیه فساد اداری ، ایجاد گردد.
- الزامی ساختن این امر که تمامی کارمندان صحتی و مسئولین توقیف خانه ها مسئولیت دارند تا شواهد ومدارک طبی مربوط به شکنجه را در اختیار مکانیزم مستقل بیرونی برای نظارت و پاسخگویی گذاشته و این که تدابیر جزایی مسلکی مناسب و همچنان اقدامات جزایی مالی پیش بینی شوند – توسط مکانیزم نظارتی و پاسخگویی اجرا شود – تا ضمانت اجرایی برای این مسئولیت ها باشد.
- شفاف سازی و در اختیار عموم گذاشتن چارچوب و پروسیجرهای قانونی ای که فعالیت های ریاست امنیت ملی را تنظیم می کند و همچنان اطمینان حاصل شود که این پروسیجرهای قانونی موضوعات تحقیقات بیرونی و تعقیب عدلی ادعاها به ارتباط سوء رفتارهای جدی مجرمانه ، به شمول شکنجه و بدرفتاری با توقیف شده گان توسط کارمندان ریاست امنیت ملی را ، در سیستم عدالت جزایی ملکی پیش بینی کنند.
- اطمینان حاصل شود از این که حمایت های حقوقی کافی در تمامی ولایات موجود باشند ، به شمول مساعدين مستقل حقوقی ، و این که آنها به توقیف شده گان منازعات که در توقیف خانه های ریاست امنیت ملی و پولیس ملی نگهداری می شوند در چارچوب زمانی مطابق قانون اساسی ، دسترسی داشته باشند.
- الزامی ساختن این موضوع که تمامی توقیف شده گان منازعات به محض ورود به مراکز توقیف ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغانستان تحت معاینات مکمل صحتی قرارگیرند.

- امضاء و تصویب پروتوکول اختیاری کنوانسیون بین المللی منع شکنجه ، و دیگر رفتارها و مجازات غیرانسانی ، ظالمانه و تحقیرآمیز.
- دعوت از گزارشگر خاص ملل متحد در موضوع شکنجه برای بازدید از افغانستان.
- تکمیل و ثبت گزارش اولیه دولت افغانستان در کمیته تخصصی ملل متحد برای رفع شکنجه به ارتباط تطبیق کنوانسیون منع شکنجه.
- لغو تفاهم نامه مابین ریاست امنیت ملی و اداره لوی خرنوالی به منظور اطمینان حاصل نمودن از این موضوع که خرنوالان صلاحیت تحقیقی خود را حفظ نموده و بتوانند با توقیف شده گان که هنوز در توقیف خانه های ریاست امنیت ملی نگهداری می شوند ، قبل از این که آنها به یک محبس تحت امر ریاست مرکزی محابس انتقال داده شوند ، مصاحبه کنند.

به ستره محکمه

- صدور هدایات به قضات محاکم ابتدائیه واستیناف به هدف ملزم ساختن آنها به انجام منظم تحقیقات در رابطه به تمامی ادعاهای شکنجه و اعترافات اجباری و همچنین اجرای جدی و دقیق ممنوعیت های که علیه استفاده از مدارک و شواهد بدست آمده از طریق شکنجه می باشند ، طوری که در قانون اساسی افغانستان و قانون اجراءات جزایی موقت پیش بینی شده است.
- تهیه یک رهنمود مفصل برای قضات محاکم ابتدائیه واستیناف در مورد تعریف جرم شکنجه طوری که این تعریف شامل تمام آن عناصری که در تعریف بین المللی از شکنجه در کنوانسیون منع شکنجه آمده است ، باشد.
- به قضات هدایت دهد تا اعترافات گرفته شده از طریق شکنجه را به عنوان مدارک معتبر نپذیرند.²⁹¹
- قضاتی را که کماکان اعتراف های بدست آمده از شکنجه یا اجبار را به عنوان مدرک قابل قبول برای تقصیر می پذیرند ، از کار برکنار کند.

به شورای ملی

- اطمینان حاصل شود که جرم شکنجه بطور درست در مسودات تحت بازنگری قانون اجراءات جزایی و قانون جزا طوری تعریف شود که شامل تمامی عناصر تعریف بین المللی از جرم شکنجه ذکر شده در کنوانسیون منع شکنجه باشند.
- تصریح شود در جاییکه ادعای شکنجه موجود میباشد ، باراثبات به دوش خرنوال می باشد که وی باید بتواند ثابت نماید که شواهد و مدارک بطور قانونی بدون متوسل شدن به شکنجه یا فشار و اجبار به هدف گرفتن اقرار ، بدست آمده است.
- بازنگری قوانین افغانستان به منظور تضمین حق توقیف شده گان برای به چالش کشیدن و مورد سؤال قرار دادن قانونیت دستگیری و توقیف شان در محاکم افغانستان.

²⁹¹ باید خاطر نشان ساخت که مسوده قانون اجراءات جزایی ارجاعات مشخصی در رابطه با تعهد به رد استفاده از شکنجه به عنوان مدرک در قضایای جنایی دارد ، به شمول ماده 22 در مورد ممنوعیت استفاده از مدرک بدست آمده از طریق اجبار و شکنجه ؛ مواد 150-153 در مورد اعترافهای اجباری. همچنین قابل یادآوری است که ماده 4 (36) اقرار را یک پذیرش اختیاری "و در حالت عقلی سالم بدون اجبار و در نزد محکمه صالح" تعریف می کند.

به اداره لوی څارنوالی افغانستان

- به تمامی څارنوالان رهنمودهای الزام آور داده شود تا اقرارهای بدست آمده از طریق شکنجه را منحیث مدارک و شواهد قابل قبول که به اساس آنها اتهام نامه و یا صورت دعوی در محاکمات ترتیب شود، را رد نمایند.
- اطمینان حاصل شود از این که هر گونه رهنمود ستره محکمه به قضات راجع به تعریف شکنجه و عناصر آن به څارنوالان در تمامی سطوح رسانده شود.
- څارنوالانی را که در وظیفه خود در تحقیق بی طرفانه و کامل ادعاهای شکنجه و بدرفتاری مامورین ریاست امنیت ملی، پولیس ملی و پولیس محلی به آنها کوتاهی می کنند، عزل و سبکدوش سازد.
- انجام تحقیقات بیطرفانه و مستقل به ارتباط ادعاهای شکنجه و بدرفتاری با توقیف شده گان توسط کارمندان افغان ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان و پولیس محلی افغان. همچنان در نظر گرفتن توظیف څارنوالان مبارزه با فساد اداری از اداره عالی نظارت بر تطبیق استراتژی مبارزه با فساد اداری تا چنین تحقیقات و تعقیب عدلی را انجام دهند.
- صریحاً اعلام کند که بار اثبات در قضایایی که توقیف شده گان ادعای شکنجه می کنند به دوش څارنوالی است که قادر به نشان دادن مدرکی است که به صورت درست و بدون توسل به شکنجه و اجبار در گرفتن اعتراف به دست آمده است.

به نیروهای نظامی بین المللی کمک به امنیت (آیساف)

- تعلیق انتقال توقیف شده گان به آن واحدها و محلات ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان که در آنها ادعاها و گزارشات موثقی وجود داد که شکنجه و بدرفتاری در آن اماکن صورت می گیرد، تا این که یک ارزیابی کامل از آن اماکن انجام شود.
- بازنگری مقررات نظارتی در هر مکان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی که توقیف شده گان به آن اماکن انتقال داده می شوند، و تعدیل این مقررات طوری که لازم می باشد تا اطمینان حاصل شود از این که هیچ توقیفی ای در برابر ریسک وقوع شکنجه انتقال داده نمی شود.
- بازنگری و تقویت مؤثریت برنامه های نظارتی شان از توقیف خانه ها و تطبیق برنامه شش مرحله ای شان، مخصوصاً بخش های پاسخگویی و ارتباطات در جاییکه مناسب باشد.
- نظارت از اقدامات به هدف توقف و جلوگیری از وقوع شکنجه و بدرفتاری توسط پولیس محلی افغان مخصوصاً در آن مناطقی که از این چنین اعمال منحیث یک شیوه استنتاجی یا بدرفتاری در ولایات فاریاب، کندز، کندهار و ارزگان استفاده شده است.
- اطمینان حاصل نمودن از این که واحدهای پولیس محلی افغان به طور درست در مورد ممنوعیت های قانونی علیه استفاده از شکنجه و همچنین در مورد رهنمودهای شفاف قانونی به ارتباط صلاحیت های آنها برای توقیف مظنونین آموزش ببینند.

- تقویت حمایت های مالی و تخنیکي از نهادهای دولتي و غيردولتي افغانستان به هدف بالا بردن ظرفيت نظارت و وارسى آنها مخصوصاً از توقيف خانه هاىي كه استفاده از شكنجه در آنجا ادامه داشته است با وجود وارسى و نظارت از آن محلات توسط سازمان هاى بين المللى و نهادهای ملي حقوق بشرى.
- در نظر گرفتن مشروط ساختن تمامی انواع كمك هاى تخنیکي و مالی به ریاست امنیت ملي و پولیس ملي به ارایه نتایج عینی و قابل اندازه گیری به ارتباط بهبود نظارت و پاسخگویی در میان مقامات ، مخصوصاً در قسمت جلوگیری ، منع و مجازات مؤثر استفاده از شكنجه در توقیف خانه هايشان.
- با مقامات افغان تعقیب شود تا اطمینان حاصل شود هر طفل توقیف شده كه به توقیف خانه هاى افغانستان انتقال میشود ، از بزرگسالان جدا نگهداری شوند ، و مطابق به محافظت های حقوقی كه برای اطفال ارائه شده تحقیق شوند ، تا دسترسی آسان به فامیل داشته و كمك شوند.

برای کشورهای فراهم کننده نیروی نظامی و دولت های كمك کننده

- ایجاد و یا تقویت برنامه های موجود فعلی یا پلان شده برای نظارت از توقیف شده گان به منظور پیگیری نوعیت برخورد و رفتار با توقیف شده گانی كه توسط نیروهای داخلی به اماكن مربوط به دولت افغانستان منتقل شده اند.
- اطمینان حاصل شود كه حین تصمیم گیری در مورد تمویل مالی پروژه ها و یا فراهم ساختن كمك و مساعدت های كلي به آن نهادها و یا وزارت خانه های دولت افغانستان كه در شكنجه دخیل می باشند ، موضوع استفاده از شكنجه در تصمیم گیری ها در نظر گرفته شود
- منحيث يك موضوع عاجل ، شامل ساختن این ضرورت مبرم كه مرتكبین شكنجه پاسخگوی اعمالشان باشند ، و این موضوع منيحث يك معيار پیشرفت و شرط كلیدی تحت قسمت 2 چارچوب پاسخگویی دو جانبه توكیو به ارتباط حكومتداری ، حاكمیت قانون و حقوق بشرگنجانیده شود.
- دوام و یا افزایش تمویل مالی از مساعدين خدمات حقوقی و پروژه های حمایتی ارایه كننده وكلاء مدافع ، منحيث يك شیوه كمك به رعایت تضمین ها و محافظت های قانونی علیه استفاده از شكنجه و همچنین غیرقابل قبول بودن مدارك و شواهد بدست آمده از طریق آن.
- اطمینان حاصل شود از این كه تمامی برنامه ها و پروژه های آموزشی ای كه برای ریاست امنیت ملي ، آكادمی ریاست امنیت ملي ، وزارت امور داخله ، یا پولیس ملي افغان اجرا می شود ، این برنامه ها آمرین بخش های اسنتطاق و تحقیقات و همچنان كارمندان آنها را مورد توجه قرار داده و این آموزش ها شامل مهارت های الزامی عملی در مورد تخنیک های مصاحبه و اسنتطاق بدون استفاده از فشار و اجبار ، و همچنان شامل آموزش روی موضوعات حقوق بشر ، مخصوصاً مثالهای عملی در مورد این كه این ممنوعیت ها علیه استفاده از شكنجه تطبیق شده است ، می باشد.
- تقویت حمایت های مالی و تخنیکي از نهادهای دولتي و غيردولتي افغانستان به هدف بالا بردن ظرفيت نظارت و وارسى آنها مخصوصاً در توقیف خانه هاىي كه استفاده از شكنجه در آنجا ادامه داشته است با وجود وارسى و نظارت از آن محلات توسط سازمان هاى بين المللى و نهادهای ملي حقوق بشرى.

- در نظر گرفتن مشروط ساختن تمامی انواع کمک های تخنیکي و مالي به رياست امنيت ملي و پوليس ملي به ارايه نتايج عيني و قابل اندازه گيري به ارتباط بهبود نظارت و پاسخگويي در ميان مقامات ، مخصوصاً در قسمت جلوگيري ، منع و مجازات مؤثر استفاده از شکنجه در توقيف خانه هاي شان.

ضمیمه اول: برنامه نظارت یوناما بین سال های 2010-2012

راپور یوناما در مورد برخورد با توقیف شده گان منازعات در توقیف خانه های افغانستان

بمنظور پاسخ به نگرانی های از اقصاء جامعه درسراسر افغانستان در رابطه به بد رفتاری با توقیف شده گان منازعات وبا مشوره با حکومت افغانستان ، یوناما یک برنامه نظارت جدی را از ماه اکتوبر 2010 الی ماه اگست²⁹² 2011 ، در رابطه به توقیف شده گان منازعات درسراسرافغانستان آغاز کرد. و یوناما از یافته ها ، برخورد با توقیف شده گان منازعات درمحللات سلب آزادی را دریک راپور به نشرسپرد که حاوی ذیل میباشد:

- شواهد کافی نشان میدهد که از جمله 273 توقیف شده گان مصاحبه شده ، 125 توقیف شده گان (46 فیصد) که در توقیف خانه ریاست امنیت ملی بسر میبردند ، از طرف کارمندان امنیت ملی با روش های تحقیق مواجه شده اند که شامل شکنجه بوده ودر یکتعدادی از توقیف خانه های ریاست امنیت ملی بطور سیستماتیک در سرتاسر افغانستان شکنجه مورد استفاده قرار میگرفت. تقریباً همه توقیف شده گان که مواجه به شکنجه قرارگرفته بودند گفته اند که بد رفتاری ها هنگام تحقیق بخاطر حصول معلومات واقرار آنها صورت گرفته است. در اکثریت موارد نشان میدهد که کارمندان امنیت ملی زمانی شکنجه را توقف داده اند که به جرم نسبت داده شده متهم اقرارنموده ویا اینکه معلومات خواسته شده حصول شده است. همچنان بررسی یوناما دریافته است که اطفال زیر سن 18 سال توسط کارمندان امنیت ملی شکنجه شده اند.
- بیش ازیک سوم 117 توقیف شده منازعات که در توقیف خانه های پولیس ملی توسط یوناما مصاحبه با ایشان انجام یافت ، با برخوردی مواجه شده اند که میزان آن به شکنجه و سایر اشکال رفتار ظالمانه و غیر انسانی وتحقیر آمیز میرسد.
- توقیف شده گان شکنجه را به شکل آویزان کردن (آویزان کردن از بند دستان توسط زنجیر یا چیز دیگر که به دیوار ، چت ، میله های فلزی یا سایر اشیای ثابت برای مدت طولانی) ، لت وکوب خصوصاً با پایپ ، کیبل برقی و شاخه های چوب اکثراً در کف پاهایشان ، بیان نمودند. شوک برقی ، تاب دادن آلت تناسلی توقیفی ، و فشار دادن خصیه های توقیف شده وکش کردن آن ، کشیدن ناخن های پا ، در وضعیت دشوار قرار دادن مثلاً مجبور نمودن به استاده شدن دوامدرا ونیز تهدید برتجاوز جنسی ازجمله اشکال شکنجه بوده که توقیف شده گان همیشه راپور میدادند. ونیز طبق معمول بستن چشمان ، روسری انداختن وممانعت از دسترسی به داکتر در بعض توقیف خانه هم راپور داده شده است . یوناما یک قتل را به اثر شکنجه در نظارت خانه پولیس ملی افغان وتوقیف خانه امنیت ملی در ولایت کندهار در ماه اپریل 2011 ثبت نموده است.
- یوناما شواهد کافی را دریافت نموده است که در پنج مراکزتوقیف کارمندان امنیت ملی توقیف شده گان را بخاطر حصول اقرار ویا دریافت معلومات بطور سیستماتیک شکنجه داده اند. پنج مراکز عبارت از مراکز توقیف ولایات هرات ،خوست کندهارولغمان و در کابل درسطح مرکزی اداره مبارزه علیه تروریزم امنیت ملی (90/124) میباشد. یوناما

²⁹² برخورد با توقیف شده گان منازعات در توقیف خانه های افغانستان (راپور یوناما ودفترکمیشنی عالی حقوق بشرسازمان ملل متحد ، اکتوبر 2011) موجود در وبسایت: http://unama.unmissions.org/Portals/UNAMA/Documents/October10_%202011_UNAMA_Detention_Full-Report_ENG.pdf

- شکایات موثق و مختلف را در رابطه به شکنجه نیز از دو ریاست ولایتی دیگر امنیت ملی کاپیسا و تخار دریافت نمود.
- یوناما در رابطه به شکنجه کدام شواهدی حین بازدید از توقیف خانه های ولایات پکتیا و ارزگان دریافت نکرده است.
- یوناما در رابطه با استفاده از شکنجه از 15 ساحه دیگر که شامل 17 مراکز امنیت ملی میشود شکایات متعددی را دریافت نمود. که 25 فیصد توقیف شده گان که در این 17 مرکز مصاحبه شدند ، ادعای شکنجه را داشتند.
 - توقیف شده گان در نظارت خانه های پولیس ملی راپور داده اند که بد رفتاری به شکل گسترده و در حالات مختلف وجود داشته است. بعضی از بد رفتاری ها شامل شکنجه بوده و بعضاً به اشکال رفتار ظالمانه ، غیر انسانی و تحقیر آمیز بوده است. راپور های بد رفتاری ها از سوی پولیس نشان میدهد که افسران پولیس در حالت دستگیری ، در پوسته ها ، در مرکز فرماندهی پولیس ولسوالی و در مرکز فرماندهی ولایتی مرتکب شکنجه و بد رفتاری شده اند.
 - از جمله 89 توقیف شده گان که توسط نیروهای نظامی بین المللی به نظارت خانه های امنیت ملی و پولیس ملی انتقال شده بودند 22 آنها به شکنجه مواجه شده بودند. که مورد نگرانی دولتها در رابطه به عدم تحویل دهی توقیف شده به دولت دیگر که خطر مواجه شدن به شکنجه میباشد تحت کنوانسیون منع شکنجه مکفیت دارند قرار گرفت.

در راپور ، یوناما برای مقامات ذیربط بشمول ریاست امنیت ملی ، وزارت داخله ، و بخش های عدلی 25 سفارش را پیشنهاد کرده بود که به توقیف های خودسرانه و شکنجه خاتمه داده شود ، بر علاوه به سفارشات همکاران نیروی های نظامی بین المللی. و این سفارشات مورد تطبیق از ماه اکتوبر 2011 در ضمیمه 2 پیوست شده است.

ضمیمه دوم: وضعیت تطبیق سفارشات راپور اکتوبر 2011 یوناما

نمبر صفحه به بخش جوابات حکومت افغانستان	پیشرفت ها در تطبیق	سفارشات مشخص	سفارشات کلی	مقامات همکاران مسوول
صفحه 69-71	قسمت آن تطبیق شد	<p>در رابطه به تمام گزارش های شکنجه و سوء رفتار تحقیقات نموده ، و منحیت یک اولویت در توقیف خانه های امنیت ملی ولایات هرات ، خوست ، کندهار ، لغمان و اداره مبارزه علیه تروریسم ریاست امنیت ملی (90/ 124) تحقیقات شود.</p> <p>وظایف تمام کارمندان امنیت ملی و آمرین شان که مسؤل ارتکاب ، امر کردن و یا اجازه دادن چنین اعمال باشند تعلیق گردیده ، متهمین مورد پیگرد عدلی قرار گرفته و کسانی که مسؤل شناخته میشوند مجازات گردد</p> <p>به نظارت مستقل این تحقیقات اجازه داده شده و نتایج و اقدامات اصلاحی آن بدسترس همه قرار داده شود.</p>	<p>اقدامات فوری جهت توقف و جلوگیری از شکنجه و سوء رفتار در تمام مراکز امنیت ملی ، بخصوص در آن توقیف گاهای که از این اعمال بصورت میتود تحقیق استفاده میشود.</p>	ریاست امنیت ملی
صفحه 69-71	قسمت آن تطبیق شد		<p>روشهای کاری کمیسیون نظارت بر توقیفگاه ها بازنگری گردد ، تا تشخیص شود که چرا این کمیسیون در زمان دیدارش از توقیفگاه ها نتوانسته موضوع شکنجه را دریابد ، میتود های مؤثر نظارت را عملی نماید</p>	ریاست امنیت ملی

صفحه 71-69	تطبيق نشده		یک میکانیزم خارجی پاسخ دهی را تطبيق نماید که این تحقیقات شفاف و مستقلى را در مورد ادعاهای سوء رفتار در توقيفگاه های رياست امنیت ملی اجازه می دهد.	ریاست امنیت ملی
صفحه 72-71	كاملا تطبيق شد		اطمینان حاصل شود تا تمام مستنطقین، و تحقیق کننده گان و آمرین شان در مورد میتود های استنطاق مؤثر، روش های بدیل بازجویی (مانند طب عدلی) و منع شکنجه و سوء رفتار در قوانین داخلی و خارجی آموزش اجباری ببینند.	ریاست امنیت ملی
صفحه 72-71	تطبيق نشده		پالیسی ها و عملکرد های کنونی در مورد دسترسی توقیف شده گان به وکلای مدافع تغییر یابد و به وکلای مدافع اجازه داده شود تا تمام توقيفگاه ها را ببینند و خدمات شان را برای افراد تحت توقیف در هر مرحله از محاکمه که قرار دارند بر اساس ضرورت های قانون افغانستان، عرضه بدارد	ریاست امنیت ملی

صفحه 72	کاملاً تطبیق شد		تغیر در پالیسی ها و عملکردها در رابطه به دسترسی افراد تحت توقیف به خانواده های شان ضروریست. در صورتیکه ریاست امنیت ملی نسبت دلایل مقنع نمیتواند فامیل وی را عاجل خبر دهد، امنیت ملی از محل فرد توقیف شده خانواده اش را در خلال 18 ساعت اطلاع دهد. اجازه دهد تا اعضای خانواده فرد توقیف شده را ملاقات نماید.	ریاست امنیت ملی
صفحه 72-74	قسمت آن تطبیق شد	در مورد تمام گزارش های شکنجه و سایر اشکال رفتار سوء در تمام تسهیلات پولیس تحقیقات نماید. تمام افسران پولیس و آمرین شان که مسئول ارتکاب، امر کردن و چشم پوشی از شکنجه باشند باید سبکدوش، مواجهه با تدابیر انضباطی شده و مجازات گردند.	اقدامات فوری جهت توقف و جلوگیری از شکنجه و سوء رفتار گرفته شود.	پولیس ملی افغان
صفحه 74	قسمت آن تطبیق شد	برای تمام نظارت کننده گان مستقل بشمول کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان، یوناما و دیگران اجازه کامل، منظم و غیرمانع دسترسی به تمام مراکز پولیس ملی افغان و وزارت داخله در آنجاییکه توقیف شده گان نگهداری میشوند داده شود	به نظارت مستقل این تحقیقات اجازه داده شده و نتایج و اقدامات اصلاحی آن بدسترس همه قرار داده شود.	پولیس ملی افغان

صفحه 75-76	كاملا تطبيق شد		<p>برای تمام کارمندان پولیس ملی هدایاتی مبتنی بر منع شکنجه، اعمال ظالمانه و غیر انسانی و توهین آمیز و سایر اشکال سوء رفتار صادر شود که در هیچ حالت پرسونل پولیس از آن کارگرفته نمیتواند. به تمام کارمندان و آمرین مافوق اطلاع داده شود که در صورت ارتکاب و دستور، چشم پوشی از همچون اعمال، مرتکب مورد تعقیب عدلی قرار گرفته و از وظیفه اش عزل خواهد شد.</p>	پولیس ملی افغان
صفحه 76-80	تطبيق نشده		<p>چارچوب حقوقی و پروسیجر های را بسازد که کارکرد امنیت ملی را شفاف و عام ساخته، و اطمینانی سازد که مراحل قانونی به تحقیقات بیرونی و بررسی ادعا های اعمال جرمی جدی در سیستم عدلی ملکی اجازه میدهد، به شمول شکنجه و سوء رفتار با توقیف شده گان از طرف کارمندان امنیت ملی</p>	حکومت افغانستان
صفحه iii	قسمت آن تطبيق شد		<p>از دسترسی تمام موسسات غیردولتی مستقل نظارت کننده حقوق بشری بشمول کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان، صلیب سرخ بین المللی ویوناما به مراکز توقیف ومحاسب اطمینان حاصل شود.</p>	حکومت افغانستان

صفحه 16-19 و 71-72	قسمت آن تطبیق شد		اطمینان حاصل شود که تعداد کافی وکلاء مدافع شایسته در تمام ولایات با مساعدین حقوقی مستقل موجود باشد	حکومت افغانستان
صفحه 19-20	تطبیق نشده		برای جبران غرامت قابل دسترس و پرداخت عوض برای قربانیان شکنجه و بد رفتاری یک میکانیزم موثر ایجاد گردد	حکومت افغانستان
صفحه 19-20	قسمت آن تطبیق شد		پروتوکول اختیاری کنوانسیون بین المللی منع شکنجه، رفتارهای غیر انسانی ظالمانه و تحقیر آمیز را امضاء و به تصویب برساند. ایجاد یک میکانیزم نظارتی با صلاحیت و پاسخگو مکن در چوکات کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان	حکومت افغانستان
صفحه 76-80	تطبیق نشده		به قضات محاکم ابتدائیه و استیناف هدایت داده شود تا ادعاهای شکنجه و اقرارهای جبری را همه وقت مورد بررسی قرار دهند و شواهد ایکه بدون رعایت قانون اساسی و قانون اجراء جزائی موقت از طریق شکنجه بدست آمده باشد اکیدا از تطبیق آن جلوگیری بعمل آید	سپهره محکمه

صفحه 76-80	قسمت آن تطبیق شد		از طریق بازنگری قانون اجراء جزائی موقت، حقوق فرد توقیف شده را اطمینانی سازد تا به اسرع وقت بخاطر ارزیابی ابتدائی وقانونی توقیف قبل از مرحله محاکمه نزد قاضی حضور یابند، وحق داشته باشند تا قانونیت توقیف خود را با تصمیم عاجل محکمه به چالش بکشانند	سنه محکمه، وزارت عدلیه، وزارت داخله و پارلمان
صفحه 81-89	کاملاً تطبیق شد		انتقال توقیف شده گان را به توقیف گاهای ادارات ریاست امنیت ملی و پولیس ملی که ادعاهای مؤثق و راپورهای مبنی بر موجودیت شکنجه و رفتار ظالمانه وجود دارند را به شکل فوری توقف دهند. از آن مراکز امنیت ملی که توقیف شده گان در آن انتقال داده شده اند ارزیابی و نظارت صورت بگیرد.	به کشورهای فراهم کننده نیروی نظامی و دولت های ذیدخل
صفحه 81-89	کاملاً تطبیق شد		پالیسی انتقال توقیف شده گان به توقیف خانه ای ریاست امنیت ملی و پولیس ملی بازنگری گردد تا اطمینان حاصل شود که تضمین کافی در پروسه انتقال وجود داشته از عملیات های مشترک، تنظیم وجوه مالی، پروسه انتقال، همکاری در تبادل اطلاعات استخباراتی و ابزارهای دیگر استفاده شود تا استفاده از شکنجه را برحذر داشته و اصلاحات توسط امنیت ملی و پولیس ملی را تشویق نماید.	به کشورهای فراهم کننده نیروی نظامی و دولت های ذیدخل

صفحه 81-89	کاملاً تطبیق شد		بالا بردن ظرفیت مراکز و کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان از طریق آموزش و تعلیمات در مورد حقوق بشری و قانونی توقیف شده گان به شمول عملکرد توقیف د مطابقت به موازین حقوق بشر بین المللی.	به کشورهای فراهم کننده نیروی نظامی و دولت های ذیدخل
صفحه 81-89	کاملاً تطبیق شد		تلاش ها جهت حمایت از آموزش مستنطقین ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان جهت میتودهای تحقیقات و بازجویی مؤثر و قانونی و راههای بدیل استنطاق (مانند طب عدلی) افزایش یابد.	به کشورهای فراهم کننده نیروی نظامی و دولت های ذیدخل

ضمیمه سوم: قوانین قابل تطبیق

۱: قوانین منع شکنجه ، رفتارظالمانه ، غیرانسانی و تحقیرآمیز

مکلفیت های براساس قوانین بین المللی

ممانعت کلی در برابر شکنجه یکی از معیارهای اساسی در عرف قوانین بین المللی محسوب میشود. تعدادی از قوانین بین المللی که افغانستان به آن ملحق شده است شکنجه را ممنوع قرارداده است ، منجمله کنوانسیون منع شکنجه ، رفتارظالمانه ، غیرانسانی ، رفتار و مجازات تحقیرآمیز ، میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی (ICCPR) ، کنوانسیون ۱۹۴۹ ژنیف ، منشور محکمه جنایات بین المللی روم ، کنوانسیون حقوق طفل (CRC) ماده ۳۷(a).²⁹³

مکلفیت دولت که باید منع شکنجه را احترام گذارد غیر قابل تخفیف بوده بدین معنی است که هیچ گاهی توجیه شده نمیتواند که تعلیق و یا در اجرا و استفاده از آن نارسایی واقع شود. "هیچ وضعیت استثنائی ، مانند جنگ و یا تهدید به جنگ ، بی ثباتی سیاسی داخلی و یا هر گونه وضعیت اضطراری دیگر ، مجوز و توجیه کننده بکار برد شکنجه شده نمیتواند"²⁹⁴ . بر علاوه ، به اساس ماده ۴(۲) میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی (ICCPR) ، که دولت ها نمیتوانند در منع شکنجه رفتارظالمانه ، غیرانسانی و رفتار تحقیرآمیز را که در ماده ۷ این میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی (ICCPR) آمده است ، تخفیفی وارد آورند.

مکلفیت ها بر اساس قوانین ملی

قانون افغانستان همچنان شکنجه را در قانون اساسی ممنوع قرار داده و بیان داشته است " هیچ شخص نمی تواند حتی به مقصد کشف حقایق از شخص دیگر ، اگر چه تحت تعقیب ، گرفتاری یا توقیف و یا محکوم به جزا باشد ، به تعذیب او اقدام کند یا امر بدهد ".²⁹⁵ قانون تخلفات اطفال سال ۲۰۰۵ نیز مجازات ناملائم اطفال را منع میدارد.²⁹⁶

قانون افغانستان ، و بطور مشخص قانون جزاء ، همچنان شکنجه را جرم میپندارد. ماده ۲۷۵ بیان میدارد هرگاه موظف خدمات عامه متهم را بمنظور گرفتن اعتراف شکنجه نماید و یا به آن امر نماید به حبس طویل ، که درحد ۵-۱۵ سال است ، محکوم میگردد.²⁹⁷

تعریف شکنجه

تعریف شکنجه در کنوانسیون منع شکنجه بلندترین منبع موثق و قابل ملاحظه است و طبق حقوق عرفی بین المللی الزام آور میباشد:

²⁹³ حکومت افغانستان در ماه جون ۱۹۸۷ کنوانسیون منع شکنجه رفتارظالمانه ، غیرانسانی و رفتار مجازات تحقیرآمیز را تصویب نموده و میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را در ماه اپریل ۱۹۸۳ و کنوانسیون های جنیف را در ماه سپتمبر ۱۹۵۶ (به استثناء دو پروتوکول اضافی) و منشور روم محکمه جنایات بین المللی در سال ۲۰۰۳ و کنوانسیون حقوق طفل در سال ۱۹۹۴ تصویب نموده است.

²⁹⁴ کنوانسیون منع شکنجه ماده ۲(۲)

²⁹⁵ قانون اساسی افغانستان ماده ۲۹

²⁹⁶ قانون تخلفات اطفال سال ۲۰۰۵ ماده ۷

²⁹⁷ قانون جزاء ماده ۲۷۵

از نظر این کنوانسیون شکنجه چنین تعریف می‌گردد: هر عمل عمدی که بر اثر آن درد یا رنج شدید جسمی یا روحی علیه فردی به منظور کسب اطلاعات یا گرفتن اقرار از او و یا شخص سوم اعمال میشود، شکنجه نام دارد. (همچنین) مجازات فردی به عنوان عملی که او یا شخص سوم انجام داده است و یا احتمال می‌رود که انجام دهد، با تهدید و اجبار و بر مبنای تبعیض از هر نوع و هنگامیکه وارد شدن این درد و رنج و یا به تحریک و ترغیب و یا با رضایت و عدم مخالفت مامور دولتی و یا هر صاحب مقام دیگر، انجام گیرد شکنجه تلقی میشود. درد و رنجی که بطور ذاتی یا به طور تبعی لازم مجازات قانونی است، شامل (این کنوانسیون) نمیشود.²⁹⁸

این تعریف چهار عنصر دارد: (۱) عمل درد یا رنج شدید (۲) عمل عمدی (۳) به منظور کسب اطلاعات یا گرفتن اقرار از او و یا شخص سوم اعمال میشود، شکنجه نام دارد با تهدید و اجبار و بر مبنای هر نوع تبعیض (۴) متخلف مامور دولتی و یا هر شخص دیگری باشد که صاحب مقام رسمی میباشد. "دو عنصر قصد و هدف ... مستلزم تحقیق ذهنی در رابطه به انگیزه شخص مرتکب نمیباشد، بلکه باید این دو عنصر به طور عینی در همان شرایط موجود باشد."²⁹⁹

مطابق کنوانسیون منع شکنجه دولتها مکلف اند که "هرگونه تدابیر تقنینی، اداری، قضائی و یا دیگر اقدامات موثر را بخاطر منع اعمال شکنجه در حوزه صلاحیت های خود اتخاذ نمایند."

کنوانسیون منع شکنجه از دولتها اقدامات مختلف را بطور ذیل میخواهد:

- جرم انگاری: "تمام انواع شکنجه تحت قوانین جنائی، جرم محسوب گردد و برای کسی که مبادرت به انجام شکنجه میکند و یا کسی که در انجام این عمل با او مشارکت و همکاری می‌نماید، جرم شناخته شود" و "برای این جرائم و با در نظر گرفتن نوع و اهمیت آنها، کیفر مناسب تعیین خواهد کرد."
- تحقیقات و شکایات قربانی شده گان: اجراء تحقیقات "عاجل و بیطرف در تمام حالاتیکه دلایل موجه وجود داشته باشد که شکنجه صورت گرفته است" و اطمینان حاصل شود که حق "هر شخصی که ادعا دارد که شکنجه شده است ... حق دارد که شکایت نماید، و قضیه اش بطور عاجل و بیطرفانه توسط مقامات با صلاحیت بررسی گردد" و شاکی شهود در مقابل بد رفتاری و تهدید محافظت شوند.
- آموزش: شامل "تعلیمات و معلومات در رابطه به منع شکنجه ... در حصه تمام افراد که در توقیف، تحقیقات و یا برخورد با هر فردی که به نحوی گرفتار شده باشد، توقیف باشد و یا محبوس باشد".
- قواعد، رهنمود ها و اجراءات: برای آنکه در "قواعد و هدایات" منع شکنجه به اشخاصی در بازداشت، تحقیق و یا تعامل با توقیف شده گان دخیل اند، و برای اینکه "قوانین تحقیق، هدایات و میتود های که عملی میگردند، همچنان ترتیبات تحت نظارت گرفتن و برخورد با توقیف شده گان، بازنگری و تجدید شود، که هدف آن جلوگیری از شکنجه میباشد."

²⁹⁸ کنوانسیون منع شکنجه ماده 1

²⁹⁹ کمیته منع شکنجه، هدایات عمومی نمبر 2 (تطبيق ماده 2 توسط دولتهای عضو) CAT/C/GC2 (24 جنوری 2008) پراگراف 9

- جبران و احیای مجدد: بخاطر حصول اطمینان از "اینکه قربانی شده حق جبران کردن برای هر عمل شکنجه داشته باشد، بشمول تمام وسائل ممکنه برای احیا تا غرامت شفاف و مناسب را دریافت نماید".
- قواعد مستثنی سازی: برای "اینکه اطمینان حاصل شود هر بیانیه که به اساس شکنجه ساخته شده است نباید در اجراءات منعیث سند اعتبار داده شود.
- عدم انتقال: وقتیکه دلائل قابل توجه بر باور داشتن براینکه آن شخص به خطر شکنجه مواجه خواهد شد یک شخص به دولت دیگری "انتقال داده نشود 300. بیشتر اینکه " وقتیکه یک شخص انتقال و فرستاده میشود به یک محل توقیف و یا کنترل اشخاص و یا دستگاه که در شکنجه و یا بد رفتاری دخیل است، یا اینکه اقدامات مناسب محافظتی را تطبیق نکرده است، کشور مسولیت دارد، و کارمندان که امر داده اند، اجازه داده و یا در انتقال که مخالف با تعهد کشور بود تا اقدامات موثر را جهت منع شکنجه اقدام میکرد مجازات میگردد...³⁰¹

بدرفتاری

رفتار ظالمانه، و غیر انسانی یا برخورد تحقیر آمیز یا مجازات اصطلاحات حقوقی بوده که اشاره به بدرفتاری که سبب انواع درجه کمترین از اثر شکنجه میباشد. اشکال بد رفتاری غیر از شکنجه لازم نیست که بمنظور اهداف مشخص وارد شود، لیکن لازم است قصد وجود داشته باشد تا اشخاص را مواجه به وضعیت نماید که به اندازه که منتج به بدرفتاری شود.

عناصر ضروری که بدرفتاری را تشکیل میدهد نه شکنجه را بنابرین تقلیل میابد

- قصداً وارد نمودن درد ورنج روانی و یا فیزیکی شدید
- توسط و یا با رضایت و یا موافقت مقامات دولتی³⁰²

مکلفیت های در برابر ممانعت از بدرفتاری در عمل با و بطور وسیع موافقت و مشترک با مکلفیت های منع شکنجه دارد. در عمل، بین تعریف شکنجه و بدرفتاری اکثراً کدام تفاوت واضح وجود ندارد. تجارب نشان داده که وضعیت که به بد رفتاری میرسد مکرراً زمینه شکنجه را فراهم مینماید و بدین لحاظ اقدامات که برای جلوگیری شکنجه اتخاذ میشود باید برای ممانعت از بدرفتاری نیز تطبیق شود.³⁰³

³⁰⁰ کنوانسیون منع شکنجه ماده های 2-4 و 10-14.

³⁰¹ کمیته منع شکنجه، هدایات عمومی نمبر 2 (تطبیق ماده 2 توسط دولتهای عضو)

³⁰² کنوانسیون رفع شکنجه ماده 2-4 و 10-14.

³⁰³ کمیته رفع شکنجه رهنمود های عمومی نمبر 2 (تطبیق ماده 2 توسط دولتهای عضو). CAT/C/GC/2(24 January 2008), para. 19.

۲. ممانعت قانونی از توقیف های خود سرانه

مکلفیت ها بر اساس قوانین بین المللی

میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی که افغانستان عضو آن است چنین بیان میدارد " هر کس حق آزادی و امنیت فردی دارد. هیچکس نباید تحت بازداشت و یا دستگیری خودسرانه قرار گیرد. هیچ کس نباید از آزادی خود محروم شود مگر در صورتی که قانون و مقررات آئین دادرسی حکم کند"

همراه با ماده های ۷ و ۱۴ این میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی (ICCPR) ماده ۹ اجراءات ضروری و مطالبات محافظتی را توضیح مینماید تا توقیف خودسرانه نباشد: هر کسی که دستگیر میشود باید در زمان بازداشت ، دلایل دستگیری به اطلاع او رسانده شود و نیز باید بدون درنگ هر اتهامی که علیه او وجود دارد ، به اطلاعش رساند. هر کسی که به اتهام جرمی دستگیر و یا بازداشت میگردد ، باید بی درنگ در مقابل قاضی یا دیگر مقام مجازی که بوسیله قانون ، قدرت قضائی را اعمال میکند ، آورده شود و شایسته است که در مدت معقولی دادرسی شود و یا آزاد گردد. نباید بازداشت و انتظار دادرسی افراد بصورت قاعده عمومی و کلی درآید ، ولی در هر مرحله از رسیدگی قضائی ، (متهم) ممکن است با تضمین آزادی جهت حضور در دادگاه و به اقتضای حکم دادگاه موکول گردد.

و همچنان میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی (ICCPR) تصریح میدارد که هر کسی که بموجب دستگیری و یا بازداشت ، از آزادی اش محروم میگردد ، حق دارد روند دادخواهی را بدین منظور که دادگاه بدون تاخیر در مورد غیر قانونی بودن بازداشتش تصمیم گیرد ، دنبال نماید تا اگر بازداشت او غیر قانونی است (قاضی) دستور به آزادی او دهد. هر کس که قربانی دستگیری و یا بازداشت غیر قانونی شده است ، حق جبران خسارت دارد³⁰⁴.

میثاق بین المللی حقوق اطفال را که توقیف میشوند تضمین مینماید ، مشمول براینکه توقیف بعنوان گزینه اخیر استفاده شده و در مدت زمان کمی که ممکن باشد ، و حق ملاقات با خانواده ، و حق برات الذمه ، حق باخبری فوری و مستقیم از اتهام وارد شده ، حق تشخیص موضوع بدون تاخیر ، و حق عدم خود مجرم شمردن و مجبور براینکه اعتراف نماید³⁰⁵

مکلفیت ها بر اساس قوانین ملی

قانون اساسی افغانستان بطور واضح توقیف خود سرانه را منع کرده است. این موضوع بطور گسترده در پرنسیب های عمومی در ماده ۹ پاراگراف ۱ کنوانسیون حقوق مدنی و سیاسی بازتاب یافته است. ماده ۲۳ فقره ۱ و ۳ قانون اساسی بیان میدارد که " آزادی حق طبیعی انسان است " قانون اساسی مشروط میگردد که آزادی فرد میتواند محدود شود در صورتیکه آزادی زن و یا مردی "بر آزادی دیگران و یا منافع عامه" صدمه بزند. و تنها در صورتیکه بواسطه قانون قانونمند شود. بر علاوه قانون اساسی بیان میدارد که هیچ کسی را نمیتوان " بدون طی پروسه قانونی " توقیف نمود.³⁰⁶

³⁰⁴ میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی ماده ۹(۱)-۵.

³⁰⁵ کنوانسیون حقوق طفل ماده ۳۷(ب) (ج) و ۴۰(۲) (ب).

³⁰⁶ قانون اساسی ماده ۲۴(۱) ۲۷(۱) (۲).

سایر قوانین ملی افغانستان این تضمینات قانون اساسی را منعکس ساخته اند و ساحه تطبیق و نیز پروسیجرهای حقوقی توقیف نمودن را تعریف کرده اند. قانون جزای 1976 زمینه را برای توقیف وضع نموده است. قانون اجرات جزایی موقت چو کات عمومی شکلی برای توقیف قانونی را تهیه کرده است.

این چارچوب قانونی درحالیکه برای افغانها حق اینکه درپیش قاضی بدون معطل ابتداء حضور یابد و بعد جهت حضور در مراحل قبل از محاکمه و یا حق داشته باشد تا قانونیت توقیف خود را در میعاد مناسب به چالش کشاند با ماده 9(3) میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی (ICCPR) و قانون اساسی افغانستان در مخالفت قرار دارد.

قانون پولیس در مورد معیارهای برای پولیس و اجرات و عملکرد پولیس وضاحت داده است.³⁰⁷ قانون محابس و مراکز توقیف خانه ها در مورد اجرات نظارتی و قانونیت و وضعیت توقیف بیان داشته است.³⁰⁸ قانون اساسی افغانستان حق داشتن وکیل مدافع را در حین گرفتاری تضمین نموده است.³⁰⁹ این حق توسط قانون وکلای مدافع بیشتر تشریح گردیده است.³¹⁰

قانون تخلفات اطفال چارچوب حقوقی توقیف اطفال را واضح میدارد، آنچه که از دولت می طلبد اقدامات را برای محافظت حقوق و منافع اطفال در نظر گرفته شود. طفل تعریف شده است که سن 18 سال را تکمیل نکرده باشد. این برای حد اقل مدت حجز بیان میدارد. و حق داشتن وکیل را تضمین نموده، و پولیس را مکلف میدارد که برای وکیل قانونی وی از اتهام وارده خبر دهد. بر علاوه، برسمیت می شناسد تا اطفال از بزرگسالان برخورد متفاوت شوند و کمترین میعاد توقیف را تجویز میدارد. پولیس باید در مدت 24 ساعت معلومات خود را برای خرنوال تقدیم نماید، وی باید در مدت یک هفته تحقیقات خود را تکمیل و صورت دعوی خود را ترتیب دهد. این دوران از توقیف ممکن است برای سه هفته دیگر بخاطر تکمیل تحقیقات خرنوال تمدید یابد.³¹¹

قانون محابس و توقیف خانه ها تصریح نموده است که باید اطفال از بزرگسالان جدا نگهداری شوند.³¹² ماده 2 قانون مراکز اصلاح و تربیت اطفال تصریح داشته که اطفال تنها در مراکز اصلاح و تربیت اطفال تحت حجز قرار داده میشوند.³¹³

³⁰⁷ جریده رسمی شماره 862 (2005).

³⁰⁸ جریده رسمی شماره 852 (2005)

³⁰⁹ قانون اساسی افغانستان، ماده 31

³¹⁰ جریده رسمی شماره 934 (2007)

³¹¹ قانون تخلفات اطفال ماده های 4، 13، 15، 22، 13، 11، 8، 30.

³¹² قانون محابس و توقیف خانه ها سال 2005 ماده 9(4)

³¹³ جریده رسمی شماره 969 (2009/1/14)

ضمیمه چهارم: جواب حکومت افغانستان به این راپور بتاریخ 14 جنوری 2013³¹⁴

جمهوری اسلامی افغانستان
دفتر شورای امنیت ملی

مورخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۵

شماره: ۱۸۰
۱۳۴

✓ به دفتر محترم یوناما،
قابل توجه جناب محترم مارک بویدن،

با تشکر از اقدام یوناما مبنی بر شریک ساختن مسوده گزارش حقوق بشر یوناما تحت عنوان "رفتار بازداشت شدگان جنگی تحت توقیف افغانستان" با ارگان های ذیدخل جمهوری اسلامی افغانستان و تغییر ضرب العجل تعیین شده برای ارائه پاسخ در مورد گزارش یاد شده.
متخصصین دفتر شورای امنیت ملی ج.ا.ا، وزارت امور داخله ج.ا.ا و ریاست عمومی امنیت ملی ج.ا.ا در گفتگو و تبادلہ معلومات جهت ارائه یک پاسخ مناسب یکجا با هم کار نموده و پاسخ هذا برای بهبود "گزارش رفتار با بازداشت شدگان جنگی تحت توقیف افغانستان" توسط یوناما، برای شما تقدیم می گردد.

با احترام

حمت الله نییل
مشاور امنیت ملی ج.ا.ا

کاپی:
وزارت امور داخله ج.ا.ا افغانستان
ریاست عمومی امنیت ملی ج.ا.ا افغانستان

³¹⁴ یوناما جواب حکومت را به زبان دری دریافت نمود که متن اصلی آن درین راپور ضمیمه شده است.

جمهوری اسلامی افغانستان

پاسخ دولت جمهوری اسلامی افغانستان در مورد
مسوده گزارش یک ساله ای دفتر حقوق بشر مربوط به هیئت معاونیت سازمان ملل متحد
در افغانستان (یوناما)

(رفتار بازداشت شده گان جنگی تحت توقیف افغانستان - ۱۸-دسمبر-۲۰۱۲)

دفتر شورای امنیت ملی جمهوری اسلامی افغانستان
وزارت امور داخله جمهوری اسلامی افغانستان
ریاست عمومی امنیت ملی جمهوری اسلامی افغانستان

۱۴-جنوری-۲۰۱۳

مقدمه:

دفتر حقوق بشر یوناما به تاریخ ۱۸ دسامبر ۲۰۱۲ مسوده ای گزارش خویش را تحت عنوان "رفتار با بازداشت شده گان جنگی تحت توقیف افغانستان" به سه ارگان دولت جمهوری اسلامی افغانستان به شمول دفتر شورای امنیت ملی، دفتر وزیر امور داخله و ریاست عمومی امنیت ملی به طور چاپی به زبان انگلیسی جهت پاسخ و نظر خواهی تقدیم نمود. همچنان بنا به درخواست جانب دولت جمهوری اسلامی افغانستان، دفتر یوناما خلاصه گزارش را به زبان دری به تاریخ ۲۳ دسامبر ۲۰۱۲ به سه ارگان متذکره تحویل دادند.

پس از ارائه مسوده گزارش، مشاور امنیت ملی، وزیر امور داخله و سرپرست ریاست عمومی امنیت ملی روی موضوع غور نموده و تصمیم گرفته شد که کمیسیون های مشکل از متخصصین را در ارگان های خویش مؤظف سازند تا پاسخ قناعت بخش را در مورد گزارش مذکور ارائه نمایند. بعد از آغاز کار ریاست امور خارجی دفتر شورای امنیت ملی بتاثر هدایت مشاور امنیت ملی به تاریخ ۳ جنوری ۲۰۱۳ از دفتر یوناما درخواست نمود تا ضرب العجل تعیین شده برای ارائه پاسخ را از ۶ جنوری ۲۰۱۳ به ۱۵ جنوری ۲۰۱۳ تغییر دهند که دفتر یوناما با حسن نیت و همکاری به اسرع وقت به این درخواست پاسخ مثبت دادند.

کمیسیون های توظیف شده سه ارگان دولت جمهوری اسلامی افغانستان الی تاریخ ۱۴ جنوری ۲۰۱۳ روی مسوده گزارش مطالعات دقیق را انجام داده و وزارت امور داخله و ریاست عمومی امنیت ملی در بسته های جداگانه پاسخ خویش را به دفتر مشاور امنیت ملی فرستادند. قابل یادآوریست که متخصصین هر سه ارگان در گفتگو و تبادلہ معلومات جهت ارائه یک پاسخ مناسب یکجا با هم کار نموده و پاسخ هذا در سه بخش برای بهبود "گزارش رفتار با بازداشت شدگان جنگی تحت توقیف افغانستان" توسط یوناما، تقدیم می گردد.

پاسخ عمومی:

دولت جمهوری اسلامی افغانستان طی چند سال گذشته همواره سعی نموده تا ارزش های دموکراتیک و حقوق بشری را در مطابقت به قانون اساسی افغانستان رعایت و تطبیق نماید. احترام به حقوق بشری و آزادی های افراد در جامعه از جمله ساحاتی بوده اند که ارگان های مختلف دولت یکجا با حمایت جامعه بین المللی در طول دهه گذشته روی آن همکاری نموده و تأکید ورزیده اند. همچنان اعاده کامل حاکمیت ملی و تمامیت ارضی افغانستان هم برای مردم و هم رهبری دولت جمهوری اسلامی افغانستان از اهمیت بالا برخوردار بوده که روی این ملحوظ رهبری افغانستان طی دو سال گذشته سعی نمود تا بازداشت و نگهداری شهروندان افغان در توفیگاه ها مطابقت به قانون اساسی و سایر قوانین افغانستان و در چارچوب اصول و ارزش های پذیرفته بین المللی صورت گرفته و سعی شود تا حاکمیت ملی کشور در این مورد نقض نگردد.

دولت ج.ا افغانستان همواره تلاش می‌رود تا نه تنها اتباع کشور صرف توسط ارگان های حقوقی افغان بازداشت و حفظ گردند، بلکه تمام افراد بازداشت شده توسط نیرو های خارجی که در تأمین امنیت با افغانستان همکاری می نمایند، نیز به جانب افغان ها انتقال یابند. بازداشت درست، تأمین شرایط خوب برای حفظ بازداشت شده گان، کاربرد شیوه های مناسب و تخصصی برای استنطاق از مظنونین و متهمین، محاکمه عادلانه و سایر موارد از جمله اولویت های دولت برای رعایت حقوق بشری افراد جنگی دستگیر شده بوده و در این راستا وزارت امور داخله و ریاست عمومی امنیت ملی به تعهدات خویش تأکید می‌ورزند.

روی این ملحوظ وزارت امور داخله و ریاست عمومی امنیت ملی بنابر تعهدات خویش تسهیلات لازم را با شفافیت کامل جهت بازدید از محابس، توقیف خانه ها، محبوسین و بازداشت شده گان جنگی برای نهاد های حقوق بشری و از جمله دفتر حقوق بشر یوناما در طول سال های گذشته فراهم ساخته است. در جریان سال گذشته بنابر هدایت رئیس جمهوری اسلامی افغانستان یک تعداد از متخصصین دفتر شورای امنیت ملی، ریاست دفتر رئیس جمهور و ریاست عمومی امنیت ملی برای بازدید و حقیقت یابی در مورد ادعای شکنجه بازداشت شده گان تحت توقیف ریاست عمومی امنیت ملی توظیف گردیدند. یافته های هیئت مذکور دال بر این حقیقت است که ادعا های مبنی بر شکنجه افراد درست نبوده و از صحت برخوردار نمیباشد.

گرچه دولت جمهوری اسلامی افغانستان بد رفتاری و برخورد نامناسب پرسونل توقیف خانه ها را که ناشی از عدم ظرفیت لازم و آموزش سالم در این نهاد ها می باشد، کاملاً رد نمیکنند ولی میزان شکنجه های ادعا شده در گزارش دفتر حقوق بشر یوناما مبالغه آمیز می باشد. بنابراین پاسخ دولت جمهوری اسلامی افغانستان به سه بخش عمده تقسیم می گردد که در بر گیرنده ای دید گاه در مورد ساختار و میتودلوژی گزارش، پاسخ وزارت امور داخله و پاسخ ریاست عمومی امنیت ملی، و همچنان نتیجه گیری کلی آن می باشد.

ساختار و میتودلوژی گزارش:

نکات و سوالات زیر در مورد مسوده ای گزارش دفتر حقوق بشر یوناما به طور مشخص قابل ملاحظه می باشد:

- ساختار کلی این گزارش و تقسیم بندی عناوین در صفحات نظم نداشته و دنبال نمودن موضوعات خواننده را تا اندازه ای مغشوش می سازد. همچنان بسیاری از موضوعات و عناوین به شکل مکرر درج این گزارش گردیده است. بهتر خواهد بود تا روی ساختار و عنوان بندی گزارش کار بیشتر صورت می گرفت.
- برای دست یابی به حقایق و ترتیب این تحقیق، دفتر حقوق بشر یوناما صرفاً از روش مصاحبه با افراد متهم و مظنونین و شماری اندکی از کارمندان استفاده نموده که برای اثبات ادعا ها پسندیده نیست. گرچه هدف اصلی

گزارش در مورد وضعیت افراد توقیف شده ای مسلح و جنگی می باشد، ولی بهتر خواهد بود تا برای صحت و ثقم بیشتر این ادعا ها دفتر حقوق بشر یوناما با چند تن از متهمین جنایی نیز مصاحبه می نمودند. زیرا دولت افغانستان بر این عقیده است که افراد مربوط به گروه های تروریستی جهت بد نامی دولت افغانستان در مورد وارد ساختن این اتهامات به ارگان های کشفی و حقوقی افغانستان قبلاً آموزش های خاص را دیده اند.

- اصطلاح شکنجه سیستماتیک (systematic torture -systematically tortured) چندین بار در گزارش استفاده شده که به نظر دولت افغانستان وارد نمی باشد؛ همچنان در گزارش تعریف مشخص از این اصطلاح صورت نگرفته و دلیل کار برد آن نیز ارائه نگردیده و ذکر از منابع معتبر برای استفاده از این اصطلاح منجبت مؤخذ نیامده است. بنابراین دولت افغانستان استفاده از این اصطلاح را اغراق آمیز دانسته و جابجای آن را در این گزارش غیر اکادمیک می پندارد.

- جمع ارقام ارائه شده در مورد مصاحبه ها که درج صفحات ۵ تا ۶ می باشد، مغشوش کننده بوده و اشتباه به نظر می رسد. ارائه ارقام نیاز به وضاحت بیشتر دارند.

- در چندین جای گزارش ادعا گردیده که شکنجه، آزار و اذیت افراد باز داشت شده بخش از پالیسی و طرزالعمل نهاد های حقوقی و توقیفی دولت ج. ا. افغانستان می باشد(به صفحه های ۸ و ۲۵ گزارش مراجعه شود). به باور ما این موضوع عاری از حقیقت بوده و دولت افغانستان اطمینان دارد که دفتر حقوق بشر یوناما برای اثبات آن استادی را در دسترس نداشته و هیچگاه رهبری دولت افغانستان، وزارت امور داخله و ریاست عمومی امنیت ملی همچو فرمانی را صادر نکرده اند. ابراز همچو ادعا بدون داشتن مدارک اثبات از ارزش اکادمیک این گزارش شدیداً کاسته و سوالاتی را در مورد سایر بخش های آن به بار می آورد.

- برای وضاحت بیشتر بهتر خواهد بود تا سفارشات کلیدی در ضمیمه شماره یک این گزارش علامت گذاری شوند.

- سفارش ارائه شده برای آیساف در مورد به تعلیق در آوردن انتقال زندانیان تحت حفظ نیرو های خارجی به جانب افغانی نقض حاکمیت ملی جمهوری اسلامی افغانستان بوده و در مخالفت با تمام تفاهمات قبلی میان دولت افغانستان و نیرو های خارجی قرار دارد. بنابراین یاد آوری این سفارش در گزارش مناسب نبوده و پیشنهاد می گردد تا حذف گردد. سفارش روی رشد میکاتیزم های بهتر برای دستگیری و انتقال افراد جنگی و بهبود شرایط باز داشت، عملی تر می باشد.

- در گزارش از آزار و اذیت اطفال نیز یاد آوری شده، ولی در بخش سفارشات کدام سفارش مشخص در این مورد ارائه نگردیده است. بهتر خواهد بود تا برای دولت افغانستان و هم برای جامعه بین المللی در مورد رفتار و محل نگهداری اطفال متهم به ارتکاب جرایم تروریستی و جنگی تدابیر خاص و عملی سفارش می گردید.
- مباحث مربوط به انتقال زندانیان تحت اداره ایالات متحده امریکا و بریتانیا به صورت درست ارائه نگردیده است. در حالیکه بحث روی انتقال زندانیان پروان تحت اداره نیرو های ایالات متحده امریکا و امضای یادداشت تفاهم در ماه مارچ سال ۲۰۱۱ میان وزارت دفاع ملی جمهوری اسلامی افغانستان و قوماندان نیرو های آپساف یکی از پر اهمیت ترین موضوعات سال گذشته بوده، اما در گزارش انعکاس نیافته است.
- بنابراین پیشنهاد می گردد تا روی مطالب فوق یکبار دیگر تمرکز صورت گیرد تا گزارش مذکور از نگاه ساختاری و ارائه حقایق به شکل بهتر ترتیب شود.

وزارت امور داخله

به ارتباط گزارش یوناما در مورد توقیف زندانیان از اکتوبر ۲۰۱۱ الی اکتوبر ۲۰۱۲

وزارت امور داخله جمهوری اسلامی افغانستان، در روشنی قانون اساسی کشور و کنوانسیون های بین المللی، مبنی بر منع شکنجه توقیف شده گان منازعات مسلحانه، تلاش نموده تا پیوسته با تدوین پالیسی ها و طرز العمل های منطقی، رعایت حقوق بشر در تمام صفوف پولیس ملی کشور را نهادینه سازد. در یکسال گذشته و بعد از نشر گزارش سازمان ملل متحد مورخ اکتوبر ۲۰۱۱ وزارت امور داخله تدابیر ویژه ای را با صدور اوامر متعدد جهت از میان برداشتن موارد بد رفتاری با توقیف شده گان روی دست گرفته که نتایج ملموسی نیز در پی داشته است. ایجاد نهاد های حقوق بشری در تشکیلات پولیس ملی، شامل ساختن موضوعات حقوق بشری در نصاب تدریسی مراکز آموزشی پولیس ملی، راه اندازی برنامه های وسیع آموزشی در داخل و خارج کشور برای منسوبان پولیس محابس کشور، راه اندازی سمینار های متعدد در مراکز آموزشی پولیس در کشور، توصیه های حقوقی برای کارمندان محابس، برنامه های وسیع زیر بنا سازی برای بهبود وضع معیشتی محبوسین، از مواردی اند که وزرات امور داخله به هدف بهبود وضعیت حقوق بشری، توقیف شده گان روی دست گرفته است.

وزارت امور داخله و پولیس ملی کشور نسبت به هر زمان دیگر از هر نگاه انکشاف یافته و در جریان دو سال گذشته سطح آگاهی پولیس در مورد حقوق بشری افراد، به ویژه در مراکز سلب آزادی، با فیصدی قابل ملاحظه بی بالا رفته است. وزارت امور داخله برای بهبود وضعیت محابس، توقیفخانه ها و نظارت خانه های پولیس ملی تلاش پیگیر نموده است. پولیس ملی افغانستان در مراکز سلب آزادی، با مظلومین بر اساس قوانین نافذه ی کشور و با احترام به حقوق بشری محبوسان برخورد نموده است. پولیس ملی افغانستان رعایت حقوق بشری افراد در مراکز سلب آزادی را از مسولیت های مهم خویش دانسته و بر رعایت ارزش های حقوق بشری در این مراکز متعهد است.

مراکز سلب آزادی پولیس ملی کشور توسط نهاد های جامعه مدنی، کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان، نهاد های تفتیشی داخلی، کمیسیون های رسیده گی به شکایات مجلسین شورای ملی، و سازمان صلیب سرخ به گونه ی پیوسته مورد نظارت قرار می گیرد. هیچگونه پنهان کاری در جریان نظارت نهاد های متعدد نظارت کننده، صورت نمی گیرد و هرگاه موارد نقض حقوق بشری توقیف شده گان به مشاهده برسد، وزارت امور داخله به آن به گونه ی جدی رسیده گی صورت می کند. احترام به حقوق بشر و برخورد انسانی و اسلامی با توقیف شده گان جزو اصول آموزشی پولیس ملی افغانستان می باشد و با آن با جدیت پرداخته می شود. پولیس ملی افغانستان مکلف است تا با مظلومین درچارچوب قوانین نافذه ی دولت جمهوری اسلامی افغانستان و رعایت ارزش های حقوق بشری، رفتار نماید. امدادشمن نیز با استفاده از این فرصت، به تمام جنگجویان خود دستور داده تا در جریان نظارت نهاد های بین المللی، از مراکز سلب آزادی، طوری و اتمود کنند که مورد شکنجه شدید قرار می گیرند. تا به این ترتیب وجهه دولت جمهوری اسلامی افغانستان را در انتظار جهانی مخدوش سازند. وزارت امور داخله به این باور است که چنین رویکردی، بخشی از جنگ روانی دشمن با دولت جمهوری اسلامی افغانستان است.

وزارت امور داخله جمهوری اسلامی افغانستان، مسوده گزارش اخیر یوناما را راجع به توقیف شده گان منازعات، مورد مطالعه و بررسی جدی قرار داده و پاسخ خویش را به این گزارش به شرح زیر ارایه می دارد:

وزارت امور داخله جمهوری اسلامی افغانستان، موارد شدید بدرفتاری نظیر موجودیت شکنجه سیستماتیک، لت و کوب توسط کیبل و یا با پایب آب، اقرار اجباری، آویزان کردن مظنونین، تاب دادن آلت تناسلی، تهدید بر اعدام، تجاوز یا بد رفتاری جنسی و یا بد رفتاری با اطفال توسط پولیس ملی را که در این گزارش درج شده، به شدت رد می نماید. وزارت امور داخله، حاضر است تا در پیوند به هر یک از موارد فوق، یکجا یا دفتر یوناما بررسی های لازم را انجام دهد. وزارت امور داخله همچنان معتقد است که در صورت ثبوت هریک از موارد شکنجه که در گزارش یوناما آمده، با عاملان شکنجه به گونه ی جدی برخورد نموده و آنان را به سزای اعمال شان برساند.

نکات مهم:

بربنیاد ماده ۳۰ قانون اساسی جمهوری اسلامی افغانستان، پولیس مکلف است در جریان تحقیقات از هر گونه تعذیب و شکنجه جسمی و روحی مظنون جهت بدست آوردن اطلاعات یا اخذ اقرار متهم به منظور اثبات جرم و یا شهادت علیه دیگران جدا خود داری ورزیده و به حقوق بشری و انسانی مظنونین احترام نماید.

پولیس مکلف است طبق ماده (۱۱) قانون تخلفات اطفال، دوسیه های نسبتی اطفال متخلف و مظنون را در مدت (۲۴) ساعت تکمیل و به سارنوالی اختصاصی اطفال ارسال نماید. هر گاه بنا بر عوامل و معاذیر پولیس نتواند طی مدت مذکور اجراءات نماید، در آن صورت از سارنوالی مربوط امر تمدید (۴۸) ساعت دیگر را می تواند اخذ نماید.

مطابق ماده سوم قانون محابس و توقیف خانه ها، پرسونل محابس هنگام اجرای وظیفه، با محبوسین و اشخاص تحت توقیف دساتیر اسلامی و حقوق بشری را رعایت نموده با آنها بدون در نظر داشت تابعیت، دین، مذهب، نژاد جنسیت، زبان، و موقف اجتماعی و سیاسی به گونه ی بیطرف برخورد می نماید.

وزارت امور داخله جمهوری اسلامی افغانستان، در برخورد با زندانیان و بازداشت شده گان، خود را مکلف به اجرای قانون اساسی و سایر قوانین نافذ کشور می داند. وزارت امور داخله بنا به مکلفیت های قانونی خویش، همواره از چگونگی برخورد منسوبان پولیس موظف در محابس و توقیف خانه ها نظارت به عمل می آورد و هر نوع تخلف ورزی منسوبین پولیس ملی را در برابر مظنونین مورد پیگرد قانونی قرار می دهد.

وزارت امور داخله جمهوری اسلامی افغانستان، در راستای پیشبرد وظایف قانونی خویش، ده ها تن از منسوبین پولیس ملی را که از وظایف قانونی شان سرکشی و خلاف ورزی نموده اند مورد پیگرد عدلی قرار داده و در مواردی هم از وظیفه سبک دوش و به سارنوالی معرفی نموده است.

بهبود وضعیت حقوق بشری محبوسان و توقیف شده گان، یکی از اولویت های وزارت امور داخله جمهوری اسلامی افغانستان به شمار می رود. وزارت امور داخله، به منظور رعایت حقوق بشری محبوسان و توقیف شده گان، امر (۰۱۱۷) را صادر نموده که بر اساس این امر، تامین حقوق بشر در محابس و توقیف خانه ها در صدر برنامه های این وزارت قرار داده شده است.

امر فوق، شامل موارد زیر است:

- ریاست عمومی محابس و توقیف خانه ها موظف گردیده تا برنامه بی را به هدف پیشگیری از هر نوع نقض حقوق بشری در محابس و توقیف خانه ها و کاربردخشونت در برابر محبوسان و توقیف شده گان طرح و ترتیب نموده و برخورد مسولین محابس و توقیف خانه را با مظنونین و مجرمین زیر بررسی جدی قرار دهد.
- در روشنائی قانون محابس و توقیف خانه ها و مقررہ تنظیم امور محابس و توقیف خانه ها از وضع اداری، امنیتی، معیشتی، صحت، محیط زیست حقوق و آموزش های اصلاحی محبوسین و توقیف شده گان به صورت آنی و یا برنامه ریزی شده کنترل و نظارت صورت گیرد.
- با محبوسین و مظنونین در حال نگهداری و انتقال، به گونه بی رفتار شود که کرامت انسانی آنها حفظ شود.
- علل و عواملی که موجب نقض و تخطی از حقوق بشری می گردد، از طریق تحلیل و ارزیابی های جنایی، کشفی و اطلاعاتی دریافت شود و برای جلوگیری از آن تدابیر ویژه و مشخص اتخاذ گردد.
- تلاش به عمل آید تا محبوسین و توقیف شده گان ذکور و اناث بدون موجب و صلاحیت های قانونی سارنوالی ها و محاکم مربوط، بی سرنوشت، بلا تکلیف و شاکی باقی نمانند.

این در حالست که وزارت امور داخله جمهوری اسلامی افغانستان در دو سال گذشته با تدوین راهبرد های موثر و عملی توانسته اصلاحاتی را در محابس بوجود آورده و از موارد بد رفتاری و عملکرد نادرست مسولین پولیس ملی با محبوسین جلوگیری نماید.

صدها تن از مسولین مراکز سلب آزادی پولیس ملی از وظایف شان سبکدوش گردیده و افراد سالم جایجا گردیده است. اعمار ساختمان های جدید و معیاری مراکز سلب آزادی زمینه را برای رعایت حقوق بشری و بهبود وضعیت معیشتی توقیف شده گان فراهم نموده است.

با این همه وزارت امور داخله هنوز هم به این باور است که برای از بین بردن کامل نقض موارد مشخص و بد رفتاری با توقیف شده گان، بهبود وضع معیشتی محبوسین و تنفیذ کامل قوانین در محابس، نیاز به زمان بیشتر دارد. با در نظر داشت شرایط فعلی و امکانات فعلی در مراکز سلب آزادی پولیس ملی افغانستان، نیاز است تا در آینده به گونه ی وسیع روی برنامه های مشخص سرمایه گذاری های بیشتر صورت گیرد.

به اساس پالیسی وزیر امور داخله، نهاد های مربوطه موظف اند تا زمینه دسترسی کامل به نهاد های حقوق بشری، جامعه مدنی، رسانه های آزاد، نهاد های دولتی و غیر دولتی، گروه های تفتیشی وزارت امور داخله و شورای ملی کشور از مراکز سلب آزادی را فراهم سازند. تا از هر گونه بد رفتاری و عملکرد نادرست پولیس ملی افغانستان در مقابل توقیف شده گان جلوگیری گردیده و عاملان بد رفتاری ها شناسایی گردیده و به جزا برسند.

بادر نظر داشت اوضاع و شرایط فعلی موجود در کشور، ادعا نداریم که در اجراءات ما کاستی وجود ندارد. به نظر ما بعضی از کاستی ها ناشی از عدم تجارب کافی کارمندان، عدم دسترسی آنها به صحنه ی جرم در بعضی از مناطق، و کمبود وسایل تخنیکی جهت اثبات دلایل مادی جرم بوده است. عوامل یاد شده در بعضی از قضایا اسباب نقض قوانین را فراهم ساخته است

که قابل انکار نیست. به بیان دیگر در شماری از موارد استثنایی، کاستی های موجود در کار ماموران رسیده گئی به امور محبوسین ناشی از تخلفات فردی بوده که رهبری وزارت امور داخله در پیوند به این گونه موارد، اقدامات جدی قانونی را اتخاذ نموده است.

اقدامات و اجراءات وزارت امور داخله جمهوری اسلامی افغانستان:

وزارت امور داخله جمهوری اسلامی افغانستان، در روشنایی قانون اساسی کشور، قانون پولیس ملی، قانون محابس و توقیف خانه ها، و کنوانسیون های ملل متحد که افغانستان به آن ملحق شده است، به ویژه کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد منع شکنجه و سایر رفتار ها و مجازات های ظالمانه و غیر انسانی، کنوانسیون منع تبعیض علیه زنان، کنوانسیون حقوق طفل، با محبوسان و توقیف شده گان رفتار می نماید.

مبنی بر مواد ۲۴ و ۲۵ قانون اساسی کشور پولیس نمی تواند به صورت غیر قانونی و بدون دلیل موجه و مستند به استثنایی حالات که در قانون تصریح شده به گرفتاری افراد و اشخاص اقدام نماید. بناءً هرگونه گرفتاری غیر قانونی و خود سرانه و با سوء استفاده از صلاحیت های وظیفوی منسوبین پولیس جرم بوده و مورد پیگرد عدلی قرار می گیرد.

- وزارت امور داخله به منظور جلوگیری از شکنجه، برخورد تحقیر آمیز و سایر اعمالی که کرامت انسانی را زیر پا گذاشته و موجب نقض حقوق بشری افراد می گردد، امریه ۱۶۹ مورخ ۲۴/۱۲/۱۳۹۰ را به تمام نیرو های پولیس ملی صادر نموده است. بر مبنای این امریه، منسوبین پولیس مکلف اند تا در محابس، توقیف خانه ها، نظارت خانه ها و ادارات کشفی، هنگام گرفتاری افراد و اشخاص مظنون، از شکنجه و بد رفتاری با آنان خود داری نمایند.
- وزارت امور داخله غرض انکشاف برنامه های تعلیمی حقوق بشر با همکاری مالی اداره یوپول رساله کوچک جیبی را که شامل موضوعات حقوق بشری می باشد، ترتیب و در دسترس نیروهای پولیس قرار می دهد. در این رساله کوچک موضوعاتی چون: اهمیت حقوق بشر برای پولیس، رعایت حقوق بشر از جانب پولیس در جریان گرفتاری و نظارت، و اعمالی که سبب نقض حقوق بشری می گردد، درج می شود.
- وزارت امور داخله به منظور حصول اطمینان از رعایت حقوق بشر در صفوف نیروهای پولیس، و بمنظور بلند بردن سطح آگاهی منسوبان پولیس از مسایل حقوق بشری، آموزش تعلیمات حقوق بشری منسوبین پولیس دیپارتمنت جندر و حقوق بشر را در چوکات قوماندائی اکادمی پولیس ایجاد نموده و مضمون حقوق بشر و جندر در نصاب تعلیمی اکادمی پولیس ملی افغانستان شامل و عملاً تدریس می گردد.
- مطابق ماده سوم قانون محابس و توقیف خانه ها، پرسونل محابس حین اجرای وظیفه در محابس کشور، با محبوسین و اشخاص تحت توقیف دساتیر اسلامی و حقوق بشر را رعایت نموده با آن ها بدون در نظر داشت قوم، تابعیت، مذهب، دین، نژاد، جنسیت، زبان، موقف، اجتماعی یا سیاسی و سایر ملاحظات تبعیضی طور بی طرفانه برخورد می نماید و شرایط معیشتی محبوسین و اشخاص تحت توقیف را طوری فراهم می سازند که هیچ نوع تاثیرات جانبدارانه ندارد.

- تا کنون وزارت امور داخله ده ها تن از منسویین پولیس ملی را که از این امر سرکشی و خلاف ورزی نموده اند مورد پیگرد عدلی قرار داده است و در مواردی هم از وظیفه سبک دوش و به سارنوالی معرفی نموده است.
- در مطابقت با استراتژی اصلاحی پنج ساله اداره محابس، که از سوی رییس دولت جمهوری اسلامی افغانستان در سال ۲۰۰۹ منظور گردید، تعداد (۵۰۵۶) تن از افسران، ساتمتان و سربازان و (۲۴۱۱) تن کارمندان خدمات ملکی بعد از فراگرفتن کورس های تخصصی و مسلکی شامل ریفورم گردیده و این مرحله موفقانه تطبیق گردید که نتایج آن در بهبود رهبری اداره محابس موثر ارزیابی می گردد.
- با توجه به اهمیت تعلیم و تربیه و نقش آن در بهبود اداره و رهبری، مرکز تعلیمی اداره محابس در سال ۱۳۸۸ به اکادمی پولیس محابس ارتقا یافته و افزون بر آن، در زون های شش گانه بلخ، کندز، ننگرهار، هرات، پکتیا و بامیان مراکز تعلیمی ایجاد گردیده که تمام منسویین نظامی بصورت دوام دار، بخاطر بلند بردن سطح دانش مسلکی شان در کتکوری های افسران، ساتمتان و سربازان در این مراکز و اکادمی پولیس محابس، متناسب به ارزیابی و نیازسنجی هایی که صورت می گیرد تحت تعلیم و تربیه قرار می گیرند.
- در برنامه های تعلیمی موضوعات مرتبط به روش های زندانبانی و وظایف منسویین پولیس محابس، از جمله: معیار های حد اقل ملل متحد در مورد رفتار با زندانیان، اعلامیه جهانی حقوق بشر، اداره و مدیریت، تعلیم و تربیه، موضوعات مربوط به مدیریت تصدی، روانشناسی، اساسات تدابیر امنیتی و تکنالوژی معلوماتی، قانون محابس و سایر قوانین نافذه کشور، شامل نصاب آموزشی اکادمی پولیس و مراکز تعلیمی محابس می باشد.
- به همین ترتیب در ایجاد مراکز تعلیمی و اکادمی پولیس محابس و فراهم سازی تجهیزات و امکانات تعلیمی به اکادمی و مراکز تعلیمی، اداره های CSSP و UNODC سهم فعال داشته اند. ۶۰۵۶ تن از منسویین نظامی ریاست عمومی محابس و توقیف خانه ها که ۹۷ درصد آنان را احتوا می کند، شامل برنامه های آموزشی گردیده و با اساسات و میتودولوژی زندانبانی مسلط می باشند. به همین ترتیب همه ساله بخاطر بلند بردن هرچه بیشتر قابلیت های اداری و مدیریتی مسوولان محابس، ورکشاپ ها و سیمینارهای مسلکی به همکاری اداره های UNODC, CSSP و ICRC برای مدیران محابس و سایر مسوولین محابس در داخل و خارج کشور راه اندازی شده است.
- بر علاوه کنترل و نظارتی که از طریق ریاست جندر و حقوق بشر وزارت امور داخله از محابس و توقیف خانه ها صورت می گیرد، از جانب موظفین مدیریت های جندر و حقوق بشر زون های هفت گانه و آمریت های جندر و حقوق بشر قوماندانی های امنیه ولایت ها، نظارت خانه ها توقیف خانه ها و محابس مربوط به طوری متداوم بیش از ۵۰۰ بار مورد کنترل و نظارت قرار گرفته است.

نمونه هایی از نتایج بررسی ها:

- در اثر بررسی های مدیریت جندر زون ساحوی ۱۰۱ آسمایی، فردی به نام زبرک و آمر کشف حوزه یازدهم امنیتی شهر کابل، به اتهام لت و کوب یک محبوس به نام طاووس بازداشت و تحت پیگیری قانونی قرار گرفتند.

- مدیریت چندر و حقوق بشر زون ساحوی ۴۰۴ میوند، پس از انجام بررسی های دقیق، سمونمل عبدالملک آمر مدیریت مبارزه با جرایم جنایی قوماندانی امنیه ولایت کندهار را به اتهام کتمان جرم به لوی سارنوالی معرفی نمود. سمونمل عبدالملک به ارتباط دوسیه نسبتی اختطاف مسلمات حمیده (طفل پنج ساله) بنت جان محمد مسکونه ولایت غزنی، بازداشت گردید. عبدالملک متهم اصلی اختطاف حمیده را از سارنوالی ولایت کندهار رها کرده بود.
- در اثر بررسی های انجام شده، پنج تن از افسران پولیس قوماندانی های امنیه ولایت های کندهار، خوست و کتر ها، به غفلت و وظیفوی و سوء استفاده از صلاحیت های وظیفوی متهم شدند که دو تن از آنان به سارنوالی معرفی شدند و برای سه تن دیگر شان، توصیه گردید.
- در نظارت خانه های پولیس جمعا به تعداد ۶۱۷۷ تن مظنون تحت نظارت قرار گرفته است که از جمله صرف به تعداد ۸۸ تن از مظنونین اضافه تر از ۷۲ ساعت تحت نظارت پولیس قرار گرفته اند که در این مورد به مسولین مربوط جدا توصیه گردیده تا در نظارت مظنونین قانونی عمل کنند.
- اوراق و اسناد توقیف شده گان پیش از اتمام ۷۲ ساعت، غرض اجراآت بعدی به سارنوالی های مربوط محول گردیده است.
- در تمام نظارت خانه ها، مظنونین از عملکرد پولیس کدام شکایت خاص نداشته اند.
- وضعیت نظارت خانه های زون ساحوی ۱۰۱ آسمایی و نظارت خانه قوماندانی امنیه ولایت سمنگان، نظارت خانه قوماندانی امنیه ولایت ننگرهار و نظارت خانه ریاست مبارزه با جرایم جنایی و سایر نظارت خانه ها در مرکز و ولایات از وضعیت خوب برخوردار اند.
- طبق بررسی های انجام شده، محابس ولایت های کاپیسا، پروان، بادغیس، و غور از وضعیت خوبی برخوردار نبوده که در زمینه هدایات لازم به مسولین داده شده است.

اوامر:

- امر (۰۱۱۲) مورخ ۱۳۸۹/۱۲/۲۴ تحت عنوان "انکشاف وحمایت حقوق بشری غرض تقویت حاکمیت قانون درسطح وزارت امورداخله".
- امر (۰۱۱۷) مورخ ۱۳۹۰/۱۰/۱۰ درمورد "تنفیذ وحاکمیت قانون به منظورجلوگیری از نقض حقوق بشر در محابس".
- امر نمبر(۰۱۶۹) مورخ ۱۳۹۰/۱۲/۲۴ درمورد "مسنع شکنجه وسایر اعمال غیر انسانی در نظارت خانه ها، توقیف خانه ها، محابس وادارات کشفی وزارت امورداخله".
- امرنمبر ۰۸ مورخ ۱۳۸۹/۲/۵ درمورد "جلوگیری از جلب وجذب اطفال زیر سن به صفوف پولیس".
- امر(۰۵۵) مورخ ۱۳۹۰/۴/۱۵ در مورد "تامین حقوق اطفال وجلوگیری از جذب اطفال زیر سن به صفوف پولیس".
- امر(۰۲۳) مورخ ۱۳۸۹/۳/۸ در مورد "جلوگیری از هرنوع آزار واذیت جنسی قشر اناث در صفوف پولیس".
- امریه (۰۵۵) مورخ ۱۳۹۰/۶/۱۶ پیرامون جلب وجذب قشر اناث.

مواد قانون:

ماده (۲۹) قانون اساسی: "تعذیب انسان ممنوع است. هیچ شخصی نمیتواند حتی به مقصد کشف حقایق از شخص دیگری، اگرچه تحت تعقیب، گرفتاری یا توقیف و یا محکوم به جزا باشد، به تعذیب او اقدام کند یا امر بدهد. تعیین جزای که مخالف کرامت انسانی باشد ممنوع است."

ماده (۳۰) قانون اساسی: "اظهار، اقرار و شهادتی که از متهم یا شخص دیگری بوسیله اکراه بدست آورده شود، اعتبار ندارد".
ماده (۳۴) قانون اساسی (کشف جرایم توسط پولیس و تحقیق جرایم و اقامه دعوی علیه متهم در محکمه از طرف حارنوال مطابق احکام قانون صورت میگیرد).

ماده (۲۵) قانون پولیس: "پولیس می تواند جهت کشف همه جانه جرم و مجرم، مظنون گرفتار شده را الی (۷۲) ساعت تحت نظارت قرار دهد".

فقره اول ماده (۲) قانون محابس: "سلب آزادی متهم در توقیف خانه، مطابق احکام قانون تنها براساس قرار سارنوال و حکم محکمه صورت می گیرد".

فقره دوم ماده (۲) قانون محابس: "تطبیق جزای حبس در محابس براساس حکم نهایی محکمه صورت می گیرد".

فقره سوم ماده (۲) قانون محابس: "وزارت امور داخله مرجع تطبیق فرار ها و احکام مندرج فقره های (۱-۲) این ماده می باشد".

ماده (۳) قانون محابس: "کارکنان محابس و توقیف خانه ها، سارنوالان، قضات و سایر اشخاص که به نحوه از انجا با محبوسین و اشخاص تحت توقیف سرو کار دارند، مکلف اند حین اجرای وظایف، با محبوسین و اشخاص تحت توقیف دساتیر اسلام و حقوق بشر را رعایت نموده، با آنها بدون در نظر داشت قوم، تابعیت، مذهب، دین، نژاد، رنگ، جنسیت، زبان، موقف اجتماعی یا سیاسی و سایر ملاحظات تبعیضی طوری طرفانه برخورد نمایند.

قانون منع خشونت علیه زن:

ماده هفدهم: "شخصی که مرتکب تجاوز جنسی بر زن بالغ گردد، با در نظر داشت حکم مندرج ماده (۴۲۶) قانون جزاء به حبس دوام و در صورت فوت مجنی علیها به اعدام محکوم می گردد.

شخصیکه مرتکب تجاوز جنسی بر زن نا بالغ گردد، با در نظر داشت حکم ماده (۴۲۶) قانون جزاء به حداکثر حبس و یا در صورت فوت مجنی علیها به اعدام محکوم می گردد.

تذکر:

به اساس فرمان شماره (۴۵) مورخ ۱۳۹۱/۵/۵ مقام محترم ریاست جمهوری اسلامی افغانستان یک هیأت مختلط متشکل از نماینده گان اداره محترم لوی حارنوالی، حقوق بشر و جندر و ریاست عمومی محابس و توقیف خانه ها بخاطر بررسی

وضعیت محابس توظیف گردیده بودند و هیات متذکره بعد از کنترل و بررسی تمام محابس و توقیف خانه های مرکز و ولایات کشور، گزارش تحریری خویش را ارایه نموده اند که در این گزارش هیچ نوع بدرفتاری و شکنجه در محابس تذکر داده نشده است.

نتیجه:

وزارت امور داخله موارد شدید بدرفتاری نظیر موجودیت شکنجه سیستماتیک، لت و کوب توسط کیبل و یا با پایپ آب، اقرار اجباری، آویزان کردن مظنونین، تاب دادن آلت تناسلی، تهدید بر اعدام، تجاوز جنسی و یا بد رفتاری جنسی و بد رفتاری با اطفال توسط پولیس ملی را که در گزارش یونما آمده، به شدت رد نموده و حاضر است تا این موارد را یکجا با دفتر یونما بررسی نماید. هرگاه این موارد به اثبات برسد، وزارت امور داخله اقدام نموده و مرتکبین را به سزای اعمال شان خواهد رساند.

ریاست عمومی امنیت ملی

به ارتباط گزارش یوناما در مورد توقیف زندانیان از اکتوبر ۲۰۱۱ الی اکتوبر ۲۰۱۲

ریاست عمومی امنیت ملی منیچ ارگان مستقل استخباراتی دولت جمهوری اسلامی افغانستان با رعایت تمامی قوانین نافذه کشور، اعلامیه جهانی حقوق بشر و میثاق های بین المللی حقوق بشری، کتواسیون منع شکنجه و تمامی اصول و موازین پذیرفته شده بین المللی در برابر جرایم علیه امنیت داخلی و خارجی کار و فعالیت میکند.

اعمال تروریستی و جنایتکارانه، حملات انتحاری و انفجاری، قتل عام مردم بیگناه کشور اعم از زن و مرد و کودکان که به وسیله جانیان و آدمکشان که عمدتاً به همکاری سازمانهای استخباراتی خارجی سازماندهی و به راه انداخته میشود باعث خسارات جانی و مالی هنگفت گردیده و روان جامعه ما را شدیداً آسیب رسانیده است.

با وجود شقاوت و بیرحمی تروریستان و مخالفان مسلح، نیروهای امنیتی کشور منجمله ریاست عمومی امنیت ملی منکی بر اصول و موازین انسانی، از آغاز دستگیری و تحقیق در برابر آنها رویه قانونمند و انساندوستانه را در پیش گرفته است.

فراهم آوری زمینه های دسترسی و کنترل و نظارت از نظارتخانه ها و بخش های تحقیق این ارگان از طرف نهادهای ملی و بین المللی منجمله کمیسیون سمع شکایات مشرانو جرگه، کمیسیون سمع شکایات ولسی جرگه، کمیسیون امنیت داخلی ولسی جرگه، هیئت نظارت لوی حارنوالی، کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان، کمیته بین المللی صلیب سرخ، هیئات نظارت آساف، مدیریت مراقبت از رعایت حقوق بشر ریاست عمومی امنیت ملی، هیئات خاص نظارتی، وکلای مدافع متهمین و بخش حقوق بشر یوناما "تهیه کننده گزارش اخیر" در مورد زندانیان موید این ادعا میباشد.

ریاست عمومی امنیت ملی همواره تسهیلات لازم جهت تحقق برنامه های نظارتی نهادهای فوق الذکر به شمول دفتر یوناما را از نظارتخانه ها و بخش های تحقیق امنیت ملی در مرکز و ولایات فراهم و درین راستا همه آنان را همکاری نموده است.

این نهادها از برخورد موظفین، وضع معیشت، خدمات صحی، آموزش، تفریح، اطلاع دهی به خانواده، وضعیت آفتابگیری، دسترسی به اخبار و رسانه ها، کتابخانه و نحوه رسیدگی به قضایای متهمین نظارت به عمل آورده، در بیشترین حالات از اجراءات موظفین مربوط ابراز رضایت نموده و در جهت اصلاح و بهبود هرچه بیشتر وضعیت متهمین و محلات سلب آزادی نظریات شاترا ارائه و ابراز داشته و استاد آن موجود است.

و اما در خصوص مسوده گزارش اخیر دفتر یوناما:

گزارش حاضر هیئت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان به تعقیب گزارش اکتوبر ۲۰۱۱ هیئت مذکور نیز در تداوم فراهم آوری زمینه ای لازم جهت نظارت ارگانهای ذریبط ملی و بین المللی ترتیب و آماده گردیده است.

درین گزارش ادعا گردیده که توقیف شدگان در نظارتخانه های امنیت ملی در مرکز و ولایات مورد شکنجه و بدرفتاری قرار گرفته اند. یوناما گزارش مرتبه را نتیجه مصاحبه ۵۱۴ تن از توقیف شدگانی میدانند که در نظارتخانه های امنیت ملی تحت توقیف قرار داشته اند، علاوه بر گزارش مذکور از موجودیت بدیل مراکز توقیف، زندان های شخصی، پنهان نمودن متهمین از نظر هیئات نظارت کننده، اعمال شکنجه از قبیل شوک برقی، تهدید به تجاوز جنسی، لت و کوب، آویزان نمودن وغیره تذکر بعمل آمده است که با روال کاری ریاست عمومی امنیت ملی مطابقت نداشته و با جدیت آنرا رد مینمایند.

بدرنظرداشت اوضاع و شرایط عمومی موجود در کشور ما ادعا نداریم که در اجراءات ما اصلاً کاستی وجود ندارد، به نظر ما بعضی از کاستی ها ناشی از عدم تجارب کافی کارمندان و عدم دسترسی آنها به صحنه جرم بنا بر ناامنی در بعضی مناطق و کمبود وسایل تخنیکی جهت اثبات دلایل مادی جرم بوده و اسباب نقض قوانین را در بعضی از قضایا به وجود آورده است. یا این اعمال استثنائی، ناشی از تخلفات فردی بوده و مقامات رهبری امنیت ملی در برابر آنان اقدامات جدی قانونی اتخاذ نموده است.

طوریکه قبلاً یادآوری گردید زمینه نظارت نهادهای مختلفی از نظارتخانه های امنیت ملی فراهم و حتی آقای خالد رئیس عمومی امنیت ملی به مجرد آغاز کار رسمی شان با صدور اعلامیه مورخ ۱۳۹۱/۰۶/۲۶ از کمیسیون مستقل حقوق بشر و سایر نهادهای نظارتی خواسته تا محلات سلب آزادی امنیت ملی را بطور مستمر کنترل و نظارت نموده و موظفین مربوط امنیت ملی مکلف به رعایت و تطبیق این دستور میباشند. اعضا و مسئولین نهادهای نظارتی در اوقات مختلف از محلات مذکور بازدید نموده و در کتاب مشاهدات نظریات خویش را درج نموده اند. در بیشترین موارد امنیت ملی بخاطر بهتر بودن وضعیت متهمین و تأمین شرایط بهتر زندگی برای آنان مورد تقدیر این ارگانها قرار گرفته است. گرچه قبلاً نیز طی گزارش های متعدد، توجه سازمانهای داخلی و بین المللی به این نکته جلب گردیده است که دشمنان افغانستان به افراد وابسته شان دستور میدهند که حین نظارت مراجع ملی و بین المللی از محلات سلب آزادی و زندانها و در جریان جلسات قضائی از اجراءات بخش های کشف و تحقیق و کارمندان و مستطقین امنیت ملی و پولیس شکایت کنند و از بستن اتهامات آزار و اذیت حتی شکنجه های مختلف مضایقه نکنند لذا نباید اظهارات آنان را بدون اسناد و شواهد لازم و معتبر صحنه گذاشت.

در گزارش یوناما زیر عنوان حراست، چگونگی و معیار ثبوت آمده است: "... مسئولین مصاحبه یوناما زندانها را در زمان مختلف بازدید مینمایند و بعد از ۱۲ ماه بررسی ملاحظاتی خویش را ارائه مینمایند."

کاش هیئت مذکور در مرکز و ولایات جوزجان، کندهار، فاریاب، هرات، خوست، کندز، لغمان و ننگرهار و اداراتی که در گزارش از آنها نام برده شده، تخلفات مورد ادعا را به وقت و زمانش به رهبری ریاست عمومی امنیت ملی ارائه مینمودند تا کاستی ها به موقعش مرفوع و مسئولین تخلفات به پنجه قانون سپرده میشدند.

مخالفین نظام جمهوری اسلامی افغانستان میدانند که نهادهای حقوق بشر و جامعه جهانی در برابر نقض حقوق بشری متهمین و شکنجه آنان حساسیت خاص نشان میدهند. بنابراین میخواهند با تحریف حقایق و بستن اتهامات، پروسه تحقیق و تعقیب

عدلی را بدنام سازند. امنیت ملی یکبار دیگر با قاطعیت تمام اعلام میدارد که به قوانین ملی و بین المللی احترام کامل دارد و به رعایت و تطبیق موازین حقوق بشر متعهد بوده و تاکید میدارد. ریاست عمومی امنیت ملی طی یک سال قبل بخاطر قطع کامل هرگونه بدرفتاری و اعمال شیبه شکنجه و تقویه هرچه بیشتر قانونیت و عدالت برای اشخاص تحت تحقیق و بمنظور تسریع و تقویه هرچه بیشتر یک سیستم شفاف و قانونمند عدلی تلاش مجدانه و پیگیر به خرج داده تا با ارتقا سطح دانش مسلکی و حقوقی کارمندان، در تمامی نظارتخانه های امنیت ملی، شیوه های تحقیق را هرچه بیشتر اصلاح و قانونمند سازد. بالاثر تلاش های پیهم ریاست تعلیمات و سایر بخش های مربوط این ارگان جمعاً ۲۳۳ تن از کارمندان بخش های تحقیق و نظارتخانه ادارات مرکزی و ولایتی امنیت ملی آموزش های خاص مسلکی و حقوقی دیده اند.

علاوتم در رابطه به ارتقا سطح آگاهی کارمندان کورس های ذیل تدویر یافته است.

- کورس آموزش در مورد قانون جنگ و وظایف بشردوستانه کمیته صلیب سرخ برای تعداد ۲۷۰ تن محصلین توسط کارمندان صلیب سرخ.
- کورس منازعات مسلحانه برای تعداد ۲۱ تن استادان ریاست تعلیمات توسط کمیته صلیب سرخ.
- پیشبرد درس حقوق بشر برای ۳۲۶۲ تن محصلین مربوط.
- پیشبرد کورس برای ۳۲ تن مسئولین نظارتخانه در مورد حقوق و برخورد با منهمین، مظنونین و محبوسین و اعلامیه جهانی حقوق بشر.

همچنان با تدویر سیمینارها و روزهای واحد درسی، احکام قانون اساسی کشور، میثاق ها و کنوانسیون های حقوق بشر و تعهدات افغانستان مبنی بر عدم استفاده افزاری از شکنجه برای منسویین توضیح و به آنان هشدار داده شده که با متخلفین برخورد قانونی صورت میگیرد.

در گزارش از شکنجه های مخالف کرامت انسانی از قبیل لت و کوب شکنجه با برق، شکنجه روانی، آویزان کردن، تهدید به تجاوز جنسی وغیره تذکر بعمل آمده است. ادعا در مورد اینگونه شکنجه ها را ریاست عمومی امنیت ملی بطور قطع رد و تکذیب و آنرا عاری از حقیقت میداند.

در گزارش یوناما زیر عنوان "حراست، چگونگی و معیار ثبوت آمده است" یوناما زندانیان را به شکل غیر عمومی انتخاب نموده و در عدم حضور مسئولین دولتی مصاحبه مینماید. مسئولین مصاحبه یوناما زندانها را در زمان مختلف بازدید مینماید و بعد از ۱۲ ماه ملاحظات خویش را ارائه مینماید."

امنیت ملی مخالفتی در زمینه مصاحبه با توقیف شدگان در عدم حضور مسئولین دولتی ندارد و تسهیلات لازم را برای نهادهای نظارتی مهیا ساخته است، اما آیا امکان تثبیت صحت و سقم ادعا های

مجرد توقیف شدگان که خصوصیات آنان در بالا تذکر رفته وجود داشته و با آزمایشات لازم و جامع روانی و تحقیقاتی تثبیت گردیده که یقیناً پاسخ آن منفی خواهد بود.

از جانب دیگر در گزارش مشخص نگردیده است که کدام شخص، چه وقت، در کجا و چگونه مرتکب اعمال شکنجه گردیده است. ارائه گزارش بعد از یکسال نمیتواند ما را در جهت تثبیت واقعیت موضوع کمک نماید.

از نظر امنیت ملی، احکام قوانین کشوری و ارشادات دین مبین اسلام چنین اعمال را جرم و از جمله گناهان کبیره میدانند. ماده ۲۹ قانون اساسی افغانستان تصریح میکند "تعذیب انسان ممنوع است. هیچ شخص نمیتواند حتی به مقصد کشف حقایق از شخص دیگر، اگر چه تحت تعقیب، گرفتاری یا توقیف و یا محکوم به جزا باشد، به تعذیب او اقدام کند یا امر دهد. تعیین جزایی که مخالف کرامت انسانی باشد، ممنوع است." بادر نظر داشت صراحت ماده مذکور مسئولین امور خلاف قانون اساسی کشور اقدام نیورزند و در صورت ارتکاب آن شدیداً مجازات میگردند.

در گزارش در مورد موجودیت "بدیل مراکز توقیف" نظارتخانه های مخفی و انتقال متهمین به سایر بخش ها هنگام بازدید هیئات از نظارتخانه ها مطالبی به نظر میرسد.

ریاست عمومی امنیت ملی در تمامی ادارات ولایتی و ریاست های آپراتیفی مرکزی دارای نظارتخانه بوده که محل و آدرس آن ها به تمامی نهادهای نظارتی معلوم است و هم از این محلات در صورت ضرورت بازدید بعمل آورده اند. بناءً موجودیت نظارتخانه های مخفی و بدیل و مکان هایی از این قبیل را در چوکات ریاست عمومی امنیت ملی کاملاً رد مینمائیم. همچنان که انتقال متهمین از یک محل به محل دیگر هنگام بازدید هیئت نظارتی واقعیت نداشته کذب محض میباشد.

علاوتاً ریاست عمومی امنیت ملی علیرغم مشکلات مالی و کمبود هزینه و با جلب کمک دوستان بین المللی پلان دارد که در تعدادی از ولایات مانند بلخ، کندهار، کتر و چند ولایت دیگر نظارتخانه های جدید که با معیارهای کنونی برابر باشد اعمار و تسهیلات لازم را برای حفظ و نگهداشت متهمین فراهم کند.

در گزارش از شکنجه سیستماتیک آنهم بدون ارائه اسناد موثق در ریاست های ۱۲۴، ۴۰ و امنیت ملی ولایات جوزجان، کندهار، فاریاب، هرات، خوست، کندز، لغمان، ننگرهار، پکتیکا و تخار مطالبی به نظر میرسد که به نظر ما جداً قابل تردید است.

در حال حاضر نهادهای متعددی از اجراءات مربوطه ادارات امنیت ملی به ارتباط توقیف شده گان و نحوه نگهداری آنان در نظارتخانه های امنیت ملی نظارت مستمر مینمایند.

طی یک سال گذشته کمیته صلیب سرخ بین المللی بتاريخ های ۴ مارچ ۲۰۱۲، ۲۰۱۲/۴/۴، ۵ و ۱۶ اگست ۲۰۱۲، ۲۰۱۲/۸/۸، ۲۰۱۲/۷/۲۰، ۱۳۹۱/۷/۲۳، ۱۷ و ۱۸ دسمبر ۲۰۱۲، تیم نظارتی آیساف بتاريخ های اول مارچ و ۲۲ اکتوبر ۲۰۱۲ و ۷ می ۲۰۱۲ و ۲۰۱۲/۴/۶، هیئت کمیسیون امنیت داخلی ولسی جرگه به تاریخ ۱۳۹۱/۱/۷، هیئت کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان به تاریخ های ۱۳۹۰/۱۲/۲۱، ۱۳۹۱/۳/۱ هیئت ۹ نفری ولسی جرگه بتاريخ ۱۳۹۱/۱/۲۳، هیئت کمیسیون امور زنان و حقوق بشر ولسی جرگه بتاريخ ۱۳۹۱/۱/۲۴، نماینده حارنوالی امنیت ملی به تاریخ ۱۳۹۱/۵/۲۲، هیئت کمیسیون نظارت از قانون اساسی زیر نظر محترم قاضی گلرحمن قاضی رئیس آن کمیسیون به تاریخ ۱۳۹۱/۵/۲۲، نماینده کمیسیون حقوق بشر ملل متحد

بتاریخ ۳ دسامبر ۲۰۱۲ و هیئت مدیریت مراقبت از رعایت حقوق بشر امنیت ملی به تاریخ های ۲۰۱۲/۱/۹، ۱۳۹۱/۱/۲۷، ۱۳۹۱/۴/۷، ۱۳۹۱/۶/۹ از نظارتخانه اداره ۱۲۴ و طی همین مدت هیئت نظارت ریاست عمومی حارنوالی جرایم علیه امنیت داخلی، نمایندگان پارلمان، آیساف، کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان، کمیته بین المللی صلیب سرخ و هیئت یوناما (خانم راشه جوسمو و سایرین) بیشتر از ۳۰ مرتبه از نظارتخانه ریاست ۴۰ امنیت ملی نظارت و با متهمین ملاقات و مصاحبه نموده و در کتب مشاهدات ادارات مذکور از اجراءات، نحوه برخورد و چگونگی نگهداری متهمین ابراز رضایت شده و در هیچ یک از نظریات، شکایتی مبنی بر شکتجه و بدرفتاری نسبت به توقیف شدگان به نظر نرسیده است.

به گونه مثال بعضی از نظریات ذیلأ به توجه رسانیده میشود:

نظریه هیئت کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان از نظارتخانه اداره ۱۲۴ مورخ ۱۳۹۱/۳/۱ "به تعداد ۱۵ تن در قید نظارت قرار داشتند، وضعیت اطلاق ها، تشناب ها و حمام نظیف بوده در حدود ۲ تن الی ۱۵ روز از توقیف شان سپری شده بقیه مدعی بودند که دو الی ۴ روز میشود که در نظارتخانه هستند کدام شکایت از رویه موظفین نداشتند."

هیئت مذکور بتاریخ ۱۳۹۰/۱۲/۲۱ چنین نوشته است:

"مظنونین دسترسی به خدمات صحی داشته، اتاق های مظنونین پاک و در جریان بازدید مظنونین از برخورد کارمندان نظارتخانه و دسترسی ایشان به غذا راضی بوده از خالق متان پیروزی های مزید به اداره و نظارتخانه در امر رعایت و تطبیق قوانین کشور تمنا داریم."

هیئت نظارت حارنوالی حین بازدید از نظارتخانه اداره ۴۰ چنین نوشته است:

"با مظنونین صحبت به عمل آمد از شیوه برخورد مظنونین نظارتخانه رضایت داشته کدام مشکل خاص وجود نداشت."

هیئت کمیسیون امنیت داخلی ولسی جرگه به تاریخ ۱۳۹۱/۱/۷ نوشته اند:

"کدام کار غیر قانونی به ملاحظه نرسیده و از انجام کار و فعالیت شان تأیید مینمائیم."

تمامی هیئت های نظارت کننده از نظارتخانه اداره ۴۰ امنیت ملی نیز طی یادداشت ها که به کتاب مشاهدات ادارات مذکور ثبت میباشد از برخورد موظفین در برابر توقیف شده گان ابراز رضایت نموده و از اجراءات مسئولین مربوط در قبال نگهداری، اعاشه، وضعیت صحی، پاک و نظافت، آفتابگیری و فراهم آوری سایر تسهیلات تأیید نموده اند.

چند نمونه کوتاه نظریات ذیلأ به توجه رسانیده میشود.

دگروال لیرکوس معاون کمیسیون یوناما، ۲ دسامبر ۲۰۱۲

((کمیسیون به تاریخ ۲ دسامبر ۲۰۱۲ از اداره ۴۰ امنیت ملی دیدار نموده که پیشرفت های زندانیان قابل ملاحظه بوده همچنان تأسیسات را پاک و منظم دریافت نمودیم. دیدار ما خیلی آموزنده بود. ما از کوشش های مسئولین در امر آگاهی دادن به ارتباط عملیات های شان قدردانی مینمائیم.))

جان استین قونسل مدافع سفارت بریتانیا

((یک تیم از سفارت بریتانیا و از جانب دولت بریتانیا از زندان اداره ۴۰ امنیت ملی دیدار بعمل آورده که از برخورد مسئولین زندان با زندانیان اظهار قدردانی مینمایند، همچنان زندانیان از اطاق ها و تشناب های پاک و نظیف برخوردار بوده و همچنان به تمرینات سیورتی و آفتابگیری دسترسی کامل دارند.))

هیئت نظارتی حارنوالان موظف ۱۳۹۱/۱/۱۲

((قراریکه از محلات مربوط و بخش های نظارتخانه اداره محترم ۴۰ امنیت ملی الیوم مورخ ۱۳۹۱/۱/۱۲ نظارت و کنترل به عمل آمده که تماماً متهمین از روند کاری و اجراءات مسئولین نظارتخانه اداره محترم ۴۰ امنیت ملی رضایت کامل داشتند در مورد ضروری به شکایات شان رسیدگی صورت گرفت و در مورد سرنوشت شان نیز اجراءات بعدی صورت خواهد گرفت و در مجموع از تمام بخش های کاری رضایت حارنوالان نظارت تحت ریاست محترم رئیس صاحب تنفیذ احکام عملاً تمجید و تقدیر بعمل میآید.))

هیئت موظف کمیسیون سمع شکایات ولسی جرگه

((اینجانب عبدالله بارکزی یا جمع وکیل صاحبان اعضای کمیسیون عرایض و سمع شکایات ولسی جرگه از محبس ریاست ۴۰ امنیت ملی دیدن نمودیم، برخورد کارمندان محبس و داکتران و نظارت کننده گان انشالله کاملاً اسلامی و انسانی بوده و میان از عملکرد ایشان تشکر مینمائیم.

از برخورد کارمندان نظارتخانه خاطره خوب دارند.))

قابل ذکر است هیئت نمایندگی نهادهای نظارتی که از آنان در بالا تذکر به عمل آمد از مجموع نظارتخانه های ادارات ولایتی امنیت ملی که در آن متهمین و مظنونین نگهداری میشوند منجمله نظارتخانه های ریاست های امنیت ملی ولایات جوزجان، کندهار، فاریاب، هرات، خوست، کندز، لغمان و ننگرهار در یک سال گذشته بیشتر از ۳۱۰ مرتبه نظارت به عمل آورده، با توقیف شدگان ملاقات و مصاحبه و نظریات شانرا درج کتاب مشاهدات نظارتخانه های مربوط نموده اند. از وضع معیشت نگهداری، بهداشت و از برخورد موظفین و مسئولین تحقیق و نظارتخانه در برابر توقیف شدگان ابراز رضایت شده و درین موارد از اجراءات و اقدامات موظفین مربوط تمجید به عمل آمده است.

در گزارش تذکر رفته است ". . . یوناما، دریافت نموده که تاحال در عمل ریاست امنیت ملی برای وکلای مدافع اجازه نمیدهد تا موکل خود را قبل از تکمیل تحقیقات ابتدائی ببیند.

برطبق احکام ماده ۳۱ قانون اساسی افغانستان هر شخص میتواند برای دفع اتهام به مجرد گرفتاری و یا برای اثبات حق خود، وکیل مدافع تعیین کند.

ریاست عمومی امنیت ملی بادر نظر داشت صراحت حکم ماده مذکور زمینه تعیین و توظیف وکلای مدافع را برای متهمین فراهم و هیچ نوع ممانعتی را در خصوص انتخاب آنان به وجود نیاورده است.

طی سال جاری بیش از ۲۲۲ ورقه درخواست متهمین بخاطر تعیین وکیل مدافع به حارنوالی مربوط ارسال و به همین ترتیب زمینه دید و بازدید و ملاقات ۳۳۶ وکیل مدافع از متهمین در بخش های تحقیق ادارات مرکزی مساعد گردیده و در ولایات نیز تقاضای متهمین درین مورد مدنظر بوده است. بنابراین ادعای مندرج گزارش از نظر امنیت ملی قابل تائید نمیباشد.

همچنین در گزارش ادعا شده است "... اوسط وقت را که یک مظنون تحت تحقیقات ابتدائی قرار میگیرد و در توقیف مقامات نافذین قانون سپری مینماید گذشته از ۷۲ ساعت وقت قانونی میباشد که این گسترش توقیف خودسرانه نشان میدهد." آنچه از اشخاص ضرور که علیه حاکمیت ملی در کشور مرتکب جرایم ضدمنافع ملی گردیده و یا مظنون به چنان جنایات میشوند ریاست عمومی امنیت ملی آنها را جز در حالات مشهود، در محضر نمایندگان ادارات حراست از قانون مانند حارنوالی، پولیس وغیره دستگیر مینمایند و به جز حالات وخیم و پیچیده و استثنائی و آنهم بخاطر کشف و گرفتاری شرکای جرمی، جلوگیری از خطرات بعدی و احتمالی، در مدت ۷۲ ساعت اسناد و مدارک الزام علیه وی را به حارنوالی جرایم علیه امنیت داخلی و خارجی ارائه مینماید.

باوصف اوضاع و شرایط امنیتی در کشور در روند جمعآوری معلومات مخصوصاً در ولایاتی که از نگاه امنیتی آسیب پذیر و دارای تهدیدات بلند میباشد، ادارات مربوطه سعی ورزیده اند، دوسیه های جرمی متهمین در میعاد قانونی غرض رسیدگی قضائی به مراجع ذیربط عدلی و قضائی محول گردد.

از اینکه بسیاری از دوسیه ها در ادارات حارنوالی و قضا بنا بر دلائل عدیده ملتی مانده و به وقت و زمان آن فیصله و رسیدگی نمیشود، چون متهم در نظارتخانه های امنیت ملی نگهداری میگردد، متهمین و مراجع نظارت کننده فکر میکنند که گویا امنیت ملی در حل و فصل بموقع قضا یا و تأخیر آن مقصر است در حالیکه چنین نیست.

اجراآت ریاست عمومی امنیت ملی جهت اصلاح و بهبود هرچه بیشتر ادارات کشف و تحقیق و رعایت کامل احکام قوانین نافذه کشور، اعلامیه جهانی حقوق بشر، میثاق ها و کنوانسیون های بین المللی و کنوانسیون منع شکنجه درین بخش ها.

- ریاست عمومی امنیت ملی طی اوامر و هدایات، مکرراً برای ادارات تحت امر خویش هر نوع شکنجه متهمین را منع کرده، برای افراد متخلف هشدارهای جدی صادر و خود را مکلف میداند که براساس قوانین نافذه ملی و کنوانسیون ها، همه تخلفات را بررسی و تحقیق جدی نموده و مسئولین را به پنجه قانون بسپارد، طرزالمعمل کنترل از محلات سلب آزادی در امنیت ملی واضحاً براین موضوع تاکید میدارد، امر شماره ۴۸ مورخ ۱۳۹۰/۱/۱۶ در مورد جمعآوری اسناد کافی الزامیت علیه مظنونین قبل از گرفتاری و ایجاد هماهنگی بمنظور رعایت قانون در عرصه گرفتاری و تحقیق متهمین بصورت عینی و همه جانبه و قانونی در ادارات امنیت ملی در اوامر شماره ۱۲۶۳ مورخ ۱۳۸۹/۷/۲۶، ۴۵۸ مورخ ۱۳۸۹/۸/۱۹، ۱۵۶۰ مورخ ۱۳۸۹/۹/۲، ۱۹۲۶ مورخ ۱۳۸۹/۱۰/۶، ۱۵ مورخ ۱۳۸۹/۲/۱۹، ۰۸۰ مورخ ۱۳۹۰/۱/۲۹، ۸۳۵ مورخ ۱۳۹۰/۱۰/۱۲، ۸۷۰ مورخ ۱۳۹۰/۱۰/۲۵، ۹۴۶ مورخ ۱۳۹۰/۱۲/۴ و امریه شماره ۰۵۲۰ مورخ ۱۳۹۱/۰۷/۰۶ که به ادارات مرکزی و ولایتی اصدار یافته تصریح کرده است که امنیت ملی تحت هیچ شرایطی، حتی حالت اضطرار، جنگ و ناامنی اعمال شکنجه را توجیه نمیکند و به هیچ یک از کارمندان و مسئولین اجازه توسل به بدرفتاری را نمیدهد و درین زمینه کاملاً خود را پاسخگو مینماید.

- ریاست عمومی امنیت ملی طی هدایات متعدد و از جمله امر نمبر ۷۱ مورخ ۱۳۸۹/۷/۲۰ و ۳۹۹ مورخ ۱۳۸۹/۲/۶ به تمامی ادارات مرکزی و ولایتی دستور داده تا در زمینه دسترسی و بازدید کارمندان ساحوی یوناما، کمیسیون مستقل حقوق بشر، صلیب سرخ، حارنوالی، از نظارتخانه ها همکاری جدی نمایند که براساس آنها زمینه نظارت تمامی نهادهای

ملی و بین المللی که وظایف شان به نحوی به امور متهمین مرتبط بوده و به آن علاقمندی دارند در کلیه نظارتخانه ها و بخش های تحقیق ادارات مرکزی و ولایتی امنیت ملی مساعد گردیده است.

- جهت ارتقا سطح آگاهی کارمندان بخش های تحقیق و نظارتخانه راجع به حقوق بشر و کنوانسیون منع شکنجه علاوه بر اینکه کورس های آموزشی و سیمینار ها از طریق ریاست های تعلیمات سازماندهی و تدویر یافته است در ادارات ولایتی امنیت ملی نیز به آن توجه مبذول گردیده است. چنانچه مسایل مربوط حقوق بشر ۱۴ مرتبه توسط کمیسیون های ساحوی حقوق بشر افغانستان، صلیب سرخ، حانونالی وغیره تدویر و در اکثریت ولایات برطبق پلان های مرتبه کورس های آموزش حقوقی و حقوق بشر دایر گردیده است.
- تعداد ۱۴۷ تن از کارمندان ادارات مرکزی و ولایتی به همکاری دفتر حمایت از حقوق بشر وزارت محترم عدلیه کورس های آموزش حقوق بشر را فرا گرفته اند.
- ارتقای ظرفیت و آگاهی مسلسل کارمندان در امر جلوگیری از بدرفتاری در برابر متهمین موثر بوده است.
- ایجاد مدیریت نظارت بر رعایت حقوق بشر و نظارت دایمی و مستمر نهاد مذکور از نظارتخانه ها و بخش های تحقیق امنیت ملی در مرکز و ولایات نیز در جهت تأمین حقوق بشری افراد تحت توقیف مفید و مثمر واقع شده است.
- به طی مراحل قانونی قضایای جرمی توجه لازم معطوف و سعی گردیده است. قضایای جرمی در حدود میعاد معینه قانونی رسیدگی و به مراجع عدلی احاله گردیده است.
- زمینه ملاقات متهمین برطبق احکام قانون با اقارب شان مساعد گردیده است، هیچگونه شکایتی از این رهگذر وجود ندارد.
- به تداوی مریضان در تمام نظارتخانه های مرکزی و ولایتی توجه مبذول گردیده طی مدت یکسال ۱۳۷۰۰ مرتبه متهمین تحت توقیف در ریاست ۴۰ مورد معاینه و تداوی قرار گرفته، ۳۳۸ متهم در شفاخانه شاه امان الله غازی مورد معاینه و تداوی قرار داده شده که از جمله ۶۵ تن آنان بستر گردیده اند.

نظر ریاست عمومی امنیت ملی در مورد گزارش و سفارشات هیئت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان (یوناما)

واضح است بخاطر تقویت و تحکیم قانونیت در یک اداره باید انتقادات سازنده، مشوره های سودمند و سفارشات نیک نهادهای ملی و بین المللی در راستای بهبود هرچه بیشتر امور پذیرفته شود، پذیرفتن انتقادات، مشوره ها و سفارشات و ایجاد تغییرات و اصلاحات سبب پیشرفت و قانونمند شدن بیشتر امور در ارگان میگردد.

ریاست عمومی امنیت ملی انتقادات تمامی نهادهای نظارت کننده از نظارتخانه های امنیت ملی را متداوماً در مرکز و ولایات مورد غور همه جانبه و بررسی دقیق قرار داده بخاطر تحکیم هرچه بهتر و بیشتر قانونیت از هیچ نوع سعی و تلاش دریغ نورزیده و سفارشات یوناما را نیز مورد توجه قرار داده از آن بخاطر استحکام نظم و قانون در نظارتخانه ها و تأمین حقوق بشری توقیف شدگان و تحقق عدالت استفاده مینماید.

ریاست عمومی امنیت ملی مراتب ذیل را به ارتباط سفارشات یوناما به توجه می‌رساند:

- موظفین و مسئولین ریاست عمومی امنیت ملی اعم از کارمندان مدیریت مراقبت از رعایت حقوق بشر و سایر هیئات موظف بررسی طی بازدید شان از نظارتخانه ها و بخش های تحقیق ادارات مرکزی و ولایتی امنیت ملی بخصوص ادارت ۴۰ و ۱۲۴ و ریاست های امنیت ملی ولایات فاریاب، هرات، جوزجان، کندهار، خوست، کندز، لغمان، ننگرهار، پکتیکا و تخار چگونگی نگهداری، نحوه برخورد یا متهمین و سایر مسایل مربوط به پروسه تحقیق توقیف شدگان را مورد بررسی قرار داده اما مواردی را که دلالت به شکنجه و بدرفتاری نسبت به بازداشت شدگان باشد دریافت نکرده اند.
 - در صورت موجودیت اسناد و مدارک و شواهد قابل اعتبار مبنی بر شکنجه و بدرفتاری موظفین امنیت ملی در برابر توقیف شدگان، هیئت محترم معاونیت سازمان ملل متحد در افغانستان اسناد و شواهد مربوطه را در اختیار ریاست عمومی امنیت ملی قرار دهند تا چگونگی آترا بررسی و نتایج آن را با دفتر محترم شریک سازد.
 - ریاست عمومی امنیت ملی در راستای تطبیق قانون هیچگونه ملاحظهئی را در نظر نمیگیرد، هرگاه در جریان تحقیق و بررسی تثبیت گردد که یکی از موظفین و مسئولین مرتکب اعمال شکنجه و بدرفتاری در برابر متهمین گردیده است، آترا به پنجه قانون سپرده و به مراجع عدلی و قضائی معرفی میدارد.
 - قبل برین برای تمامی نهادهای نظارتی ملی و بین المللی (به شمول کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان، یوناما و دیگران) اجازه داده شده تا از کلیه نظارتخانه ها و بخش های تحقیق ریاست عمومی امنیت ملی در مراکز و ولایات (بشمول اداره ۱۲۴) نظارت نمایند. تمامی شرایط لازم جهت دسترسی کامل و بلامانع نظارت کننده گان از مراکز مذکور مساعد گردیده و این موضوع در اعلامیه مورخ ۱۳۹۱/۶/۲۶ ریاست عمومی امنیت ملی بصورت واضح و روشن اعلام گردیده است.
 - در مورد ثبت تمام مصاحبه ها به شکل صوتی و تصویری البته به مجرد تهیه و تدارک وسایل لازم تخنیکی و کسب مهارت های لازم آسانی به این کار آغاز میکنیم و پیشنهاد ما آنست که دفتر محترم یوناما درین زمینه ما را یاری رساند.
- ریاست عمومی امنیت ملی در حالیکه انتقادات، سفارشات و توصیه های مراجع نظارت کننده و بخصوص یوناما را در امر تأمین حقوق بشری توقیف شدگان، تحکیم قانونیت و تحقق عدالت موثر میداند در خاتمه به مطالب و نکات آتی یکبار دیگر تأکید می‌ورزد.**
- علی الرغم مسائلی که در گزارش آمده است و پاسخ آن تقدیم گردیده است رهبری امنیت ملی به این باور است که با وجود پارهئی از مشکلات، اصلاحات ممکن است و همه اراکین امنیت ملی علاقمند به اصلاح و بهبود در امور تحقیقاتی بوده و به هیئت معاونیت سازمان ملل متحد در افغانستان و سایر نهادهای ملی و بین المللی اطمینان میدهد که حاکمیت قانون را در اجراات کشف و تحقیق تأمین میکند.

- به همه سفارش های عینی و کلیدی ادارات حراست از حقوق از جمله دفتر یوناما به دیده قدر و احترام نگریسته در رابطه به تمامی گزارش های سوء رفتار، تحقیقات لازم انجام داده، وظایف موظفین و مسئولین متخلف به حالت تعلیق درآمده و بدون استثنا مورد پیگرد عدلی قرار خواهند گرفت.
 - امنیت ملی به این اصل معتقد است که رعایت حقوق بشر، حقوق اساسی افراد و از جمله متهمین پایه های اساسی مبارزه با تروریسم است و رعایت و تطبیق آنرا مکلفیت حقوقی و اخلاقی خود میداند و تحت هیچ بهانه یی از قبیل جنگ و ناامنی و کشتار هموطنان اعمال شکنجه را اجازه نمیدهد و به هیچ یک از کارمندان و مسئولین خود فرصت خشونت و بدرفتاری را نمیدهد و در همه این موارد خود را پاسخگو و مکلف میداند.
- با تذکر مطالب فوق از هیئت محترم معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان خواهانیم تا محتویات گزارش ارسالی شانرا مورد بازبینی و غور مجدد قرار داده و با اصلاحات و تجدید نظر کلی بر پاره نی از مسایل به اصلاح و غنامندی آن بکوشند.

نتیجه گیری:

دولت جمهوری اسلامی افغانستان خود را متعهد به تمام میثاق های بین المللی و رعایت تعهدات حقوق بشری میداند و آنرا همیشه در اولیت های کار خود قرار داده است. گزارش دفتر حقوق بشر در مورد انواع شکنجه ها از جانب نیرو های امنیتی کشور را جدی دانسته اما نیاز دارد تا ادعا های ارائه شده را بررسی مکرر نماید. دولت جمهوری اسلامی افغانستان بر این باور است که بعضی از نارسایی ها ناشی از عدم ظرفیت و امکانات در ادارات مربوط بوده که به مرور زمان بعد از کسب آموزش های لازم و تهیه امکانات به این نارسایی ها پایان داده شود. تعیین وکلای مدافع برای متهمین و مظنونین، قرائت اسناد قبل از شصت گذاری و امضا توسط شان از جمله مواردی اند که نیاز به آموزش های ابتدایی داشته و در آینده نزدیک این مشکل به صورت کلی حل خواهد شد. کار روی ایجاد دفاتر حقوق بشر در ارگان های امنیتی کشور ادامه داشته و دولت افغانستان مصمم است تا این دفاتر را به صورت بهتر و تخصصی در سراسر کشور وسعت دهد.

دولت افغانستان معتقد است که برخی از اتهامات وارد شده به ارگان های کشفی و حقوقی افغانستان، از طرف گروه های تروریستی، جهت بدنامی دولت افغانستان، سازماندهی می شود.

هرگاه دفتر یوناما اسناد و مدارک قابل اعتبار مبنی بر شکنجه و بدرفتاری موظفین امنیتی افغانستان در برابر توقیف شدگان را در دست داشته باشد، خوب خواهد بود تا آنرا در اختیار ارگان های ذیدخل قرار دهند تا اقدامات لازم در زمینه اتخاذ گردیده و نتایج آن با دفتر یوناما شریک شود.

قابل یاد آور است که چندین بار در گزارش مذکور مواردی از پیشرفت در فعالیت های مثبت انعکاس یافته، ولی به طوریکه باید لازم می بود مورد تحسین پژوهشگران این گزارش قرار نگرفته است. قرار است کمیسیون های تخصصی در هر سه ارگان حتی بعد از ارائه پاسخ شان در تیم های مشترک برای بررسی وضعیت توقیفگاه ها و زندان ها کار نمایند. دولت جمهوری اسلامی افغانستان امیدوار است تا دفتر حقوق بشر یوناما یکبار دیگر روی گزارش تهیه شده غور نموده و مسایل را به طور مقایسوی برای تغیر مثبت مطرح سازند. موضوعاتی که باعث خدشه دار شدن حاکمیت ملی افغانستان می گردد برای مردم و دولت افغانستان قابل قبول نمی باشد و یاد آوری آن در گزارش نتیجه مثبت و مطلوب در پی نخواهد داشت.

دولت جمهوری اسلامی افغانستان به سفارشات دفتر یوناما احترام گذاشته و از آن بخاطر استحکام نظم و قانون در نظارتخانه ها، تأمین حقوق بشری توقیف شدگان و تحقق عدالت استفاده می کند. در آینده نیز تقاضا می شود تا دفتر یوناما موضوعات را در این رابطه بطور جدی و مستند تعقیب نمایند.

ضمیمه پنجم: نامه قوماندان ایساف به یوناما بتاريخ 11 جنوری 2013

قوماندانی های

نیروهای کمک بین المللی

نیروهای ایالات متحده

کابل، افغانستان

APO AE 09356

جناب آقای کوبیس ،

متشکرم براینکه فرصت یافتیم تا به برخورد با توقیف شده گان منازعات در توقیف خانه های افغانستان: یکسال بعد جواب دهیم. نیروهای امنیتی کمک بین المللی (ایساف) متعهد است براحترام و برخورد انسانی تمام مردم براساس قوانین افغانستان و بین المللی می باشد. و ازدوام کمک برای تلاش های همکاران افغان خود برای تقویت امنیت ، حکومت داری و حاکمیت قانون برای اتمام مکلفیت های قانون اساسی و بین المللی افغانستان مصمم میباشیم.

براساس معلومات که یوناما فراهم نمود ، که آنرا ایساف موثق میداند ، ایساف انتقال توقیف شده گان را به مراکز افغان که در راپور مشخص شده به تعلیق در آورد. بمنظور ائتلاف برای پیشرفت بیشتر برخورد انسانی توقیف شده گان که به توقیف خانه های افغانستان انتقال میشوند ، ایساف برنامه را تطبیق خواهد نمود تا انتقال توقیف شده گان به تعداد کمی از مراکز توقیف افغانستان محدود نموده و نظارت متناوب بیشتر ایساف را در آن مراکز را بیشتر خواهد ساخت. با همکاری وزارت خانه های امنیتی افغان ، کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان و ناظرین بین المللی ، ایساف آن مراکز را دوباره ارزیابی خواهد نمود که در آن ایساف به افراد خود امر انتقال توقیف شده گان را بطور رعبوار خواهد داد.

تقریباً در 15 ماه ، قوماندانان ایساف در همه کتگوری ها وقت زیاد را روی منابع و تلاش برای نظارت برخورد توقیف شده گان و پیشرفت خدمات بهتر توقیف شده گان که ما به مراکز افغان انتقال دادیم صرف نمودیم. در آن زمان ، تایید مراکز توقیف و تیم های بررسی و تیم های نظارتی توقیف از هر قوماندانی زون کار کردند تا برخورد مردم را در مراکز توقیف افغان ، اکثر در مراکزیکه ایساف توقیف شده گان را در طول سال انتقال ندادند بهتر سازند. در نتیجه تلاش های ما ، راپور شما اشاره داشته "که آموزش های ایساف برای بالا بردن سطح آگاهی کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان برای شناخت اینکه کدام برخورد شکنجه را تشکیل میدهد کمک نموده است ، ما ازمیتقن بودن شما در رابطه به این پروسه قدردانی کرده ما به پیشرفت در مرکز توقیف خانه بگرام افغانان را کمک نمودیم ، لیکن قسمیکه راپور نتیجه گیری نموده "شکنجه تنها با آموزش های قصیرالمدت و نظارت توقف نخواهد یافت " حل این مشکل نیاز به تعهد از طرف افغان ها و رهبران شان را دارد ، که در آن دخالت ایساف محدود بوده

وتنها ممکن همراه با حضورما تقلیل خواهد یافت. بدین لحاظ، اشتراک قوی پیشرو توسط یوناما و ایساف تنها راه امیدی نفوذ بالای افغان ها میباشد.

درمورد پاسخگوئی، هر بار ایساف ادعای شکنجه توقیف شده گان را در مدت 18 ماه دریافت نمود، معاون قوماندان ایساف، ورئیس ارکان ویا شخصا نامه مستقیم وزارت خانه های افغان نو شتم و خواهان عملکرد و تقدیم همکاری برای تقویت هر تحقیقات شدم. تنها در هشت ماه اخیر، ایساف نامه های به وزارت خانه های افغان نوشتند و تقاضای تحقیقات در مورد بیشتر از 80 ادعاهای بد رفتاری جداگانه توقیف شده گان توسط نیروهای امنیتی افغان شدند. این نامه ها شامل تمام شواهد موجود نزد ایساف، بشمول موقت موجودیت آن- تصویرها، نامها و توصیف به متخلفین نسبت داده شده بد رفتاری میباشد. در قضایای خیلی جدی، شخصا خواهان عزل اشخاص شده ام. تا حال کارمندان افغان تنها بالای یک مورد عمل نمودند. آنها رئیس امنیت ملی کندهار، محمد نعیم خان را به ریاست امنیت ملی سرپل در ماه جنوری 2012 تبدیل نمودند.

بمنظور بالا بردن جوابگوئی، ایساف جدا به دریافت حل آنست. ما یک کمیسیون را که متشکل از مقامات از ریاست امنیت ملی، کمیسیون مستقل حقوق بشر، و ایساف برای تحقیقات ادعاها و وضعیت در اداره 124 و 40 ریاست امنیت ملی در کابل ایجاد نمودیم. و هدف آن این بود که کمیسیون تغییرات که حکومت افغانستان در سرتاسر افغانستان در مراکز توقیف بیاورد مشخص نمایند.

در روشنائی قریب الوقوع کم شدند نیروهای ایساف، و با در نظر داشت محتویات این راپور، ما اجراء خود را بگونه ذیل تنظیم نمودیم.

- بصورت ربعوار، قوماندانان ایساف مراکز توقیف را که ضرورت به اقدامات آنها دارد معرفی خواهد کرد. هر مرکز که معرفی شده بررسی و ارزیابی خواهد شد.
- ایساف از کمیسیون مستقل حقوق بشر، ریاست امنیت ملی و حقوق بشرو وزارت داخله، ناظران بین المللی (بشمول یوناما) دعوت بعمل خواهد آورد تا از وضعیت مراکز معرفی شده ارزیابی خود را تقدیم نمایند.
- بر اساس بعضی معلومات موجود، من مراکز که ایساف بتواند توقیف شده گان را در ربع دیگری انتقال دهند، و بدین اساس راپور بنشر خواهد سپرد.

در جواب به سفارشات در رابطه به پولیس محلی افغان، ایساف بطور رسمی از وزارت داخله خواسته است تا ادعاهای که علیه پولیس محلی افغان در این راپور شده تحقیقات نمایند، و از نتیجه آن تحقیقات نظارت خواهد کرد. تمام پولیس محلی افغان ضرورت دیده میشود تا رهنمود حقوق بشری جزء آموزش شان بگیرند، و شامل مواد قانون اساسی افغانستان که بطور واضح شکنجه و دیگر بد رفتاری حقوق بشری را بر اساس پالیسی و اخلاق و قوانین مربوط به حقوق بشری در منازعات منع میدارد آموزش ببینند.

اخیرا برخورد انسانی و قانونی توقیف شده گان نیاز به تعهد حکومت جمهوری اسلامی افغانستان برای تطبیق غیر مانع میکانیزم جوابگوئی دارد. ایساف بردوام همکاری با جامعه بین المللی برای کمک تلاش های افغانستان جهت منع بد رفتاری توقیف شده گان، برای تطبیق برنامه پائین آمدن احتمالات بد رفتاری توقیف شده گان متعهد هستیم، و بر اساس قانون اساسی افغانستان

ومكلفیت های بین المللی عمل خواهیم کرد. تقویت کمیسیون مستقل حقوق بشر منجیث یک میکانیزم مستقل ضروری برای اطمینان جوابگوئی دوامدار در سیستم توقیف و تعقیب عدلی خواهد بود.

از همکاری و تعهد شما جهت پیشرفت حقوق بشر برای مردم افغانستان ، و جهت دوام تلاش های دفتر شما بخاطر حصول اطمینان از برخورد انسانی با توقیف شده گان ابراز امتنان میکنیم.

با احترام

جون آرالن

جنرال قوای بحری

قوماندان نیروهای بین المللی کمک به امنیت / نیروهای ایالات متحده-افغانستان